

leslie abraham:

AMIT A LÉLEKRŐL MÁR MINDENKINEK TUDNIA KELLENE

Borító:

„Szerző:” Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a „szerző”, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása

8256 Ábrahámhegy, Fülemüle utca 32.

Telefon:

E- mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:

Felelős vezető:

leslie abraham:

AMIT A LÉLEKRŐL MÁR MINDENKINEK TUDNIA KELLENE

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó 5-6

A legfontosabb tudomány 7-9

A lelki önvaló megismerésének fontossága 10-11

A lélek igazsága 12-13

A lélekről 14-15

A lélek, mint különféle formákat magára öltő életerő 16-18

Az egy helyben toporgó lelki fejlődésünkről 19-21

Ami a lelki törekvést gátolja 22-23

A lelki életről 24-25

Lelki gyakorlat 26

A lelkünk megismerése 27-28

Értelmes éntudat 29

A megbukott emberi szellem 30-31

Tömegszellem, tömeglélek 32

Szent Lélek 33-34

Az emberi lélek esendősége és különlegessége 35-37

A tudat tiszta szintje 38

Igazán könnyű és szabad csak a tiszta lehet 39

Tükör tisztaság 40-41

Az élet tökéletessége szintje 42-43

Megigazulás 44

Újjászületés 45

A magát félreismerő ember 46-47

Helyes és helytelen látásmód 48-49

Lelki látásmód, anyagi látásmód 50-51

Erőszakkal a lelki életet soha nem lehet elérni 52-53

Démoni lét, démoni emberek 54-56

Emberálatok, kontra „emberek” 57-58

A tisztátalan ember 59-60

Mi az Igazság? 61

Az Igazság szolgálatában 62

Igazán csak a szellemi lelki valóság, azaz az igazán megoszthatatlan lelki egység van 63-64

Az igazán valós igazság 65-66

Átváltozások 67-68

Egy aurában avagy egy „asztaltársaságban” Istennel 69-70

Utószó 71-72

Felhasznált irodalom 73

ELŐSZÓ

Ez alkalommal is mindennek előtt őszinte hálámat és köszönetemet fejezem ki Istennek, hogy lehetővé tette számomra is, hogy itt a földi síkon tartózkodván is megismerjem és megértsem a lelki önmagavalómon keresztül Őt, az Ő hatalmát illetve hatalmasságát, valamint az Ővele egyazon Lelkének „Abszolút Igazságát”, a szellemi és lelki együttes egészet, azaz az Ő örökkévalóságát, örökkévaló Istenségét.

Tisztában vagyok azonban azzal is, hogy a „teljes igazságot” sem az Ő vonatkozásában, sem pedig az Ő teljes világa („ország”) vonatkozásában magam sem tudom. Egyszerűen tehát magam is csak azon lelkek csoportjába tartozom, akik valóban várják Isten Szent Lelkét, Isten tiszta ragyogású, tisztán szellemi Tudatát, hogy Ő majd elvezessen bennünket minden igazságra.

A lélekről szóló, általam eddig megismert és megértett igazságokat azonban már magam is szeretném ingyen közzé tenni azzal, hogy a „teljes igazság” megismeréséhez és megértéhez ennyivel is közelebb kerülhessen minden olyan embertársam, aki maga is keresi az Igazságot. A következő írásokat azon embertársaimnak szánom tehát, akik valóban a Valóságos Istenben keresik a Megváltó Istent, Aki a számunkra itt elérhető „teljes igazság” megismertetésével majd meg is szabadít, és fel is szabadít bennünket emberi lelkeket a tárgyi valóságból illetve a tárgyi valóság uralma alól.

Az írások tehát egyáltalán nem a vitatkozásokat illetve szóharcokat kedvelő vagy éppen azoktól szenvedő emberekhez szólnak, hanem a valóban Istent keresőkhöz. Ennek ellenére azonban az írásokat bátran merem ajánlani elolvasásra még a magukat „elkötelezett ateistáknak” valló embertársaimnak is. Az elolvasásukkal ugyanis, mint ahogyan azt utóbb remélhetőleg már maguk is meg fogják majd látni, inkább csak nyerni fognak, mintsem valamit is veszíteni.

A rövid terjedelmű, ámde annál hasznosabb könyvecskét Isten után elsősorban azonban az én anyámnak, az én testvéreimnek, vagyis az én Atyám „házanépének”, az Isten akaratát maradéktalanul teljesítőknak ajánlom, de éppen olyan fontossággal ajánlom azoknak az embertársaimnak is, akik még homályos tudásúak, illetve teljességgel tudatlanok maradtak Isten igaz létezése felől. Azoknak is meleg szeretettel ajánlom viszont, akik Isten létezését már meg is tagadták, akik az Igaz Isten helyett már végérvényesen is „más Istent” választottak maguknak. Magam is bízom ugyanis abban, hogy még őket is meg lehet menteni az örök kárhozattól. Ha tehát Isten azt akarja, hogy egyetlen egy eltévelyedett báránya se vesszen el, akkor én magam sem akarhatok mást, de egyetlen egy embertársam sem akarhat mást, ha maga is valóban azt akarja, amit az Isten akar. Isten ugyanakkor pedig azt is akarja, hogy minden ember megismerje az „igazságot”, azaz minden ember eljusson az Igazság ismeretére.

Az „igazságot” az ember azonban soha nem hozhatja létre, mert az „igazság” már eleve létező valóság. Isten maga ugyanis az egyetlen Igazság, és ezért Ő maga minden igazságnak a forrása, Ő maga minden igazságnak az eredete. Az ember éppen ezért nem is tehet mást, mint hogy egyszerűen csak tanúságot illetve tanúbizonyságot tesz az Igazság, vagyis az egyetlen Isten egyedül igaz valósága mellett. Az ember maga tehát soha nem teremthet, soha nem hozhat létre igazán valós igazságot. Az emberi lélek legfeljebb is tehát csak részese lehet az Igazságnak, még tehát a vele való teljes azonosulásával is, ahogyan azt Jézus is tette. Az igazság tehát az, hogy hozzánk testi emberekhez („testekhez”) pontosan Jézuson keresztül jutott el az Isten igazsága, a tehát egyedül igaz és teljes Igazság, vagyis Isten és a Vele valójában azonos szellemi és lelki együttes valóságának, együttes egészének, az Örökkévalóságának igaz ismerete.

Jézus lényegében tehát Istentől küldött Igazság. Jézus Isten Igazsága egészét a személyében tehát csak reprezentálta illetve képviselte, mind tehát az akkori, mind pedig a jelen ember számára.

Nekünk, igazán hívő, Istenről beszélő embereknek János evangélistához hasonlóan tehát mindig csak azt kell illetve szabad leírnunk vagy szólnunk, amit egyenesen az Istentől jövően látunk illetve hallunk az Isten igazságáról. Nekünk tehát már soha többé nem szabad azt tennünk, amit az Isten ellenzői, az Igazság ellenzői tesznek. Ők ugyanis mind a saját maguk által kitalált igazságokat, vagyis mindig csak a hazugságot terjesztik. Ezek a „Hazugság hívei” pedig a legkönnyebben arról ismerhetők meg, hogy ők az „igazságaikat” valamennyien érdekből, mindig csak pénzhaszonért, vagy egyéb más, főképpen azonban anyagi előnyökért árulják, azaz mindig csak ellenszolgáltatás fejében osszák meg a hallgatóikkal, az így viszont mindig elsősorban őket, mintsem az Igaz Istent illetve Krisztust követőkkel.

Minden jóézésű embert arra kérek tehát, hogy ezekről a róluk szinte már ordító jelekből vegyék végre már észre, hogy soha nem ők azok az Istenhez igazán hű emberek, akik önzetlenül terjesztik az igazságot és szentséget, azaz egyengetik az Isteni Lélek útját, hanem pontosan ők a „báránbőrbe bújt farkasok”, aki egyszerűen csak törbe akarják csalni, még tehát a már „engedelmes bárányokat” (Isten-hű, Istenhez tehát már végérvényesen megtért lelkeket) is!

a „szerző”?

A LEGFONTOSABB TUDOMÁNY

Az igazság az, hogy a tárgyi testünk és elménk egyszerűen csak azért „születik meg”, azért jön létre, hogy befedje a lelkünket, hogy mint egy teljességgel azért mégsem átláthatatlan lepel eltakarja előlünk a lelki valóságunkat. Ugyanakkor pedig ez az oka annak is, hogy miért is kellene a leglényegesebb, legfontosabb tudománynak tartanunk a lelki önvalóról szóló tudományt, vagyis a lélekről szóló tudást.

A lélek a legegyszerűbben Istenére hasonlító emberi szellemi értelmes éntudatként definiálható. A lélek valójában tehát az Őt valamilyen szinten mintázó isteni lélekszikrának felel meg, vagyis szerves része Isten Lelki Egészének.

A lélek a természetéből fakadóan mindig az elért fejlettségének köszönhetően kapott tárgyi vagy éppen nem tárgyi testének (lényegében azonban elsajátítható formának) megfelelően, a számára szintén adott körülményekhez alkalmazkodva viselkedik. Amikor tehát a lélek egy fizikai gyermektestet kap a fizikai valóságban, akkor természetesen gyermekként is fog abban viselkedni. A magatartása tehát egy gyermeknek megfelelő lesz, mely lélekre nézve valójában csak állapotot aztán már a lélek a külső körülmények hatásaira illetve mellett maga is tovább fejleszthet. Mindez is azonban egyszerűen csak arra utal, hogy a lélek magatartása illetve viselkedése a körülményeknek megfelelően változhat, miközben maga a lélek alapvetően mindig ugyanaz a személy, ugyanaz a lelki valóság marad.

Amikor tehát az előtte még teljes szabadsággal rendelkező egyéni lélek a vágyainak megfelelően egy anyagi nő méhébe „esik”, parányi teste fejlődik ki a „lelki magot” befogadó anya szervezetében. A „nemző” és „befogadó” által közösen létrehozott, kezdetben még csak borsószemnyi testen a jelenlétének köszönhetően később aztán már kilenc nyílás („rés” vagy „kapu”) is kialakul, majd hét hónap elteltével a test emberi alakja teljesen kifejlődik, és végül kialakul benne a tárgyi tudat, mely tehát egy őt tárgyilag mintázó része a szellemi léleknek. A magát kezdetben tárgyszerűnek érzékelő, végül pedig már tárgyinak is érző, tudatosan róla azonban még nem tudó, szabadsághoz szokott gyermek lélek ilyenkor viszont már igen kényelmetlenül érzi magát a szűk helyen, és ezért ki akar törni a szorult helyzetéből. Ki akar tehát jönni onnan a sötétségből a fényre, a megszokott világosságra. A lélek ilyenkor imádkozni kezd Istenhez, hogy legyen hozzá kegyes, és engedje ki őt a kényszerűnek talált börtönéből. Ugyanakkor pedig ígéretet is tesz Istennek, hogy miután a „tömlöcéből” kiszabadul, továbbra is odaadó szolgálja lesz Neki, hiszen még jól tudja, hogy a korábbi (eredeti) állapotában Istennek szerves tagját képezte, míg a rossz példára önző vágyai nem támadtak. Ha azonban a kilenc hónapra megtörténő megszületését követően a lélek azzal szembesül, hogy a „szülei” nem Isten-tudatosak, vagyis nem rendelkeznek, vagy nem helyes tudással rendelkeznek Istenről, a lelki valóságról, és a jelen helyzetükről, akkor a lélek a hatásukra, valamint a többi testi ember, illetve az őt szintén körülvevő tárgyi valóság hatására maga is egyszerűen elfelejti Istent. A lélek Isten-tudata tehát csak abban az esetben marad meg, ha olyan családba születik bele, mely család tagjai a többségükben maguk is megmaradtak Isten-tudatúaknak, és a jelen megváltozott állapotukban is híven szolgálják az Istent. A még feledékeny (mert még maga is gyermek) lélek számára tehát nem véletlenül számít a legfontosabb tudománynak itt az anyagi világban is az Istenről való tudás. Ha ugyanis a lélek a jelen anyagi állapotában is nem ismeri meg Istent kellő alaposággal, akkor mindaddig nem lesz méltó arra, hogy újra visszakerüljön az Isten országába, a szellemi és lelki együttes valóságba, a valós eredete helyére, míg ezt meg nem teszi.

Mindaddig tehát újra meg újra meg kell „születnie” (át kell élnie a tárgyi megszületés és halál minden borzalmát), míg meg nem szerzi a kellő szintű tudást Istenről, mely tudás szellemében végzett további tetteinek köszönhetően visszajuthat Isten örök birodalmába.

Nem véletlenül van tehát itt a Földön (is) a rengeteg féle test, mint külső forma, melyek mind a különféle szintet elért fejlettségét fejezik ki az itt mindig csak ideiglenes lehetőséggel

beléjük költözhető lelkeknek. Azt sem véletlenül tapasztalhatjuk tehát, hogy az emberi lélek valamennyi földön élő állat tulajdonságaival bír valamilyen szinten, noha ő maga már felette áll valamennyi állatnak az elért fejlettségének köszönhetően. Ő ugyanis már „emberi”-nek, neveztetik.

Az igazság tehát az, hogy ugyanúgy létezik (csak az örök jellegénél fogva még nagyobb fontossággal) a lelki evolúció, mint ahogyan a testi evolúció is létezik. Az emberi létforma azonban egyben egy igen fontos elágazás, vagy még inkább választóvonal a lélek evolúciója során, mert ezt a szintű fejlettséget elérve a gyermek léleknek lehetősége nyílik arra, hogy itt mintegy már fel is növe, a próbát kiállva, maga is jogos és örökös tagja lehessen Isten országának, az örökkévalóságnak, azaz végül is magának az Örök Istennek.

Amikor tehát a lélek már emberi testben tartózkodik, akkor az elért fejlettségének köszönhetően már emelkedettebb szinten rendelkezik az Istenről való tudással, vagyis már tiszta értelemmel is tud a Teremtőről, az isteni eredetéről, az Istennel való kapcsolatáról, és természetesen magáról is.

Az Istenről, és az Isten lelki világáról való értelmes tudását tehát már csak mintegy újól is ki kell fejlesztenie valamilyen itt történő képzés (pl. hallás) segítségével. A lényeg tehát az, hogy az Istenről szóló helyes tudás elsajátításához van szükség ahhoz, hogy felébredszük a külső körülmények hatására mintegy alvó állapotba került szellemi lelkünket, azaz az értelmes szellemi éntudatunkat.

A valós helyzet még ma is az, hogy már csak az emberi tudatra is jellemző kíváncsiságnál fogva is szinte mindenki szeretne Istenről is minden lehetségeset tudni, viszont a jelenlegi emberi szellemi illetve vallási vezetőink sokkal jobbnak találják, ha mi emberek nem tudunk meg semmi biztosat Istenről azon kívül, hogy Ő nagyon is létezik, és hogy Ő egy rettenetes nagy hatalmú Úr. Ők azonban a többségükben valószínűleg maguk sem ismervén Isten igazságát, nem is tudnak semmi konkrétat (igazán lényegi vonatkozású helyes ismereteket) tanítani Istenről. Így aztán nem is csoda, hogy az emberek maguk is istentelenné válnak, még tehát annak ellenére is, hogy a vezetőik folyton az Istenről „papolnak” (tanítanak) nekik.

Mindebből pedig már egyenesen következik, hogy minden egyes ember a testi magában, illetve a másik testi emberben véli az Istent „felfedezni” helyett, hogy maga is megpróbálná megismerni és megérteni az Igaz Istent.

Ugyanakkor pedig talán a világ egyetlen világi vezetése sem tudja, hogy az élet, különösen pedig az emberi élet arra való, hogy ebből a sajátságos nézőpontból is megismerjük és megértsük Istent. Ezért aztán minden világi vezetés is inkább támogatja a tudomány minden egyéb más ágát, mintsem hogy a legfontosabbat, az Isten-tudat tudományát valamelyest is támogatná.

Magukban az emberekben is van azonban hiba. Ők maguk ugyanis az ehhez, mint ahogyan minden más megismeréshez is szükséges kellő vágy hiányában még mindig nem szereztek elég intelligenciát, és ezért aztán maguk is inkább csak elutasítják maguktól a tudománynak ezt a legfontosabb ágát. Ezzel pedig az „ördögi kör” tehát már mintegy be is zárul. Ha ugyanis nem jut a birtokunkba olyan helyes tudás, ami bizonyossággal túlmutat a testi valóságon, akkor soha nem is fogunk tudni túllépni a test határain. Ugyan tehát meglehet, hogy elképesztően sok tudással fogunk majd rendelkezni a testünkről, illetve az egész tárgyi valóságról is, viszont az ember életbeni cselekedetei továbbra is csak az evésre-ivásra, a kényelmes és nyugodt alvásra, a szaporodásra, és a test mozgás közbeni illetve nyugalmi állapotában is történő megvédésére fognak kiterjedni (helyesebben azonban csak korlátozódni), mely tudás évmilliárdok óta az állatokra is jellemző. Ez viszont már egyenesen arra mutat rá, hogy az ember valójában még nem is igen van még csak az állatok fölé sem felemelkedve, noha már „civilizáltnak” véli magát. A tárgyi önmagunk fölé való felemelkedésünk hiányában tehát egyszerűen csak az van, hogy még mindig csak ugyanazokat a tevékenységeket vagyunk képesek folytatni, mint amilyenekre az állatok is

képesek, csak ezeket mi náluknál jóval magasabb színvonalon, illetve jóval kedvezőbb körülmények között tesszük. Mi emberek (?) tehát már akár tömegesen is képesek vagyunk egymást legyilkolni a minél több és jobb minőségű anyagi javak megszerzése, illetve a minél további fennmaradásunk végett. Ez tehát egyáltalán nem jelenti azt, hogy többre vagyunk képesek az állatoknál, hanem pusztán csak azt, hogy ugyanazokat a tevékenységeket az övékéénél sokkal jobb minőségben vagyunk képesek végezni.

Mindez a lényegében tehát stagnálás pedig egyszerűen csak abból adódik, hogy sokkal szívesebben tanulmányozzuk az anyagi testet, és magát az egész anyagi világot, mint annak Teremtőjét, Istent, és a lelki valóságát, a teremtő világot illetve valóságot.

Hiába is ír tehát az ember ma már milliárdszámra is könyveket a testről, az anyagról, az anyagi világról, és hiába is beszél róluk ugyanennyit vagy még többet, egyiknek sincsen, és nem is lesz semmi haszna az emberi lélekre nézve, míg az Isten és a lelki valósága megismerésére is legalább ugyanannyi erőfeszítést nem tesz.

Az igazság tehát mindenképpen az, hogy sokkal többet ér megismerni a teljes és igazán valós lelki önmagunkat, mint magát az egész tárgyi világot. Az önmagunk megismerésével ugyanis minden más lényegeset is, még tehát magát az Istent, a „lényegek lényegét” is megismergetjük, mint az igazi Atyánkat. Lelkek vagyunk ugyanis a Lelkéből, csak most a vágyainknak és a fejlettségünknek megfelelően éppen fizikailag is meg vagyunk ideiglenesen („átmenetileg”) nyilvánulva a testünk révén.

Nos hát, akárhogyan is vesszük, a legfontosabb tudománynak mégiscsak az Istenről és a lélekről szóló tudás bizonyul. Általa ugyanis a valós eredetünk helyére, az örökkévalóságba juthatunk vissza, míg önmagában a tömérdek tárgyi tudásunkkal egyedül csak a saját vesztünkbe, azaz az örök elmúlás feneketlen sírgödre felé rohanhatunk, melybe talán még bele is vesztünk.

Válasszunk tehát okosan, hogy merre felé is tartsunk, ameddig még lehet!

A LEKI ÖNVALÓ MEGISMERÉSÉNEK FONTOSSÁGA

A társadalmak mai felvilágosulatlan vezetői, és a magukat Istent-ismerőknek csak feltüntető, valójában tehát képmutató világi és vallási vezetők egyaránt igyekeznek az emberi tömegek lelki érdeklődését elnyomni, de legalábbis altatni minden rendelkezésükre álló eszközzel. Még tehát attól sem riadnak vissza, hogy az Istenről és a lelki életről, illetve a magáról a lélekről szóló, súlyos pénzekért árult hazugságaikkal avagy félremagyarázataikkal, vagyis egyszerűen csak a folyamatos, Isten és Fia szavaira való hivatkozás mellett tegyék meg ezt.

Ezek az emberek valójában tehát nem is ismerik az emberi élet igazi célját, mely nem más, mint a lelki önvaló megismerése révén az Istennel való elfelejtett lényegi kapcsolatunk valós helyreállítása, vagyis végül is magának az Istennek megismerése és megértése a tettein illetve alkotásain keresztül. Nem tudják ugyanakkor azt sem, hogy egy civilizáció egyedül csak azzal érheti el az élete tökéletességét, ha ugyan önerőből indítottan is, de az Isteni segítséget mindenképpen igénybe véve képes felkapaszkodni (valójában felemelkedni) a tisztán lelki élet szintjére.

Az igazság tehát az, hogy a lelki önvalónk elsődleges megismerésénél nincsen fontosabb feladatunk, mert az már egyenesen az Isten megismeréséhez vezet el bennünket. A teljes megismerés lehetősége azonban az előbbi vezető és nem vezető (Isten helyett őket követő) embereknek köszönhetően szinte még mindig lehetetlenné van téve az emberiség legszélesebb tömege számára. Itt az anyagi síkon tehát nem véletlenül van az, hogy szinte mindenki csalódott, mindenki elégedetlen. Ennek ugyanis valójában az az oka, hogy itt a hibás vezetés illetve befolyásolás végett minden szolgálatunk (tevékenységünk) elsősorban az anyagra illetve az anyagi emberekre irányul, és nem pedig a mindenki számára legfontosabbra: Istenre.

Az emberi tömegek engedve tehát a hamis befolyásolásnak, már nem is ismerik, hogy valójában mi is az emberi léleknek a valódi kötelessége. Az emberek nem tudják tehát, hogy az a legfőbb kötelességük, hogy megismerjék és megértsék Istent, és a Vele való szerves kapcsolatukat mintegy már újból is helyreállítsák. Még azonban azt sem tudják ezek a megtévesztett emberek, hogy attól fogva viszont már minden cselekedetüket ennek a helyreállítódott jó viszony alapján kellene végezniük, soha többé nem engedve a továbbiakban már egyetlen hamis befolyásolásnak sem. Az emberi létformát mi lelkek ugyanis egyáltalán nem azért kaptuk, hogy erőnket megfeszítve dolgozzunk a minél magasabb szintű érzékkielégítésünkért, hogy véres harcokat folytassunk a minél további, és mind jobb színvonalú életben-maradásunkért, mint ahogyan azt a vadállatok teszik, hanem egyszerűen az, hogy elérjük az életünk tökéletességét, vagyis végül is magát Istent ebbe a személyes és „súlyos” formánkba „öltözötn” is.

A jelenlegi emberi civilizáció az emberi félrevezetéseknek köszönhetően jelenleg tehát mintegy egy helyben toporog a saját mocskában, mely saját szennyben való forgolódást kétségkívül az eredményezett, hogy az emberi tömegek nem kaptak kellő szintű lelki felvilágosítást. Az emberek ezért aztán nem is sokat törődnek a lélekkel, pedig mindig is a lélek az, ami élteti (mozgatja) a testet, mely élő test aztán már magát az anyagi világot mozgatja. Lélek nélkül tehát maga a test is mozdulatlan, azaz halott lenne. Az életerőt vagy éltető erőt itt (is) kifejező lélek nélkül tehát még csak egy fűszál sem lenne képes a földből kisarjadni, de még csak növekedni, azaz fejlődni sem.

Az emberi test a számunkra azonban egyben egy olyan csodálatos eszköznek is bizonyul, mely eszközünkkel a végtelen létet, az örök életet, vagyis a tisztán lelki életet érhetjük el. A testünk valójában tehát egy olyan „hajó”, melynek segítségével könnyűszerrel átszelhetjük a hamis vezetést követve elterjeszkedett tudatlanságunk óceánját, vagyis tehát a révén szabadulhatunk meg a kizárólagos anyagi létezésünktől. A mai emberek is azonban más okokból törődnek túlságosan is sokat az anyagi testükkel. Az emberek ugyanis mivel nem

ismerik, hogy az anyagi élet célja az, hogy az elveszett lelki azonosságukat megtalálva visszatérjenek Istenhez, minden energiájukat arra fordítják, hogy a testüknek minél nagyobb kényelmet biztosítsanak, a testüket, és az azt körülvevő anyagi környezetüket minél jobban felékesítsék, felcicomázzák, azaz minél gazdagabbá tegyék. Éppen ezért, ha elsősorban nem a lelki gazdagságért dolgozunk, hanem ezekért a múlandó javakért, akkor hamarosan arra kell majd rájönnünk, hogy egyre több és nehezebb munkát kell elvégeznünk egyre kevesebb bérért, vagyis hogy kevés kivétellel majd mégsem tudjuk folyamatosan biztosítani a testünknek a kényelmet és gazdagságot, bármennyire is szeretnénk azt.

Ahhoz tehát, hogy végérvényesen is kikerüljünk ebből a mi magunk nyomorúságossá tett anyagi létezésből, az anyagi létünket teljességgel lelkivé kell tennünk. A lelki tevékenység azonban nem csupán az anyagi tettek magunktól való teljes elutasítását jelenti, hanem egyszerűen csak az aktiválását a lelki életnek azzal, hogy folyton vágyódunk rá, és hogy már csak olyan anyagi tetteket hajtunk végre, amelyek a tisztán lelki életben is helytállóak lennének.

A lelki önazonosságunkról való szilárd meggyőződésünk tehát azért igen nagyon fontos a számunkra, hogy a számtalan visszahúzó erő ellenére is végleg képesek legyünk megszabadulni az anyagi felfogásunktól, miáltal pedig már nyitottá válik az út számunkra az eredeti hazánkba, a tisztán lelki valóságba, azaz végül is a Teremtő Istenünkhöz való visszatérésünkhöz.

A LÉLEK IGAZSÁGA

Az emberi lélek bizonyos szintű szellemi értelemmel ellátott tudat. Valójában azonban egy olyan értelmes szellemi tudat, aki önmaga kifejezésére jelenleg fizikai testet használ. A lélek, vagyis a szellemi tudat a lényegét nézve tehát anyagtalan szellemi (tudati) valóság, szellemi tudati kiterjedés tehát, aki már értelemmel is tud önmagáról, aki akarja is az önmaga létezését, és emlékezik is a tulajdon létezésére illetve életére.

A lélek és a test (mint forma) összeforrt egysége alkotja tehát konkrétan az embert, akinek emiatt szellemi és testi megnyilvánulásai egyaránt vannak.

A lélek elsősorban a „beteljesülése”, vagyis a tökéletessé azaz örökérvényűvé válása végett egyesül a fizikai anyaggal is. A formát adó „anyag” ugyanis, szemben a jelenlegi tévhiedelmeinkkel, lehet lelki, illetve szellemi is. A „szellemi anyagot” azonban a lélek, azaz a szellemi tudat már nem úgy ölti fel magára, mint a fizikai anyagot, hanem az eltárgyasult változatából maga alakulhat át illetve vissza Isten a leghatalmasabb Szellem segítségével szellemmé, vagyis először tisztán lelki, majd pedig tisztán értelmi lénnyé.

A lélek avagy szellemi tudat pedig azért halhatatlan lehetőségű valóság, mivel, és ez már az előbbi meghatározásából is kitűnik, magával a Szellemmel, az örök és változatlan szellemi Igazsággal van igen szoros kapcsolatban, ugyanis belőle származik. Ezért kell tehát végül magának az emberi léleknek is romolhatatlannak illetve változatlannak lennie. A lélek igazolja tehát, és igazolnia is kell Isten igazán valós létezését, ugyanis ezen igazolás vagy igenlés nélkül tulajdonképpen maga sem létezhetne. Ez tehát a lélek igazsága, mely, mint minden más igazság is, Isten, azaz a Szellem egyetlen nagy Igazságából származik.

A lélek eredeti tevékenysége Isten szüntelen szolgálata, vagyis a Teremtő Istennek teremtő szolgálata minden teremtésében. A lélek Isten kegyelméből valójában tehát részt vesz, helyesebben azonban részt vehet Isten „teremtő munkájában”. Amennyiben pedig a lélek maga is az Isten akarata vagy végzése szerint végzi illetve gyakorolja ezt a teremtő munkát, akkor azt akár a teljes és tökéletes szabadsága mellett is teheti. A teljes tökéletes szabadság igazából azonban azt jelenti, hogy a lélek már egyedül csak az Isten jelenléte függőségében végzi a teremtést, mely számára tehát már nyílt isteni jelenlét nem hogy korlátozza az önálló teremtést, hanem inkább már csak elősegíti, illetve meg is erősíti azt. Ezzel pedig a személyes teremtéseihez hasonlóan akár örök fennmaradásúvá is teheti a szabad lelke által teremteteket.

Mi emberi lelkek (értelmes szellemi tudatok) hasonlóan vagyunk szent frigyben azaz „tisztá egységben” a testünkkel, mint Isten a Legtisztább Értelem van a Szent Lelkével, a Legtisztább Tudatával, aki Isten esetében egyben az Isten szellemi testének megnyilvánítója is. Valójában tehát Isten Legtisztább Tudata képezi le magán az Isten szellemi „testét”. Lényegében azonban az abszolút szinten eggyévált kettejük képezi Isten örök szellemi minőségét.

Itt a földön viszont ezt a szent frigyét, ezt az örökre elválaszthatatlanságot a legkönnyebben a férfi és nő között szellemileg és testileg is megkötött házasság, a „két fél” egybekelése, képletes egybeforrasztódása révén érthetjük meg. Ugyanakkor pedig gyakorolhatjuk is, hogy majd az igazán örök életben is egyetlen egységet képezhessen a tiszta szellemi értelmünk, az értelmes szellemi tudatunk, és az ott már szintén közvetlenül a saját szellemi tudatunk által megnyilvánított, azaz vele már eleve egyazon testünk, mely egységben már mindhárom minőségünk egyaránt azonos fontossággal fog bírni, már tehát valóban teljesen hasonlóan Istenhez. A „ketten lesznek egy testté” bibliai idézet alatt valójában tehát ezt kellene értenünk, nem pedig a férfi és nő közötti testi házasságnak egyéb más, azaz már általunk kialakított tárgyi jellemzőit kellene fontosabbnak tartanunk. Mi tehát teljesen mást gondolunk a házasságról, mint Isten, ezért pedig a megértésünk még nagyon is hiányos, ami miatt a gyakorlatozásunk a legtöbbször kudarcba is fullad. Itt a fizikai körülmények között

ugyanis az értelmes szellemi tudatunk nem közvetlenül nyilvánítja meg magát, mint a szellemi test(ünk)et, hanem a magából létrehozott fizikai testtudaton, azaz végül is a testen keresztül. Az értelmes szellemi tudatunk az anyagi testünkön tehát mintegy csak keresztüljőve jelenülhet meg a fizikai síkon.

Az ember lelke az isteni lényeg része, a teste pedig ennek a lényegi „ősanyagnak” csupán csak a töredéke, és még ha az itteni látszat teljesen mást mutat, ez akkor is így van, akkor is így igaz.

Az ember lelke a jelen nézőpontunkból a makrokozmosz és a mikrokozmosz kereszteződésében foglal helyet. Az emberi lélek a lényegét nézve éppen ezért maga is egy körként vagy inkább gömbként fogható fel, mely lényegi tartalmával egyazon formáció jelenleg még az Isteni Teljességet szimbolizáló (leképező vagy jelképező) univerzális kör vagy gömb középpontjában áll, amely geometriailag nézve két térbeli háromszöget foglal magában. Az egyik háromszögnek vagy még inkább tetraédernek a csúcsa a tisztán szellemi szimbolizáló Ég felé, míg a másik csúcsa a fizikai szimbolizáló Föld felé néz. A bibliai salamoni „háromszögek a körben” ábra is lényegében tehát a tökéletes (kerek egész) kozmikus megnyilvánulás misztikus szimbólumának, azaz titokzatos jelképbe belefoglalt egyszerre tartalmi és formai lényege ábrázolásának felel meg. A hangsúly azonban már ebben az ábrázolásban is magán a Lelken, az isteni Lélek igazságán van, akinek valójában tehát csak a részét képezi minden egyes emberi lélek, de az emberi lelkek összessége is.

A LÉLEKRŐL

Az igazság az, hogy nem csak az embereknek van lelkük, hanem az állatoknak is, csak azokat a lelkeket az elért fejlettségüknek köszönhetően most éppen másfajta „ruhák”, azaz másféle testek takarják, mint bennünket emberi lelkeket. Az igazán bölcs ember éppen ezért, egyáltalán nem tesz különbséget tárgyi intelligencia, bőrszín, faj, vagy egyéb más külsőségek (pl. a társadalmi hierarchiában elfoglalt hely) alapján emberek között, de az állatok és emberek között sem, különös jelentőséggel tehát a bennük, mint külső formában ugyanúgy jelenlévő közös lényeg, a lélek miatt. Az igazi bölcs tehát minden élőlényt Isten Szent Lelke egy parányi részének, vagyis a Lélek „szikrájának”, azaz a leghatalmasabb és legtisztább Szellemi Tudat egy kis, Őt valamilyen szinten mintázó „rész-egészének” tart.

Vannak azonban emberek, akik nem hisznek a lélekben illetve a lélek fontosabbságában, ezért nekik valójában fogalmuk sincsen arról, hogy honnan kerültek ide az anyagvilágba, azaz ide a jelenlegi ideiglenes környezetükbe, illetve azt sem tudják, hogy innen hová fognak menni. Ők tehát mindannyian tudatlanok afelől, hogy az egyéni lélek valójában „vándorol”, vagyis hogy a lélekszikra lényegében egy nagy utazást tesz az Isten alkotta mindenségben, mely „út” során és révén fejlődik, míg maga is el nem éri az Istenéhez hasonló abszolút tökéletes szintet. Ezek az emberek egyszerűen tehát tudatlanok felőle, hogy a lélekről szóló tudás a legfontosabb tudás, és nem pedig a tárgyakról szóló tudás az, amit mindenkinek a legjobban kellene ismernie.

Az emberiségnek a mára elért intelligenciája mellett tehát már régen rá kellett volna jönnie annak kétségbevonhatatlan tényére, hogy igazából nem a test, a külső forma az igazán értékes, hanem maga a benne rejlő lélek, a halhatatlansága lehetőségével a származásánál fogva felruházott lelki önvaló.

A lélek valójában tehát Isten szerves része, csak most éppen „szerelembe esve” vele, beleesett az alapjaiban szintén az Isten alkotta anyagi létezésbe, mely létezésben (a fizikai élet útján) tehát úgy kellene fejlődünk, hogy az „utazás” közben vagy a végén vissza tudjunk menni Istenhez, az eredetünk egyedül igaz valóságába.

Mivel pedig a lélek Isten szerves része, neki is isteni tulajdonságai vannak, melyeket viszont mindig csak Isten akaratának megfelelően képes kifejezésre juttatni. Maga Isten tehát a legfelsőbb erő, a legfelsőbb akarat, a legfelsőbb független létező, mely tulajdonságokkal mi emberi lelkek Hozzá képest csak igen csekély mértékben rendelkezhetünk. Isten mintájára vagyunk tehát mi lelkek még csak élők is, vagyis mi csak parányi részei vagyunk ennek a meghatározhatatlanul hatalmas életerőnek, akit mi a jelen fizikai tudatállapotunkban nem nevezhetünk másként, mint: Istennek.

Nekünk, a múlandó anyagi testtel azonosult lelkeknek azonban most újra meg kell tanulnunk, hogy az anyagi természet mellett (lényegében azonban előtte és fölötte is) létezik egy másik természet, mely ellentétben ezzel a természettel örök, transzcendentális, azaz soha sem megsemmisülő, soha el nem múló természet. Újra meg kell tanulnunk azt is, hogy ahogyan Isten sem születik vagy hal meg, úgy a belőle származó egyéni lélek sem születhet vagy halhat meg.

Meg kell tehát tanulnunk, hogy a lélek a csak szimbolikusan értelmezhető „születése” (lényegében tehát az Isten általi létrehozatala, azaz a teremtetése) pillanatától fogva tartó „vándorlása” során különféle fajta és szintű létformákat illetve létkörülményeket ismer meg, mely létformákkal és valóságszintekkel a fejlettségének megfelelően ideiglenesen azonosulhat is, mígnem az elért fejlettségének köszönhetően eléri a civilizált emberi életformát. Eléri tehát ezt a számára újszerűnek csak tűnő létformát, ahonnét viszont már lehetősége van az isteni élet illetve lét szintjére való mintegy újbóli felemelkedésére, ahonnét valójában „leesett” engedve a fizikai anyag kéjes csábításának, ami végett elvesztette (valójában azonban egyszerűen csak elfelejtette) az eredetileg neki magának is Isten hasonlatosságára megvolt

lelki tökéletességét. Ezzel a tökéletességgel tehát már ő maga is rendelkezett, mivel ő maga is az Isten szerves része volt, azaz lélek volt Isten Lelkéből, mígnem a saját akaratából el nem távolodott Isten közvetlen közeléből, választván helyette az Isten fizikai energiáinak közelségét illetve a velük való azonosságát.

Amikor tehát valaki megérti, hogy ő valójában nem a fizikai testével azonos, hanem Isten hasonlatosságára maga is lélek, és mint élő lélek maga is Isten szerves része, akkor eléri a lelki, mintegy tehát már újból is megtörténő „megvalósítását”, vagyis a lelki önmagavalója igazán valóságossá tételét, mely szimbolikus „újjászületés” azonban mindig csak a Lélek, vagyis tehát maga az Isten hozzájárulásával történhet igazán meg.

Ha tehát mindent megteszünk ebben az emberi életben, amit az Isten elvár tőlünk, akkor a következő életünkben már akár lelki testet is kaphatunk. Ez a lelki test lényegében azonban már bennünk is van, és ki is fog fejlődni azonnal, amikor már végleg megszabadultunk az anyagi létezés mindenféle vonzalmától. Lényegében tehát ez az emberi élet célja.

Az emberek többsége azonban még mindig nem tudja, hogy a lelki megvalósítás, a „lelki egész”-ség (tökéletesség) az igazi érdekük, és nem pedig kizárólag csak az anyagi gyarapodás. Ők tehát még mindig nem tudják, hogy az emberi élet, mint létforma, egyáltalán nem arra való, hogy erejüket megfeszítve dolgozzanak a fizikai érzékeik kielégítéséért, hanem arra való, hogy mindannyian megértsük, hogy valójában nem ehhez az anyagi világhoz tartozunk. Mi tehát lelkek vagyunk, és mint lelkek örök létezési lehetőséggel bírunk, csak most belekerültünk az anyagi élet körforgásába, vagyis az anyagi életforma korlátaival kell szembenéznünk a tulajdon választásunknak megfelelően.

Ahhoz tehát, hogy megszabaduljunk illetve felszabaduljunk az anyagi élet kötöttségei alól, és visszakérülhessünk az Isten országába (a szellemi és lelki együttes valóságba), legelőször is mintegy újra (valójában azonban ebből a nézőpontból is) meg kell ismernünk és értenünk Istent. Az ehhez szükséges tudást viszont már mindig csak Istentől, a legtökéletesebb lénytől szabadna elfogadnunk. Soha nem szabad tehát e vonatkozásban a tárgyi valósághoz még maga is számtalan területen hozzákötődött, és ezért egyáltalán nem hiteles emberi tanítóktól tanulnunk, hanem mindig csak egyenesen az Istentől, illetve az Ő igazán hiteles, Jézus, a főpróféta óta azonban már csak szellemi illetve lelki „minőségű” képviselőitől.

Itt a Földön élve tehát már csak az az ember érheti el a transzcendenciát, azaz a tisztán lelki szintet, aki Istentől vagy az Ő hiteles képviselőitől ingyen kapja meg a tudást Istenről, és aki evégett már egyaránt kedvel minden élőlényt, mert minden élőlényben ugyanazt az örök fejlődésre képes lelket látja, mint amilyennek maga már tudja is (mert már megvalósította, azaz Isten segítségével örökérvényűvé tette) magát Istennek köszönhetően.

A LÉLEK, MINT KÜLÖNFÉLE FORMÁKAT MAGÁRA ÖLTŐ ÉLETERŐ

Az embereket, noha tudják, hogy nekik, mint testi embereknek, van lelkük is, nem igazán érdekli, hogy valójában kivel is, mivel is azonos a lélek. Törődni viszont a lelkükkel nagyon is szeretnek, mert azt, ha betegnek találják, szintén gyógyítani próbálják, mint ahogyan azt a testükkel is teszik. Az emberek többségét az azonban már egyáltalán nem érdekli, hogy milyen is lehet a lélek örök helyzete. A többség ugyanis, az e terület megértéséhez nem megszerzett elégséges intelligenciájának köszönhetően, még az ezzel kapcsolatos vallási tájékoztatások ellenére is azt hiszi, hogy a halál után a lélek a testtel együtt megsemmisül.

A lélek azonban semmiféle külső hatásra soha meg nem halhat, de ugyanígy belsőre, azaz szellemi hatásra sem, csak ha azt valami már rendkívül súlyos oknál fogva maga az Isten akarja, hogy úgy legyen.

Amikor tehát a testünk meghal, akkor a velünk (itt azonban már a szellemi énünkről van szó!) azonos lelkünk egyszerűen csak egy újabb, esetleg a korábbihoz képest más minőségű testet ölt magára, mely az éppen aktuális állapotára, azaz az elért fejlettségére vagy esetleg a fejlődésében való esetleges megtorpanására, ne adj' Isten az alulfejlettségére, vagyis a fejlődésében való visszaesésére utal.

Mivel a lelkünk jelenleg fizikai testet (emberformát) öltött magára, azaz fizikai állapotot vett fel, maga az egész emberi civilizáció sem tekinthető másnak, mint az azonos fejlettséget elért, csoportot alkotó lelkek külsődleges megnyilvánulásának. Nem véletlenül fogalmazunk tehát úgy, hogy a Földön ennyi és ennyi lélek él, vagy hogy egy adott földrésznek ennyi és ennyi a lélekszáma.

Az embereket az anyagi világegyetem káprázatosán szép látványa még talán ámulatba is ejti, viszont a testünkéhez hasonló tárgyi, mozgó azaz változó ragyogó látvány „mögött” jelenlévő szellemi alapelveket még csak „felfedezni” sem próbálják, nem hogy megismerni, és meg is érteni azt. Az emberek a tulajdon testükkel tehát már inkább foglalkoznak. Az emberi test ugyanis szintén ugyanolyan ragyogó szépségű lehet, és bizonyosan van is, akár tehát maga az egész tárgyi valóság. Abban a pillanatban viszont, ahogy a lélek eltávozik ebből az emberi testből, a testi csillogás, a fizikai ragyogás illetve „kisugárzás” villámgyorsan eltűnik belőle, és test elvesztve minden addigi vonzerejét, egyszerűen hasznavehetetlenné válik.

A testen túl valójában tehát mégiscsak megtalálhatjuk a lelket, mely szellemi minőségű léleknek létezésére nagyon is észrevehetően a tárgyi tudatunk utal. Ezt a szellemi lelket pedig a kozmikus megnyilvánulás testében is ugyanúgy megtalálhatjuk, akár a magunk testében. Az igazság tehát az, hogy ha akarjuk, akkor mindkét esetben érzékelhetjük az Abszolút Igazságot, a legfelsőbb Őrt, a ragyogó tisztaságú legfelsőbb Tudat nagyon is valós jelenlétét. A Lélek ugyanis az, aki az anyagi test kialakulásának, innen az anyagi oldalról nézve „háttérben” áll.

Hiába is tagadják tehát le a tárgyi tudományok tudósai az itt az anyagi valóságban is életerőként megnyilvánuló lelki létezést. Az életerő ugyanis a testben lakozó lélekkel azonos minőség, mely a test minden részét, minden „porcikáját” áthatja magával. A test tehát ennek a benne lévő erőnek köszönhetően nevezhető élőnek. Lélek illetve életerő nélkül pedig önmagában a test nem is tudna élni, vagyis életképtelen azaz halott test lenne csupán. A tárgyi tudósok tehát tagadják az akár lelki erőként vagy lelki energiaként is minősíthető lélek létezését, mely a testet valójában élteti, viszont ezt az egyszerre rendkívül finom és rendkívül nagy erejű energiát, mint valamiféle anyagi eredetű dolgot vagy minőséget ők maguk sem előállítani nem tudják, előállítás hiányában pedig már bejuttatni sem tudják azt egy halott (az éltető erő avagy életenergia már teljesen és ezért már véglegesen is elhagyta) testbe, amivel azt újra életre kelthetnék, azaz újra élővé tehetnék.

A tárgyi tudósok érdekes módon mindenféle energiának illetve erőnek kutatják a forrását, viszont az „élő erő”, a tehát még a személyes számukra is legfontosabb „erő” forrásának a keresésével, különösen pedig a megtalálásával nem valami nagyon akarnak foglalkozni. A

vért viszont, a lélek legközvetlenebb „lakóhelyét” a tárgyi mivoltánál fogva nagyon is kutatják, nagyon is elemezgetik. Ennek pedig már az az oka, hogy ezzel a test minden területére kiterjesztett igen aprólékos elemezgetéssel éppen hogy el akarják az emberek figyelmét terelni a testi létezés mellett (valójában azonban fölött) nagyon is létező tisztán lelki élet valóságáról.

Ha ugyanis az emberek megismernék a tökéletes tisztaságú lelki életet, mint a pusztán tárgyi életnél jóval magasabb rendű létminőséget, akkor valamennyien inkább oda szeretnének eljutni, mintsem itt maradni akarnának a hozzá képest durva minőségű, inkább csak örökös szenvedést, és nem pedig örök örömet illetve állandó boldogságot jelentő múlandó fizikai létezésben. A lelki élet ugyanis ellentétben fizikai élettel örök minőség, vagyis annak, mivel tehát örök, nincsen kezdete, így pedig már nincsen, de nem is lehet vége se.

Az antianyagi valóságban is létező, és ráadásul örök élet létezése elismerésével pedig a tudósaink máris elveszítenék a hatalmukat és istenségüket fölöttünk. Ők ugyanis a tárgyi tudásuk adta, és részünkről az imádatunk révén a miénkből nekik átadott hatalomnál fogva tartanak bennünket a markukban. Az így szerzett hatalmuknál fogva kényszerítik aztán már ki tőlünk a még több imádatot maguknak, és láncolnak le bennünket is magukkal együtt a pusztán csak anyagi létezés mellé, és nem engednek tőle mindörökre megszabadulni. Valahol érzik ugyanis, hogy ezt az imádatot egyedül csak itt az anyagvilágban tudják kicsikarni maguknak a többi embertársuktól.

Hogy tehát mi tárgyilag kevésbé képzett emberek visszanyerjük a tárgyi tudományok tudós emberei által tőlük elrabolt hatalmukat, azaz a lelki erőnk egy bizonyos részét, a figyelmünket a tárgyi tudományoktól és tudósoktól elfordítva újra a lelki életre kellene terelnünk. A tudósaink ugyanis ameddig pusztán csak az anyagot keresik-kutatják, soha nem fognak bennünket megszabadítani a szinte már szüntelenné váló szenvedéseinktől. Talán már mindenki láthatja is, hogy teljesen hiába a rendkívüli anyagi előrehaladás, a rendkívül fejlett tárgyi technika és tudás, a társadalom legszélesebb köreiben mégsincs békesség, mégsincs elégedettség, hanem inkább csak fokozódik a szenvedés és felfordulás, vagyis az örökös elégedetlenség szülte viszály és harc.

A helyzet az anyagi világban továbbra is tehát az, hogy a rossz példára itt szinte már mindenki Isten, mindenki a legfőbb, leghatalmasabb Úr akar lenni. Már az is mindegy, hogy hol és milyen területen. Egyéni életben, családban, politikában, tudományban, vallásban, társadalomban, vagy akár nemzetek, országok szintjén is, de mindenki a Legelső, és egyben legfelsőbb Hatalom, legfelsőbb Úr akar lenni. A „verseny” most már úgy néz ki, hogy „mindhalálig” tart, vagyis talán az egész emberiség bele fog pusztulni a többi élőlényvel egyetemben ebbe az eszeveszett versengésbe a hataloméért.

Nos hát, ezért uralkodik minden szinten szinte már totális fejetlenség szerte az egész világon. Pedig mindenkinek, aki emberi testet és intelligenciát kapott, egyaránt a tehát már akár innét a Földről is elérhető lelki életre kellene törekednie, mert egyedül csak ez teheti igazán sikeressé az életét, és nem pedig a csak múlandó lehetőségű anyagi gazdagság és anyagi hatalom. Az igazi „erő” illetve „hatalom” ugyanis soha nem lehet a múlandó anyagi, hanem egyedül csak a soha el nem múló lelki. Az éltető „lelkierő”, azaz a magával mindent akár teljességgel is áthatni képes életerő örök fennmaradású „erő”, mely már valóban mindenkinek feletti hatalmat biztosít a számára. Éppen ezért ezt a létező legerősebb „Erőt”, Istent, minden létezőnek már csak szeretni, imádni, tisztelni, és örökké csak szolgálni lehet, és nem pedig akár egyénileg, akár pedig csoportosan is, megpróbálni uralkodni fölötte. Az élet és halál ura ugyanis egyedül csak az Isten lehet.

Ha tehát mi emberi lelkek a tudósainkat követve nem akarunk örökké élni illetve létezni, akkor velük együtt nem tevén érte semmit, akár még örökre is meghalhatunk, viszont az „Erő”, vagyis maga az Élet (aki tehát szintén Istennel egyenlő) annak ellenére is mindörökre

meg fog maradni, csak tehát nélkülünk, a rossz tanácsra így választó emberi lelkek nélkül. Ezek után Isten, avagy tehát az Élet, már legfeljebb is csak sajnálni fogja, hogy nem inkább hittünk Neki és Benne, hanem engedve a félrevezetőinknek inkább hittünk és bízunk még a legutolsó pillanatban is a halálban, az örök elmúlásban.

A „tudós” és nem pedig igazán tudó, és ezért „félre”-vezetőink tehát a „teljes létezésnek” csak az egyik feléhez, az anyagi oldalához igyekeznek bennünket, teljes szabadságra vágyó lelkeket is leláncolni, hogy ha esetleg a szellemi és a fizikai oldal között mégis „szakadásra” kerülne sor, akkor is biztosítsanak maguknak elégséges engedelmes szolgát, akiknek nincsen más kötelességük, de lehetőségük sem, mint őket imádni és kiszolgálni cserébe a pusztá életükért, mely tehát továbbra is múlandó marad az anyagi mivoltánál fogva.

Még azonban, mivelhogy még itt élünk a Teljességben, a szellemi és fizikai együttes egészben, nagyon is lehet választani. Válasszuk tehát inkább az Életet, Istent, és az Ő személyesen biztosította örök és boldog életet, a lelki életet, mintsem továbbra is a félrevezetőinkre hallgatva az örökös halált, azaz pusztán az anyagi létezést „félemberként” (állatemberként), a pedig nagyon is lehetséges „istenemberségünk” helyett!

AZ EGY HELYBEN TOPORGÓ LELKI FEJLŐDÉSÜNKRŐL

Bizonyos áldozatokat mindenkinek meg kell tudni hoznia a tudati megtisztulása érdekében, hogy aztán már a lelki fejlődése is mintegy már újra is nekilódulhasson. A lelkünk, vagyis a szellemi éntudatunk ugyanis a jelenlegi, egyedül magának köszönhető állapotában nem véletlenül van jelentősen korlátozva, azaz még a jelen körülmények közötti szabad mozgása is Isten által meghatározott feltételekhez van kötve. A teljes szabadságában a lélek tehát mindenképpen korlátozva van, ugyanis maga a maga választotta anyagi élete is határt szab a képességeinek, és tehát a mozgási lehetőségeinek is. A lélek azonban az anyagi korlátok ellenére is képes lehet olymértvű kiterjeszkedésre, mely terjeszkedés már meghaladja az anyagi korlátokat. Ehhez ugyanis egyszerűen csak vissza kell fordulnia a Teremtője felé, vagyis az anyagi valóságtól el kell fordulnia, melybe a saját választásának megfelelően került a teljesen szabad állapotából, inkább engedve tehát az anyag káprázatának, az Isten mindenkit magához vonzó ereje helyett.

Magasabb szempontból viszont a fizikai anyag valójában nem is létezik. Abból a helyes nézetből ugyanis már minden lelkinak számít. Mi magunkat a fizikai testünkkel azonosító emberi lelkek igazából tehát illúzióban élünk. Minden ugyanis, még tehát az összes anyagi energia is, mivel a legfelsőbb Úrtól, a legfelsőbb Lélektől származik, Tőle ered, lelkinek mondható. Legalábbis az eredeténél fogva lelkinek kell elfogadnunk az anyagi energiáit is.

Mi emberi lelkek megtevéstve tehát a jelenlegi anyagi létezésünktől azt gondoljuk, hogy mi azonosak vagyunk a fizikai testünkkel, és hogy teljesen önálló, azaz még az Istentől is független élőlények vagyunk. Pedig ha engedve az itteni látszatnak továbbra is úgy gondolkodunk, hogy a Teremtő Istentől függetlenek vagyunk, akkor az előbb vagy utóbb, de biztosan a lelki halálunkat fogja jelenteni. Viszont ha Istent ebben a jelenlegi anyagi állapotunkban is, mint az Ő szerves részei szolgáljuk, mint például ahogyan a kezeink is állandóan szolgálják az egész testünket, akkor az már ismét az anyaginál jóval finomabb lelki életet fogja jelenteni a számunkra.

Az igazság tehát mindenképpen az, hogy mint ahogyan a tudás, úgy az élet is mindig csak a legfinomabbtól (a legkifinomultabbtól) halad a durvább felé. Azonban nem csak halad felé, hanem elérve azt, folyamatosan, vagy ha szükségessé válik, akkor akár nagy hirtelenséggel is, de mindenképpen (akár tehát még a részéről is hozott áldozatok árán is) áthatja magával. Ez az áthatás teszi aztán ezt a hozzá képest korábban tehát még „durvát” magához hasonló finomságúvá. Ahogyan tehát a fény a sötétséget fokozatosan vagy hirtelen tiszta fénné teszi, úgy teszi az abszolút tudás a tudatlant abszolúttá, illetve a lelki élet a fizikai életet teljes tökéletesen lelkivé.

A lelki „íz”, azaz a lelki finomságot azonban igazán soha nem is lehet elfelejteni. Különösen tehát azért nem, mert már nem csak hogy részünk volt benne, hanem mert az igazi lényegünknek most is része van benne. Ugyanakkor pedig igazán nem felejthetjük el már csak azért sem, mert a lelki „íz” szünet nélkül csak fokozódik, mindig csak növekedik, mindig csak fejlődik, mégpedig feltartóztathatatlanul. A lelki fény előretörésének tehát sem a róla való tudatlanság sötétsége nem tud ellenállni, sem pedig önmagában a „sötét anyag” sem.

Mivel azonban az anyaggal korlátozott illetve az anyagra korlátozódott tudatállapotunk lényegében bizonyos szintű tudatlanságot eredményez Istennel, az isteni eredetünkkel, és az igazi eredtünk helyével, a lelki világgal kapcsolatban, egyszerűen csak elkülönülünk, vagyis a részünkről leválasztjuk magunkat Istentől, illetve az Isteni Teljességről azzal, hogy teljesen önálló anyagi lényeknek tartjuk magunkat.

Az Istentől való különválásunk miatt nem akarjuk tehát most megérteni Őt, és ezért van aztán már az is, hogy nem is igen akarunk, az Istennel viszont ennek ellenére is nagyon is létező kapcsolatunkról még csak beszélni sem. Inkább gondoljuk tehát azt, hogy felesleges erről még csak gondolkodnunk is, nem hogy legalább egymással beszélnünk róla.

Az emberek többsége tehát még mindig azt hiszi, hogy sokkal többet ér nekik, ha még az erre szánható időt is inkább a pénzkeresésre illetve a szórakozásukra fordítják, melyekkel egyaránt csak az anyagi érzékeiket kívánják kielégíteni minél nagyobb mennyiségben, és minél magasabb fokon (minőségben) is. Persze mondani se kell, hogy teljesen sikertelenül, mert ezzel mindig csak még újabb és még messzemenőbb anyagi vágyakat keltenek magukban, egészen az így viszont már minden (testi és lelki) értelemben bekövetkező halálukig.

Lényegében azonban maga az érzéki élvezet az oka, hogy inkább vonzódunk az anyaghoz, és az anyagi mivoltunkhoz, mintsem Istenhez, a mindenkit és mindent magához vonzóhoz. A minél magasabb szintű érzékkielégítés, a minél magasabb tárgyi életszínvonal önmagában viszont nem jelent fejlettebb lelki életet, és éppen ezért nem jelent itteni lelki megvalósítást sem. Ha tehát az anyagi fejlődésünk mellett lelki fejlődést is el akarunk érni, akkor legelőször is meg kell tudnunk válnunk a tárgyi valósághoz való jelenleg még túlön-túl is erős ragaszkodásunktól. A tárgyi elménk fölötti uralmunkat pedig mihamarabb vissza kell vennünk, hogy a feltételekhez illetve tárgyi korlátokhoz kötött lelkünket aztán már Isten segítségével kiszabadíthassuk a szellemiről illetve lelkiről való tudatlanság jelenlegi világából, mely anyagi valóságba tehát a saját akaratunknak megfelelően „csöppentünk” bele, mint édesvízcsepp a sós óceánba, aki ettől maga is sóssá vált. Az elme ugyanis már a tárgyi érzékszerveink fölötti (náluknál tehát finomabb) minőség, és ha azt már képesek vagyunk irányítani, akkor azzal már az érzékeinken is uralkodhatunk. A lelki irányítás ezzel pedig azt éri el, hogy már nem is csak az elmét és az érzékeket, hanem egyben már az intelligenciát, azaz a tárgyi értelmet is lelkivé alakítja vissza. A lelkünk az eredeti helyzetében tehát mind a három minőségnél magasabb rendű minőség. Mivel azonban őt az anyag „elvarázsolta”, mintegy alvó állapotba került. Az „alvásával” a hatalmat lényegében tehát a tárgyi elmének adta át, viszont mikor az alvásából felébred, akkor már újra ő lesz az „úr” mindhárom minőség fölött. Amikor tehát a korábban még tárgyi intelligenciánk, elménk, és az érzékeink már újra a szellemi léleknek engedelmeskednek, akkor az azt jelenti, hogy azok maguk is lelkivé váltak, vagyis hogy maguk is újra tiszták lettek, és így alkotnak mintegy megújult egységet velünk. Ezáltal pedig már mi magunk is megtisztulunk, a korábban tehát még a révükön bennünket is ért minden anyagi szennyeződéstől.

Nekünk emberi lelkeknek, hogy tehát meg is szabadulhassunk a magunk magunknak okozott képletes rabságunktól, az elménket a továbbiakban már úgy kell irányítanunk, hogy az többé már ne vonzódjon az anyagi természethez, mert azzal inkább csak még alacsonyabb helyzetbe hozhatjuk magunkat, mintsem felemelkednénk az elért jelen helyzetünkéből, azaz tovább fejlődnénk a lelki életünkben. Ha tehát már tisztán látunk a lélek igazságában, akkor nem szabad többé belebonyolódnunk az anyagi létezésbe, mert akár nagyon mélyre is „lezuhanhatunk”. Az anyagi világgal illetve anyagi mivoltunkkal való teljes azonosulásunknak köszönhetően tehát könnyen „lesüllyedhetünk”, azaz a továbbfejlődésünk helyett vissza is eshetünk a már elért lelki fejlettségünkhöz képest. Ez esetben azonban már teljesen elfelejtjük, hogy az Isten lelki részei vagyunk, és teljesen, azaz már a teljességünkkel is azonosulunk a külső egónk téves anyagi felfogásával. Ezzel pedig már egyedül csak a nálukénál fejlettebb tárgyi intelligenciánk (ami már a másikonk és a többi élőlény „színvonalasabb” elpusztításában, illetve az életben való magunk mögé illetve alá utasításában az anyagi javakért és élvezetekért ki is merül) különböztet meg a vadállatoktól, míg lassacskán még azt is el nem veszítjük az Istenhez való további hibás hozzáállásunknak köszönhetően. Ezzel a szintű anyagi szennyeződéssel pedig, mely tehát a tárgyi elménk illetve intelligenciánk révén ér bennünket, már olyannyira beszennyeződünk, hogy már sokkal erőteljesebben kifejezett lázadásba kezdünk az Istennel szemben. A tárgyi egónkkal, és az általa vélt teljes függetlenségünk érzetével azonosulván mintegy tehát már újból is lázadást kezdünk az Isten ellen. Ezt valójában tehát már annak köszönhetjük, hogy a hatalmunkat már

nem is csak részben, hanem már teljesen is átadtuk a tárgyi egónknak, vagyis ezzel már mintegy mindörökre alvó állapotba helyeztük magunkat, melyből valószínűleg már csak egyedül Isten, vagy az Ő személyes képviselője ébreszthet fel bennünket, mert ezzel a tettünkkel már mintegy ismételten is vétkeztünk Isten ellen. A tárgyi egónk ugyanis ezzel végleg átvéve a hatalmat már magát nevezi ki Istennek, azaz minden élet és halál urának. Ezért pedig ettől fogva már egyedül csak magát akarja szolgálni, és semmiféle tőle más Istent nem hajlandó megtérni maga mellett. Hogy tehát ez még csak elő se fordulhasson, mindenféle habozás nélkül kész akár még megölni is azt, aki fölötte való uralkodásra tör, legyen az valami tőle más isten vagy ember, teljesen mindegy neki. Ha pedig nem öli meg, akkor pedig igyekszik minden eszközzel teljességgel ellehetetleníteni, vagyis minél nagyobb nyomorba dönteni, minél jobban kizsákmányolni a maga hasznára illetve javára, és természetesen a dicsőségére is. Magát teszi tehát meg maga fölé egyedül jogos Istennek, és nem pedig az eredeti Teremtőjét, az Igaz Istent, akinek viszont a teremtoi közreműködése nélkül még csak ő maga sem jöhetett volna létre. Mivel Isten szándékosan úgy rendezte, hogy az Ő közreműködését nem hogy a tárgyi elménk, de igazán talán még mi magunk sem észleltük illetve érzékeltük, hihette tehát, és egyes emberek esetében sajnos még azóta is hiszi magát a téves felfogásának köszönhetően a tárgyi elménk kizárólagosan tárgyi eredetűnek. A tárgyi részünknek az anyaggal való közvetlen kapcsolatba kerülése hozott tehát már bennünket is mintegy ittas (bódult) állapotba, mely révén hisszük tehát teljességgel tévesen azt, hogy mi lelkek azonosak vagyunk az anyaggal. Azóta tévelygünk tehát itt az anyagi világban képletes „részegségben”, vagyis ide oda hajladozva a két valóság, a szellemi avagy lelki, és a fizikai valóság között, amíg ezt az Isten nekünk megengedi, vagyis míg Ő mégiscsak megsajnálva bennünket, maga nem billent ki minket ebből az egy helyben toporgó, lassan már teljesen kilátástalan állapotunkból. Erre azonban az ígéret Jézusnak köszönhetően már megvan Istentől. Aki tehát hisz Istenben, és az Ő erről szóló üzenetét számunkra közvetítő Fiában, Jézus Krisztusban, az már reménykedhet benne, hogy ha maga is mindenben úgy áll Isten mellé, ahogyan Ő azt az emberi lelkeivel szemben elvárja, akkor a lelkünk akár véglegesen is megszabadulhat innen, a teljes szabadságához szokott számára így inkább tehát már csak „szenvadás világából”, és az Isten örök fennmaradású lelki valóságnak (ami valójában tehát az eredete valóságának is megfelel) már valóban jogos és örökös tagja lehet. Ezzel pedig a lelki fejlődésünkben való megtorpanásunknak máris, mondhatni: „egy csapásra” vége lesz, és folytathatjuk a valójában tehát innentől kezdődően már nyugodt mederben folyó végtelen fejlődésünket.

AMI A LELKI TÖREKVÉST GÁTOLJA

Itt a földön az embereknek a lelki valóság elérésére irányuló igyekezetét legelőször is az anyag elsődlegességét, és a tudat illetve a gondolkodás másodlagosságát hirdető tudományos tanok, a már emiatt történő anyagi javak hajszolása (folytonos anyagi növekedésre törekvés), és valószínűleg nem utolsósorban, de az anyagvilág káprázatos színei is gátolják. A fizikai valóság változatos (az itteni látszatra egymástól akár el is különíthető) színei ugyanis mintegy éber kábulatban is tartják a benne tartózkodó lelket.

A második gátló tényező pedig az, hogy a földön ma érvényben lévő vallások tagjai nem mindenben követik az Egyetlen Istennek a különféle nyelvekhez azaz népekhez külön-külön is eljuttatott parancsolatait. Még tehát az Istennel egyazon Krisztus alapította kereszténység tagjai sem követik mindenben az Isten által meghatározott elvárásokat illetve előírásokat, melyek maradéktalan betartása révén pedig akár már itt a földön tartózkodván is elérhetnék a lelki élet valóságát.

A kiemelhetően leggátlóbb tényező pedig talán az, hogy az emberek a ma már a médiákon keresztül is számtalan formában rájuk zúdított Isten-ismertetések ellenére sem ismerték meg igazán Istent és a lelki világát, és ezért aztán már nem elég intenzív igyekezettel igyekeznek oda valóban is eljutni, de azt innen igazán még csak elérni sem kívánják. Az embereket ugyanis, köszönhetően tehát a hibás vagy nem elégséges Isten-tájékoztatásnak, ma már egyszerűen kielégíti, hogy rendszeresen vagy rendszertelenül eljárnak a templomba, és többnyire már csak ott imádkoznak Istenhez a „mindennapi kenyerükért”, azaz leginkább már csak a minél több, és minél jobb minőségű anyagi javakért. Ráadásul el is hiszik, hogy ezzel már mindenben eleget tettek az Isten elvárásainak. Így hozzáállva azonban nem megismerni és megszeretni fogják az Istent, hanem a létező legrosszabb példát követve igyekeznek a vallásos áhítatukkal minél több anyagi hasznot, minél több anyagi javat szerezni a maguk illetve a szűkebb-tágabb érdekközösségeik javára, akár tehát a társadalom többi része kárára, de még a halála árán is.

Ha tehát az emberek a vallásuk révén teljességgel nem tudják meg, hogy ki az Isten, és hogyan is kell Őt szeretni, akkor ők valójában csaló vallásokat követnek, melyeknek valójában az a céljuk, hogy a tagjaik a folyamatosan Róla való tájékoztatásuk, és a szüntelen Rá való hivatkozásuk mellett illetve ellenére se ismerjék meg igazán Istent és Vele való kapcsolatukat.

Teljességgel érthetetlen tehát, hogy az emberek a többségükben inkább hisznek a csaló és hazug szélhámosoknak, és őket követik Isten helyett, mintsem hinnének az Igaz Istennek, és már egyedül csak Őt, illetve a Vele tökéletes egységben lévő Fiát, Krisztus Jézust követnék mindenben. Egyszerűen tehát nevetséges, hogy a magukat „vallásos”-aknak nevező emberek is a többségükben nem is az Istennel és Krisztussal egyazon örök életet szeretik igazán, hanem helyette még mindig csak a véges életet, a fizikai életet szeretik, mert igazából még mindig csak fizikai fejlődésre vágynak, nem pedig lelkire.

Az Istent valójában tehát azért nem tudjuk igazán szeretni, mert elhisszük a csaló gazembereknek, hogy Isten különféle nehéz terheket rak a vállunkra a jelen életünkben is. Az igazság azonban az, hogy Isten soha nem terhel meg semmivel sem bennünket. Még tehát az itteni látszat ellenére sem. Az ember ugyanis mindenféle terhet és ígát maga vesz magára, illetve az egyik ember (tehát soha nem az Isten!) kényszeríti azokat rá a másik emberre. Isten még tehát pusztán csak az „igéjét”, azaz az emberekhez intézett beszédét sem „akassza a nyakunkba”, azaz soha nem terheli ránk. Isten még afelől is egyszerűen csak azt jelentette ki, hogy akinél már ott van az Ő igéje, az semmi mást ne tegyen vele, mint hogy beszélje azt „igazán”, azaz soha ne hamisan. Isten ezzel azt kérte, hogy az az ember, akihez már eljutottak az Ő szavai, az sem hozzátéve azokhoz a maga gondolatait, sem pedig elvéve belőlük adja elő illetve tovább azokat azon embertársai számára, akik Istent a szavaiból még nem ismerik,

illetve még nem igazán értik. Az Isten tehát már jó előre közölte az emberekkel, hogy ne torzítsák, ne ferdítsék, azaz soha ne forgassák ki a nekik Általa adott értelmükből még csak az Ő szavait sem, mert akkor már azok is terhessé illetve teherré fognak válni az emberek számára, különösen tehát az egymás vállára rakott tömérdek teher mellett.

Amennyiben tehát továbbra is a hazug és csaló, magának hasznót és előnyt szerezni igyekvő „vallásos” gyakorlatot követjük, akkor minden „vallásossággal” eltöltött időnket egyszerűen csak elvesztegetjük. Így ugyanis egyre csak a gátakat szélesítjük és emeljük az akár tehát már itt is elérhető lelki megvalósulásunk elé, és nem pedig az egyszerre egyéni és közös lelki fejlődésünket szorgalmazzuk itt a földi életünk során is. Pedig Jézus példája még ma is ugyanúgy itt áll előttünk, mint egykoron is állt. A „kvantumugrás” Isten „jobb oldalára”, azaz a tisztán szellemi valóságba tehát minden földön élő ember számára egyaránt elérhető, még ha azt a szélhámos, tárgyi életet jobban kedvelő emberek el is titkolják előlünk.

A lelki élet elérését gátló legfőbb tényező valójában tehát az, hogy az emberek még e legfontosabb kérdésekben is be vannak csapva. A földön milliárd és milliárd ember van tehát becsapva, mert az emberek bizonyos értelemben talán még akarják is, hogy őket e téren is becsapják, mert a kellő tájékoztatás hiányában igazán még nem is érdekli őket a lelki élet. Ők ugyanis a róla való tudatlanságuknak köszönhetően még mindig inkább csak fizikailag akarnak élni, és ezért pedig már nem csak élni akarnak, hanem minden értelemben (még tehát lelki értelemben is) meg akarnak halni is. Ez pedig akkor is így van, ha ezt a talán már nem is csak az eszét, hanem már a tiszta értelmét is veszett tervüket ők egyáltalán nem így adják elő. Nagyon is jól tudják ugyanis, hogy önmagában a fizikai lét csak múlandó lehetőségű lehet. Isten velük szemben pedig az örök életet akarja, mégpedig egyaránt mindenkinek.

Nos hát, valójában ki is illetve mi is gátolja meg az ember minden lelki törekvését???

A LELKI ÉLETRŐL

Aki akár itt a Földön élve is képes lesz Isten segítségével teljesen kifejleszteni, azaz megvalósítani és ki is bontakoztatni (kinyilatkoztatni) a lelki létezését, az Isten közvetlen társaságába kerül a különféle lelki lakhelyeken. Jézus is tehát pontosan emiatt jutott Isten közvetlen közelségébe, vagyis egyenesen a társuralmába.

Az Istennel való közvetlen társulás itt az anyagi síkon azért nem lehetséges, mert Isten abszolút. Az Ő állapotában tehát semmiféle különbség nincsen a külső anyagi, és a belső szellemi között. E minőségbeli különbözőséget minden létező avagy élő lelki egyednek tehát egyedül csak itt a „kettősség világában”, azaz csak a tárgyi valóságban lehet megtapasztalnia, ugyanis az abszolút valóságban minden lelki. Ott tehát már csak az igazi és ép (teljes egész, azaz „beteljesedett”) lelki önvaló van megjelenülve, mely személyes lélek esetében nem létezik semmiféle különbség maga a lélek és a teste között. Egyedül tehát csak a jobb megérthetőség miatt van ez itt úgy magyarázva, hogy a lélek a fizikai teste helyett majd egy lelki testet fog kapni.

A földön élő, itt azonban csak ideiglenes lakóhelyet találó valamennyi emberi lélek a tárgyi elme, és a fizikai érzék(szerv)ek élvezetének illetve élvezhetőségének, azaz végül is a fizikai létélvezet, az élve létezés megtapasztalásának céljából került ide az anyagi világba. Az idekerülésünk azonban a szintén az Istentől kapott szabad akaratunknak is köszönhető, mely idekerülést Isten éppen ezért legalább egyszeri alkalommal kötelezővé is tett minden emberi formát már magára öltetni képes, azaz emberré már felfejlődött szellemi értelmes éntudat (lélek) számára. Az emberi lelkeknek egyszer tehát mindenképpen meg kell „születniük”, vagyis még ha csak rövid pillanatokig tartóan is, de fizikai életet is kell élniük a tapasztalat megszerzése miatt. A fizikai elme és test megszületése szimbolizálja ugyanis az ő megteremtésüket. A tárgyi elmével és testtel való társulásuk révén élhetik tehát át, azaz tapasztalhatják mintegy újra is meg, és érthetik is meg ebből a nézőpontból is a tulajdon maguk szellemi létrejöttét, de a „kettősség világának” is nevezett egész tárgyi valóság szellemi eredetét is.

A tárgyi forma (az anyagi test) és a tárgyi elme szövetsége azonban, mely minőségeket tulajdonképpen, de a tulajdonaiként is, maga az eredetileg tiszta és ép lélek tesz élővé, paradox módon föléje kerekedik a léleknek, és azt ezzel egyben a képletes fogságába hajtja, valójában azonban egyszerűen az uralmába (a lényegében tehát tőle kapott hatalmába) keríti, és megerősödve ezen állapotában többnyire már ott is tartja. Az addig teljesen szabad lélek mintegy tehát kényszerű rabságba esik, ahelyett tehát, hogy a finomabb minőségéből adódó felsőbbrendűségénél fogva maga uralkodna az önmagában mindig csak múlandó lehetőséggel rendelkezhető tárgyi elméjén és testén.

Az igazság tehát az, hogy a lélek az „igaz” valójában egyáltalán nem azonos minőség a tárgyi testtel, de a testnél egy fokkal már finomabb tárgyi elmével sem. Egyszerűen tehát csak az van, hogy önakaratából a lélek egy őt mintázó részegységével, vagy akár a teljességével is azonosulhat ezekkel a nálánál tehát alacsonyabb minőségekkel.

A mindig csak képletes lehetőségű fogságba vagy rabságba esett lélek számára éppen ezért már csak egyetlen követelmény létezhet. Ez pedig az, hogy mindent meg kell tennie azért, hogy minél hamarabb visszakerülhessen az eredete helyére, a lelki valóságba, Isten valóságába, vagyis végül is Istenhez, a Teremtőjéhez. A lelki élet itteni gyakorlása nem véletlenül jelent tehát anyagi élvezetekről való lemondásokat, illetve különféle vezekléseket. Mindehhez viszont legelőször is az szükségeltetik, hogy az ember a tárgyi műveltsége mellett legalább olyan művelté váljon a lelki életre vonatkozóan is, mint amelyet tárgyi vonatkozásban már elért. A lelki műveltség kezdetét pedig az jelenti, ha valaki minden benne való további kételkedés nélkül megérti, hogy ő valójában nem azonos a személyes tulajdonába került testtel, mert ő a teremtésétől fogva mindig is lelki, azaz isteni értelemmel

valamilyen szinten már ellátott szellemi tudati minőség, aki a maga mind jobb kifejezése illetve megérthetősége végett különféle testeket ölthet magára a vágyainak, még inkább azonban az elért fejlettségének köszönhetően.

A tárgyi elménkkel és testünkkel való azonosulásunknak köszönhetően elfelejtett lelki életről azonban pusztán csak fizikai megfigyelés és tapasztalat révén szinte semmit sem tudhatunk meg. A lelki életről szóló ismereteket viszont a fizikai érzékszerveinken keresztül is befogadhatjuk a teljes tudatunk tartamába. Ezen információk közül pedig az igazak már csak a szerzésük útjában fognak különbözni a lelki életről szóló eredeti lelki információktól. Ezek ugyanis egyszerűen csak fizikai vagy tárgyi úton szerzett információk lesznek, melyek is tehát csak bővíteni avagy fejleszteni fogják a tartalmával egyazon, „élő lélek”-nek valójában tehát az Isten által elnevezett szellemi tudatunk teljességét. Ez a teljes vagy tehát „beteljesedett” szellemi tudat pedig már egy Őt nagyobb egységben mintázó részegysége az Isten legtisztább szellemi Tudatának, mely Szent Lélek végül is tehát már a mindösszes lelket, azaz végül is magát, a tehát még a Lelki Egészénél is több és hatalmasabb Teremtő Istent jelenti. A Teremtő Isten pedig ezt a tudati hatalmát a tulajdon akarata szerint osztja meg minden tagjával, mint ahogyan azt láthatjuk is, ha jó megfigyelők vagyunk.

Amikor tehát a testi emberek egyáltalán nem adnak „táplálékot”, vagy nem helyes ismereteket adnak a bennük lakozó léleknek, akkor valójában öngyilkosságot követnek el maguk ellen, mely öngyilkosságba a testükkel teljesen, illetve esetenként már a teljességükkel is azonosult lelkeket is belesodorják, és nem pedig csak a hozzájuk hasonló testi felfogású embereket. Pedig a testeknek, mint formációknak, az eredeti feladatunk, az Isten által meghatározott feladatunk az lenne, hogy segítsék a bennünk lakozó lelkeket a lelki valóságba végérvényesen is visszajutni, akár tehát még a tulajdon maguk feláldozása árán is. Ez utóbbival ugyanis ők magunk is inkább csak nyerhetnek, mintsem veszíthetnek. Ez esetben ugyanis Istentől lehetőséget kaphatnak arra, hogy a fizikai halál minden gyötrelmét mellőzve ők magunk is visszaváltozhassanak tisztán lelkivé, és végérvényesen azonosulhassanak azzal a velük a lényegével tehát egyazon teljes és tiszta lelki önvalóval, mely valójában tehát a fizikai élet megtapasztalása végett vált maga is „ketté”, vagyis az itteni nézetből kettő egymástól különbözővé.

Mind a lelki, mind pedig a testi végérvényes felszabadulás tehát nem más, mint a lélek halhatatlansága minden áldásának maradéktalan élvezete, vagyis a teljes örömmel és gyönyörrel teli, és nem utolsósorban örök létélvezet. Már tehát pusztán csak emiatt is szükséges lenne a lelki életről még ebben az életünkben egyre több ismeretet szereznünk, és a hatására a lelki életet már itt a földön élve is gyakorolnunk.

LELKI GYAKORLAT

A lelki gyakorlatra, valójában azonban a lelki élet gyakorlására azért van itt a földön szükség, hogy az Isten ide jellemzővé tette korlátozások között is megtanuljunk és elfogadjuk a szellemi illetve lelki létezés fontosabbát és elsőbbségét, legfőképpen azonban Isten elsőbbségét, Isten mindenhatóságát, Isten mindenek-fölöttiségét. A lelki élet igazából tehát azt jelenti, hogy minden körülmények között egyedül csak Istent, a mindenség Teremtőjét dicsőítjük, és ennek megfelelően is élünk (szellemi hatására tudati mozgást, annak hatására pedig fizikai mozgást, vagyis az előbbieket itt kifejezőbbé tevő testi mozgást is végzünk).

Istennek megfelelően pedig egyedül csak az esetben élünk, ha Isten elsősége, legfontosabbága, illetve feltétlen szüksége elismerése után a teljes tökéletes (abszolút) szellemi és lelki (szellemi tudati) létezését avagy életet tartjuk mindig elsődlegesnek, a teljességgel még nem tökéletes fizikai élve létezését pedig másodlagos fontosságúnak.

Valójában tehát mind a szellemi tudatunkkal, mind pedig annak eltárgyasult részével, a fizikai egónkkal is az előbbieket kellene begyakorolnunk, lényegében tehát a teljes tudatunk tartamába örökérvénnyel bevésünk, hogy a végtelen továbbiakban már ebben a szellemben (Istenben), illetve ezzel a szellemmel (Istennel) tudjunk együtt-„járni” (együtt mozogni), azaz már magunk is (akár tehát a személyes formánkban is) mindörökké „élni”.

A lelki élet gyakorlása alatt lényegében tehát azt kell értenünk, hogy mindig csak az Istennek kedvére való, az Istennek tetsző, vagyis az Isten akaratának megfelelő tudati mozgást, hatására pedig már fizikai cselekedeteket is végzünk a jelen életünk során (is). Isten ennek könnyebb teljesíthetősége végett hallható szóban, és aztán már írásban is törvényeket, azaz rendeleteket illetve szabályokat juttatott el hozzánk, melyek lényegi teljességét a világon található összes szentírás együttesen, de külön-külön is tartalmazza. Később azonban, amikor már szükségessé vált, a személyes követit is elküldte hozzánk, hogy a róla való tanításukkal és a személyes példájukkal már fel is készítsenek bennünket a valójában azonban általunk egyszerűen csak elfelejtett lelki életre. Isten követi illetve küldöttei közül pedig Jézus, a legkedveltebb teremtménye mutatta meg nekünk azt, hogy hogyan is kell illetve lehet akár már itt a földön élve is lelki életet élnünk. Ő tehát már azt példázta le a számunkra, hogy hogyan is kell a tisztán lelki életet már itt a földön gyakorolnunk, hogy ha az Ő isteni segítségével visszajutunk abba, akkor ott már mi is végérvényes jelleggel maradassunk meg, vagyis azt a már igazán gyönyörűsége és örök létformát már mi is mindig csak akkor hagyjuk el, ha onnét maga az Isten küld el bennünket valamilyen feladattal, mint ahogyan azt Jézussal is tette.

Az igazi lelki gyakorlatot tehát egyáltalán nem azzal végzünk, hogy olvasgatjuk és emlegetjük Isten és Jézus szavait és tetteit, hanem ha a mindig előttünk álló példájuknak megfelelően kivétel nélkül mindet mi magunk is megcselekedjük, még tehát a jelen életünkben. Még azonban az sem nevezhető lelki gyakorlatnak, ha azokat nem cselekedjük meg az életünk minden pillanatában, hanem mindig csak akkor, ha azt akarjuk, vagy ha éppen úgy tartja a kedvünk. Az pedig már semmiképpen nem nevezhető lelki gyakorlatnak, ha mindezt is már csak képmutatásból tesszük meg, hogy az emberek bennünket is igaz embernek, jó embernek lássanak.

Ha tehát valóban vissza szeretnénk jutni, és meg is szándékozunk vetni a lábunkat az Isten örök országában, akkor már valóban el kellene kezdeni gyakorolnunk a lelki életet, már tehát itt a földön élve is, és nem pedig többnyire csak szájalunk róla, mint ahogyan azt a jelenlegi emberi tanítóinkkal egyetemben sajnos még mindig a legtöbben tesszük.

A LELKÜNK MEGISMERÉSE

A legtöbb ember a külső környezete, vagyis az őt kívülről érhető erőhatások rabja, még inkább azonban „bábja” a környezete erőhatásainak. Ebből a képletes rabságból viszont az ember csak abban az esetben lehet képes megszabadulni, csak akkor szerezheti vissza a teljesen szabad szárnyalásra képes és hivatott isteni tudatát, ha el tudja határolni, majd pedig le is tudja magát választani a kizárólagosnak csak tűnő külső létezéséről. Ezt pedig az elmélyült gondolkodása révén, önmegfigyeléssel, önmegismeréssel, vagy pedig egyszerűen csak az Élő Istenhez szóló őszinte imádkozással érheti el.

A fizikai világ vonzerejét mellőzve kell tehát a tudatunk értelmével „megragadnunk” az innét nézve mögötte rejtőzködő örök Isteni Valóságot, ahová valójában csak vissza kellene jutnia a fizikai világ káprázatos fényeinek köszönhetően eltévelyedett tudatunknak. Az élet igazából mindig is nyilvánvaló „titkát” a Legtisztább Értelmet, Istent, tehát teljesen és igazán csak „ott”, abban a valóságban, a már valóban teljes mivoltunkban (lényegünkben) benne élve ismerhetjük meg a kizárólag csak Istentől kapható élő és tiszta értelmünk révén. Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy itt a külső világban élve is eljuthatunk az Élő Isten, és az isteni „dolgok” (energiák, erők) bizonyos szintű és teljességű megismeréséhez, mégpedig az értelmes gondolkodásunk, és az Isten iránti őszinte szeretetünk révén.

Előbb vagy utóbb, de mindnyájunknak rá kell tehát jönnünk, hogy a tiszta és élő értelmünk létezése valójában nem függ a külső környezetünktől, így tehát magától a testünktől, sőt a vele tulajdonképpen egyazon testtudatunktól, azaz az eszünktől sem. Az eszünket vagy tárgyi tudatunkat ugyanis a mindig csak szellemi lehetőségű és minőségű élő értelmünk látja el értelemmel a „magáéból”, mely egyéni élő értelem igazából tehát csak szikrányi része az Élő Isten legtisztább értelmének.

Az isteni értelem az eddigi tévhitekkel ellentétben tehát egyáltalán nem bennünk gondolkozik, hanem éppen hogy Ő „Az”, „Aki” gondolkodásra készíti az eltárgyasult értelmes tudatunkat, az pedig már a gondolkodás műveletét lebonyolító (a szellemi tárgyi érzékelhetővé tevő) tulajdon eszközét, vagyis az akár kézzel is megfogható agyunkat. Minderre pedig az a bizonyíték, hogy a kézzel, és a kezeink által gyártott műszereinkkel egyáltalán nem megfogható, fizikai úton nem előállítható, és már csak emiatt sem reprodukálható, de még csak nem is mérhető tiszta és élő, csak szellemi minőségű és lehetőségű értelmünkkel képesek vagyunk megfigyelni a gondolatainkat, illetve magát a gondolkodásunk folyamatát is. Az ezen isteni értelmünk által tehát megfigyelhetjük még azt is, hogy hogyan is történik a gondolkodásunk. Az élő szellemi értelmünk révén ugyanis még válogathatunk is az általunk, vagy az általunk is megnyilvánítani szándékozott gondolatok között, de ugyanígy válogathatunk a tudatunk szellemi mélyéről annak tárgyivá lett felszínére törő eszmékből, ideákból is, és azokat akár magunkon is megnyilváníthatjuk az élő értelmünk segítségével.

Az ember az élő értelem révén tehát akár még le is választhatja magát még a tulajdon gondolkodásáról is, de ugyanígy el tudja magát határolni a tárgyi érzelmeitől és cselekvéseitől is. Minderre pedig a sokak által emlegetett és ismertetett, viszont többnyire még mindig nem jól használt „meditáció”, vagyis az elmélyült csenddé tett gondolkodás révén elérhető gondolkodás nélküli állapot a bizonyíték, ahol is a tiszta és élő értelmünk már egyszerűen csak tisztán lát és hall, és valószínűleg már mindenféle gondolkodás nélkül maga is alkothat, azaz teremthet.

Az agyunkat valójában tehát az eredeti szellemi minőségéből eltárgyasult tudatunk vele együtt részint szintén eltárgyasult értelem teszi „gondolkodó gépezetté”. Az „agy” emiatt viszont az igaz valójában szellemi minőségű élő értelemről származó „logikát” mintegy mechanikus módon szolgálja ki, miáltal viszont magát a logikát (végül is tehát részint magát a „logoszt”, azaz az irányító szellemi értelmet) is mechanikussá, azaz gépiessé teszi.

Az igazság tehát egyáltalán nem az, hogy a gondolataink együttese alkotja az értelmünket. Az igazság ugyanis az, hogy a tiszta és élő értelmünk alkothat akár gondolatokat is, és ezeket a sajátjának érzett gondolatokat, valamint a valamilyen (szellemi, lelki, fizikai) szinten már megvalósított gondolatokat, mint fogalmakat, eszméket, illetve ideákat, a magával illetve magán való hordozása (valójában értelmi memorizálása) során használhatja, és természetesen megnyilvánítani is képes őket. Az akarata szerint (valószínűleg azonban mindig csak ideiglenes jelleggel) pedig akár azonosulhat is velük. A lényeg tehát az, hogy az élő értelem képes alkotni, használni, megnyilvánítani a gondolatokat, de képes a velük való időleges azonosulásra is. Most például főképpen az „ember” gondolattal, azaz az ember mivoltunkkal vagyunk az értelmünkkel azonosulva.

Ha tehát ki tudjuk vonni magunkat az eszünkön keresztül megnyilvánuló személyes énünk hatása alól, akkor akár magunkon is megfigyelhetjük az előbbiek igazát. E módszer alkalmazása mellett azonban könnyen rájöhetünk annak megdönthetetlen tényére is, hogy a bennünket körülvevő külső világ vagy természet nem is az egyedüli színtere, annál fogva pedig nem is a kizárólagos lehetősége az értelmes (mert élő értelemmel tehát maga az Isten által ellátott) tudatos létezésünknek.

Az ember a gondolatokat valójában tehát az értelmében illetve az értelem által irányított tudatában tartja, és azokat az értelmi centruma (az értelmi énje) körül forgatja, azaz állandóan foglalkoztatja, lényegében azonban valamilyen szinten állandó mozgásban (életben) tartja őket. Ebből pedig már egyértelműen következik az, hogy az ember számára az értelmi és a tudati memorizálás is egyaránt létezik, mely kettősségnek tehát magára a gondolkodásra nézve is vitathatatlanul igaznak kell lennie. Mind tehát az értelmi, mind pedig a tudati gondolkodás is létezik. A tudatos értelem esetében az elsődlegességénél fogva azonban mindig az értelem választja ki, hogy mivel is foglalkozik, vagyis hogy az értelem illetve a tudata tartamát kitevő mely gondolatot is állítja a fókuszált fénye elé. Az értelem dönt tehát felőle, hogy a lényegi központja körül forgatott gondolatai közül mellyel illetve melyekkel is foglalkozik intenzíven, meddig is fókuszál rájuk, azaz meddig is tartja azokat az értelmi fókuszában. Maga az értelem határozza tehát meg, hogy a gondolatai közül melyeket is erősít meg illetve támogat meg magával, azaz állít maga elé, vagy pedig a magából való kilökésével (kimondásával) már másik értelmek illetve értelmes tudatok, azaz a hozzá hasonló értelmes lények elé is. (Az emberek gyakran is kérdezik egymástól, hogy a másikuk mit is forgat a fejében, illetve hogy ők mit is állítanak, mit is szándékoznak eléjük állítani, azaz a számukra is kijelenteni.)

Az élő szellemi értelemről értelmes szellemi éntudatunkról az előbbiek alapján talán már elmondhatjuk, és meg is érthetjük azt is, hogy „az” valójában a „lelkünkkel” azonos. A lelkünk pedig egyedül csak az Istentől kapható élő értelem révén tudja illetve tudhatja gondolkodásra készíteni a tehát belőle eltárgyasult részét.

Mindezen előbbiek pedig már egyértelműen bizonyíthatják a számunkra, hogy valóban maga az Élő Értelem, vagyis az Élő Isten az, aki elsőfokon irányítja az ember mindenféle tudati mozgását, rajta keresztül pedig már minden fizikai lépését is. Ez pedig így igaz, bármennyire is nem tetszik ez az Élő Isten helyett az Istennek csak a „megkövült” részét, azaz a fizikai anyagot elvakultan imádó tudós embereknek, és az őket szintén vakon követő emberi többségnek.

ÉRTELMESEN ÉNTUDAT

Isten egyszerűen úgy tulajdonítja nekünk az élő szellemi értelmének egy bizonyos részét. Isten valójában tehát áthelyez az értelméből belénk, még inkább azonban átadja, a tulajdonunkba adja értelmének bizonyos részét, hogy mi, a szintén Tőle, és lényegében ezen folyamat által kapott személyes mivoltunkban illetve mivoltunkkal is használhassuk azt, azaz létezhessünk avagy élhessünk vele illetve általa. Ez a „minden élő értelemmel” azonos Élő Istentől illetve Istentől származó élő értelmi szikra létezteti tehát és egyben irányítja is az egész mivoltunkat, különös fontossággal a ránk itt jellemző gondolkodásunkat, vagyis gyakorlatilag minden tudati, és a már belőle származó minden fizikai mozgásunkat is.

Az Isten legtisztább élő értelmétől értelmes szellemi személyes „én”-tudat pedig magával az eredetileg tehát szintén szellemi minőségű lélekkel azonos. Ez az Isten Lelkéből származó egyéni (egységnyi éntudattal rendelkező) lélek foglalja magában valamennyi léttel kapcsolatos tisztán szellemi, mentális, fizikai, és érzelmi élményt. Ez a lélek a személytelen állapotában viszont már a leghatalmasabb személytelen Isteni Létnak, vagyis Isten Szent Lelke egészének, az Isten felülmúlhatatlan tisztaságú értelmétől ragyogó tisztaságú Isten-Tudatnak a része.

A szellemi értelmünk és a lelkünk (szellemi tudatunk) Isten példájára egybeforrt egysége képezi tehát a mi lényegünket is, mely az Isten hasonlatosságára akaratumk szerint lehet tehát személyes, de lehet személytelen minőségű is.

Az értelmes tudatnak pedig, mely lényegében tehát az „egyénnel”, vagyis az egy egységet képező tudatos „én”-nel azonos, szüntelenül forognia kell a legbensőbb központja (szellemi értelmi énje) körül az ezen tulajdon illetve személyes szellemi önmagavalójának megismerése, és e központon keresztül pedig már az ezen lényegének is központi forrása, Isten mind tökéletesebb megismerése érdekében, mely tevékenysége által tökéletesedik ő maga is.

Amikor viszont az értelmes szellemi tudat az egészével, vagy pedig az egészét csak mintázó egy vagy több kisebb egységű részével elveszíti a kapcsolatát a lényegi önmagával, azáltal pedig már a lényege központi forrásával, Istennel is, lényegében nem történik más, mint hogy ez a teljesség vagy részteljesség „kicsapódik” (kitör, kivetődik, valójában azonban az eredeti belső állapotából a saját akaratából kívülre helyezi magát) a központi forrás illetve a belőle származó központi lényege vonzásából, és a forrás és személyes lényeg egységet képező belső körén kívülre kerül. Ezáltal annak tehát mintegy a külső „héját” alkotja a maga arányaival illetve arányaiban. A központi lényegi forrástól illetve a személyes belső lényegtől való igazából csak eltávolodást nevezhetjük tehát a belső tudat eltárgyasodásának, vagyis az egészével, illetve csak a része vagy részei által is megtörténhető belső önmagán kívülre kerülésnek.

Amikor pedig a külső (valójában azonban csak külsőssé lett) én önakaratából visszacsatolódik a belső lényegéhez, és azáltal pedig a központi forrásához, Istenséghez, akkor megszűnik a külső lét vonzása, és a tudat az eredeti közegébe, a lelki (szellemi tudati) valóságába kerül vissza. Ez az eredeti valóság azonban már egy transzcendens minőség a korábbi, valójában tehát már maga magának tulajdonított fizikai állapotához képest. Tulajdonképpen a lélek, vagyis az értelmes szellemi éntudat ebben az örömteli nyugalomban, mely igazából nyugodt és folyamatos csak jót és szépet teremtetést jelent, birtokolja az eredeti természetét. Ez a természet valójában tehát transzcendens, és nem pedig pusztán csak fizikai, mint ahogyan azt a külső állapotot felvett (eredetileg tehát maga is szellemi minőségű) tudat tévesen hiszi.

A MEGBUKOTT EMBERI SZELLEM

Mi emberi szellemek a gyermek állapotunktól kezdődően egy bizonyos ideig, a bukásunk idejéig egyáltalán nem hibáztunk, a szellemi tudatunk azaz a lelkünk a teljes kifejlődés állapotában volt. Hűen követtük az Isten minden törvényét, és a világainkkal egyetemben csodás fejlődési lehetőségek előtt álltunk. Ezen csodás lehetőségekből azonban az Isten-hűségünkben való elbotlásunk, majd az azt követő bukásunk végett mostanra már csak részint részesedhetünk.

Egykoron betekintést nyerhettünk ugyanis mind a magasabb vagy felsőbbrendű égitestekbe és terekbe, a szellemi és a lelki bolygók világaiba, mind pedig az alacsonyabb rendű rendszerekbe, aminek következtében mintegy köztes térben lebegve, „közvetítő” illetve „megbékítő” szerepet játszottunk a két egymással ellentétbe került világrendszer között.

Lényegében tehát kezdetben Isten és az ellentétpólusa között helyezkedtünk el a mindenségben. Isten éppen ezért a mi lényünkben szándékozta kiteljesíteni az általa létrehozott „kettős” világrendszerének (és nem pedig „kettő” világának, amit mi még sajnos most is tévesen értünk alatta!), azaz az egyszerre szellemi és fizikai világának szeretetét. A küldetésünk eredetileg tehát az volt, hogy a „kettősség” szeretetét ki és elterjesszük a mindenségben.

A „kettősség” lényege az, hogy egy szellemi burkon (értelmi körön) belül két, minőségükben azonban egymástól eltérő (szellemi illetve fizikai lelkületű) élő szellem a szellemi szeretetben egyesülve avagy összefonódva legyen a „szülője”, és egyben az őrzője, kísérője illetve a segítője az Isten által újonnan életbe hívott gyermekszellemeknek, vagyis az újonnan megalkotott avagy megteremtett szellemi tudatoknak (lelkeknek). Lényegében tehát ezt akadályozta, és akadályozza még ma is meg az ellentétszellemek befolyásolása, mely negatív befolyásolás avagy káros sugalmazás hatására bukott illetve bukik még ma is el a gyermekszellemek egy része.

Az ellentétszellemek kísértése ellenére is tisztának, azaz Istennel egységben maradt „kettős szellemek” azonban az isteni példának megfelelően továbbra is tökéletes teremtményeket alkottak és alkotnak még ma is magukból, míg az ellentétszellemek csak torz teremtményeket hoztak és hoznak létre, mivel ők a „kettősség világának” kezdetétől fogva folyton szembefordulnak az Isten által megalkotott természettörvénnyel. Ezért aztán még irigyebbekké váltak, ugyanis az ő teremtményeik nagymértékben különbözőek lettek a tisztának megmaradt kettős szellemek teremtményeihez képest.

Ezek az ellentétszellemek látszatra tehát kiváltak a szellem, a teremtő erő, és a közös általuk létrehozott, és magukkal egyenértékűvé tett szellemi produktum, a mindenféle (szellemi, lelki, fizikai) szintű megnyilvánulást lehetővé tevő (lényegében tudat-), „anyag” örök hármasságából, és egyre mélyebbre süllyedtek az amiatt viszont létrejött tudatlanságukban. Az eredetileg tehát kettős szellemek egy része az isteni törvénnyel szembeni engedetlenségük következtében lényegében tehát kettészakadt egy adó és egy elfogadó princípiumra (gondoljunk csak az Ádamból álmában „kiszakított” Éva szimbólumra!), és az ezen elbotlásukat követő sorozatos bukácsolásuk során egyre alacsonyabb rendű égitestekre kerültek. Mi emberi szellemek is így kerültünk egy hatodrendű naprendszernek a Föld nevű bolygójára, mely zuhanásunk végül is fizikai testetöltéssel, azaz a szellemi tudatunknak férfi illetve női testbe történő „esésével” végződött.

Érzéki, gőgös és anyagias, fizikai testet öltött szellemekké váltunk tehát, és azóta is egyedül csak magunk akarunk teremteni. Elfajult tehát az eredeti szellemi képességünk, az intelligenciánk, az értelmünk és a szeretetünk. A mi testetöltésünk azonban szemben Ádám, mint első ember kezdeti testetöltésével (akinek rossz példájára mi magunk is tovább elfajultunk), már nem fele részében szellemi, és fele részében anyagi, azaz átmeneti volt, hanem eltolódott az elsősorban illetve többnyire fizikai alapanyagú testetöltés felé. Ezért

élünk tehát itt és most mi emberi szellemek illetve szellemi tudatok a fizikai testnek képletes „börtönébe”, azzal együtt pedig a teljességével fizikaivá lett Földnek (mely név egyébként az „Ádám” név jelentésével egyenlő) egyben az „aurája” látható részét is jelentő légterébe mintegy belezárva. A helyes, azaz az Istennek tetsző viselkedésünkkel segítsük tehát mind a magunk, mind pedig a Föld auráját mindig csak kék színben tartani, hogy végre már legalább a korábbi lelki szintünkre az Istent képviselő, légkörünkön kívül mindig féhéren ragyogó, Napunk segítségével újra visszakerülhessünk „Ádámmal”, a Földdel együtt.

TÖMEGSZELLEM, TÖMEGLÉLEK

Minden tárgyi dolgunk illetve cselekedetünk a lelki állapotunk, azaz a szellemi tudati állapotunk tárgyi kifejezője. Mindig az egyetemes isteni elvek, az isteni örök igazságok alapján kell tehát gondolkoznunk, hogy mindig jó legyen a lelki állapotunk, mely aztán már ugyanolyan jó fizikai állapotokat is teremt a részünkre.

Ha azonban nem az isteni szellemi elvek, hanem az emberi tömegszellem vagy tömegtudat után megyünk, akkor többé már nem az Isten örök elvei, hanem ennek a tömegtudatnak a maga kialakította tévhitei, félelmei, szokásai, babonái, vagyis az általa meghatározottak szerint gondolkodunk, és annak megfelelően is fejezzük ki magunkat. Ez esetben tehát már nem is az Istennek, hanem már mindig csak az embereknek, az emberi elvárásoknak igyekszünk megfelelni. Ennek pedig az lesz az eredménye, hogy ahelyett, hogy rendeződnének a gondolataink, beszédeink, és cselekedeteink, egyre inkább rendezetlenekké, szétszórtakká, szabálytalanul megosztottakká, vagyis egészen kaotikussá válunk minden létező területen.

Azt azonban talán már mindenki tudja, hogy az ember a gondolkodása, és az azt irányító értelme együttese, vagyis a „képzelete” révén teremt meg mindent, amit meg tud teremteni, amit létre tud hozni. Ez a teremtő erő pedig nem más, mint az Isten bennünk tevékenykedő teremtő ereje, melyet pusztán csak a végtelen kegyelméből fakadóan mondhatunk, illetve tarthatunk is a magunkénak. Ezen erő révén teremthetünk tehát magunknak az isteni elvek figyelembevételével, egészséget, boldogságot, gazdagságot, sikert, jólétet. A tömegszellemre hallgatva azonban, mint azt talán már láthatjuk is, inkább már csak újabbnál újabb betegségeket, boldogtalanságot, szegénységet, sikertelenséget, igazságtalanságot teremtünk, mind tehát magunk, mind pedig az embertársaink számára. Az emberiség nagy tömegének a szelleme illetve szellemi lelke tehát még mindig nem igazságos, még tehát tisztulnia kell. A tömegtudat még tehát csak szájal a társadalmi igazságosságról is, még tehát nagyon messze van tőle. Még ugyanis az emberi igazságosságot sem képes elérni, nem hogy az annál jóval magasabb rendű isteni igazságosságot akár csak érinteni is tudná. Az igazság ugyanis az, hogy a tömegtudat, főleg pedig a képviselői, a vezetőink, sajnos még mindig hamis képet, hamis elképzeléseket alkotnak Istenről, mert még ők maguk is el vannak telve halálfélelemmel, bűntudattal, igazságtalansággal, hamis hiedelmekkel, gyűlölettel, faji és vallási előítéletekkel, önzéssel, főképpen pedig Istenről való tudatlansággal, mely az előbbieket eredményezi, vagyis összefoglalva el vannak telve minden Istentől idegen jellemzővel.

SZENT LÉLEK

A Szent Lélek Isten Legtisztább Tudata, vagyis az Isten-Atya után mindent a legjobban tudó és értő, Istennel egyetlen egységet képező, a lényegét nézve szellemi „össz-tudat”, aki parányi részeire („szikráira” vagy lángból álló „nyelveire”) oszolva is minden tudás birtokában van.

A Szent Lélek lényegében tehát azonos magával az Istenről és az Isteni Teljességről szóló igaz vagy helyes (legtisztább) tudással is, mely minden kétségtől és kettősségtől mentes tudás „megerősít” bennünket emberi tudatokat az Istenben való hitben.

Az Isten által részünkre adott Szent Lélek által töltetik a szívünkbe az Isten szeretete is. A bennünk lévő Szent Lélek pedig már azt is bebizonyítja nekünk, hogy mi is az Isten fiai vagyunk.

Az Istennek eme kiemelt fontosságú Lelke azonban nem csak az Isten teremtményeit képes tökéletesen megvizsgálni, hanem képes felfogni Istennek még a szellemi, azaz az értelmi mélységeit is. Maga a bennünk lévő Szent Lélek tiszta értelme által ismerhetünk tehát meg mi is mindent, amit Isten a magáéból a részünkre adott.

Lényegében tehát az Isten Szent Lelke az, aki tanít, „megmos”, megtisztít, megszentel (szentté avagy magával azonos tisztává tesz), vagyis megigazít azaz „igazzá” tesz bennünket, mint részeit. Mi magunk is ugyanis lelkek vagyunk a Lélekből. Az érzéki ember azonban nem képes felfogni az Isten Lelkének eme cselekedeteit illetve mozgásait. Ezen érzéki beállítódottsága, vagyis az érzéki élet mellett való „lecövekelése” miatt nem érti tehát meg a „megkövesedett” azaz fizikaivá vált tudatunk azt sem, hogy az ember mindig elsősorban a lelke vonatkozásában lesz Isten által „megítélve”. A test vagy testtudat ugyanis a többségében mindig csak az egyéni lélek beleegyezésével képes végrehajtani a cselekedeteit. Lélek nélkül, azaz teljesen vagy véglegesen önmagára maradva pedig a test cselekvésképtelen, vagyis lényegében életképtelen avagy élettelen.

A Lélek gyümölcsei, vagyis az általa nyilvánosságra hozható pozitív tulajdonságok: a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, alázat, mértékletesség, igazságosság.

A Lélek „kardja”, mellyel „kardoskodik” azaz kiáll az egyedül igaz Isten létezése mellett, az a Lélek révén megnyilvánult isteni beszéd, vagyis végül is magának az Istennek a mindig tiszta és igaz beszéde. A Lélek, vagyis az Isten Legtisztább Tudata tehát az, aki bizonyosságot tesz Isten valós létezéséről. A Lélek éppen ezért az Atya-Isten után, aki maga az Abszolút Igazság is, egyenlő magával a tiszta és teljes Igazsággal is. Valójában azonban „hármán”, helyesebben „hármasságban” teszik illetve fejezik ki az isteni vagy mennyei Igazságot. Ez a „hármasság” pedig az Atya (a Teremtő Isten, mint mindenre ható legfőbb, leglényegesebb erő, a minden erő forrása), az Ige (az isteni teremtő szó vagy beszéd, mint lényegi erő), és az isteni Szent Lélek (Isten Legtisztább Szellemi Tudata, mint megnyilvánító és szintén lényegi erő). A földön pedig ugyanezt az Igazságot vagy bizonyosságot, vagyis az Isten egyedül igazán valós létezését az emberre kívülről „rászálló”, vagy hozzá belülről (tisztán szellemi úton) eljövő „Lélek” isteni értelme, a „víz” szimbolizálta szellemi tudat tiszta értelme, és a „vér” szimbolizálta testtudat esze (mesterkélt vagy művi, azaz csak tárgyi irányultságú értelem) szintén hármassága teszi nyilvánvalóvá.

Az Atyán kívül egyedül tehát az Isten Szent Lelke az, aki betöltheti a tudattartamunkat az Isten és teljessége tudásával, és aki Istennel abszolút egységben lévén részesíthet bennünket, ha már arra is érdemessé váltunk, az ezen tudás értelmi hatalmával is, mely isteni értelemről („erőtől”) adódó tudati hatalom viszont az Isten végtelen kegyességéből fakadóan már az Ő személyes hatalmával avagy erejével minősül egyenlőnek.

Az előbbiekből vélhetőleg már az is kikövetkeztethető, hogy a tisztán értelmi mivoltot (lényegét) tehát egyedül csak a Legtisztább Értelem által létrehozott és ezen értelméből ellátott, ezért pedig maga is kristálytiszta Tudat teszi illetve teheti a szintén ugyanezen isteni

értelem ráhatására személyessé. A Lélek által nyilvánított tehát Jézus Krisztus is az Isten „fiának”. Krisztus azonban éppen ugyanezen ok miatt Isten megismerésére „teremtő erejének” is megfelel, aki által, mint „kéz műve” által Isten magát a világot is teremtette, akit ezért egyben minden teremtetett „dolgának” az örökösévé is tett. Az Isten országa lényegében tehát nem is beszédben áll, hanem benne magában az „erőben”, az Isten teremtettségében, azaz végül is Istennek a legtisztább értelmében! Még pontosabban kifejezve pedig a legtisztább értelme fénykörében, avagy az értelmi ereje végtelen hatalmasságú tündöklő „gömbjében”!

Az előbbiek alapján pedig talán már nem is lesz olyan nehéz megértenünk azt sem, hogy a minden teremtményének egyaránt csak jót akaró Istennek országa az igaz valójában miért is nem „más”, mint „igazság, békesség, és a Szent Lélek által való **öröm**”. (Ott ugyanis már maga az Isteni Lélek biztosítja a jelenlétével a magából származó tiszta lelkeinek a pusztán már a tiszta létezésük végett is folyamatosan kifejezett örömujjongását, mámoros örömet.)

Az „Isten országa” két szóval kifejezve pedig már maga az „**örök öröm**” vagy „örök gyönyörűség”, melynek tehát még csak a „kertje”, vagyis a külvilághoz legközelebb eső „kör” is a gyönyörűség kertjének, azaz „édennek” vagy „paradicsomnak” neveztetik. Nos hát, ide juthatunk mi emberek is vissza Isten Szent Lelkének segítségével. Ennek a segítségnek az elküldését pedig nekünk mind maga az Isten, mind pedig a Fia, Jézus Krisztus megígérte.

Jöjj hát hozzánk is el Istennek Szent Lelke, értelmesíts meg bennünket, hogy vétkeinket, hibáinkat megismerjük, azokat szívből megbánjuk, őszintén megvalljuk, és hogy az Igaz Istenhez vezető helyes utat általad megismerve tökéletesen megjavuljunk. Urunk Istenünk kérünk, hogy a Lelked révén tisztítsd meg a tudatainkat, helyezz belénk magasabb szintű érzelmeket, leginkább szellemi szeretetet, és tisztán értelmi tudást, hogy méltóan fogadhassunk Téged!

Istenünk, könyörgünk, fogadd el az értelmünk és szeretetünk egységét jelentő „szívünket”, az értelmes szellemi tudatunkat jelentő „elménket”, és az előbbiek egységes hatalmát kifejező „akaratunkat”, és egyedül már csak Te uralkodjál általuk!

AZ EMBERI LÉLEK ESENDŐSÉGE ÉS KÜLÖNLEGESSÉGE

Az anyagvilágba született emberi léleknek az anyagi élete során számtalan problémával kell szembenéznie. Ilyen problémák a születés gyötrelmei, a betegségek, békétlenség, boldogtalanság, az öregkor szenvedései, és végül a legnagyobb probléma: a halál. További problémák pedig a családi, nemzeten belüli, és nemzetek közötti nézeteltérések és ellentétek, melyek javarésze szociális nézeteltérésekből és ellentétekből származik, lényegében azonban a nem megfelelő társas kapcsolatokból adódnak. E számtalan problémával szembesülve aztán az embernek már úgy tűnik, hogy az anyagi világban mindenkinek ádáz küzdelmet kell folytatnia a létezéséért, illetve az életben való fennmaradásáért.

Idekerülve az embernek valóban el kell viselnie magán az anyagi erők hatásait és ellenhatásait. El kell tűrnie azonban a hatások és ellenhatások kiváltotta minden érzelmét, különösen pedig az életvitele mindig jó szinten történő megmaradása miatt jelentkező szinte már állandó aggodalmát is. Mindez azonban egyáltalán nem teszi szükségessé, hogy az életben maradásáért egyes vadállatokhoz hasonlóan öldöklő harcot folytasson magukkal a fajtársaival szemben is. Az élet minden problémája ugyanis békés és közös úton inkább válik megoldhatóvá, mintsem örökös küzdelem, azaz harcok versengés árán. Ez utóbbi állítást tehát csak a már maguk is elállatiasodott emberek állíthatják igaznak.

A lusta vagy rest, azaz a szellemi irányultságú szellemi fejlődésükben megtorpanó, illetve a visszafejlődésük útjára már rá is lépő emberek azonban nem is tudnak szinte már semmit sem a lélekről. Az ilyen emberek ugyanis egyedül csak a testtudatukhoz, a fizikai egójukhoz ragaszkodnak. A lelki megvalósulás a számukra tehát csak mítosznak, vagy egyszerűen csak fantáziálgatásnak minősül, vagyis egyáltalán nem érdekli őket.

Az igazság pedig az, hogy minden embernek már régen tudomásul kellett volna tudnia vennie, hogy ide a fizikai világba anyagi testben illetve testtel együtt csak az a lélek születik meg, aki személyesen is meg akarja tapasztalni többek között magát az elmúlást is. Teljesen fölösleges tehát a fizikai életet választó léleknek szinte szakadatlanul az ő testi problémáiról panaszkodnia, szükségtelen tehát folyton a halál ellen ágálnia, azaz a testi és lelki elmúlás lehetősége ellen állandóan tiltakoznia, hiszen ő maga volt az, aki ezeket a szörnyűségeket mind meg akarta ismerni.

A szüntelen, sajnos mára már részint élvezetté is minősített kínlódásai helyett az embernek azonban semmi egyebet nem kellene tennie, mint a helyes ismereteket megszereznie az igazán valós helyzetéről, és azokat meg is értve akár már azonnal is megoldhatná az élete minden problémáját, minden kínszenvedését. Az ember a konoksága illetve makacssága miatt azonban nem akar tudomást szerezni arról, hogy mind az anyagnak, mind pedig az anyagvilágba került léleknek a legfelsőbb irányítója Isten, és nem pedig ő, a magát már-már istenné felmagasztaló anyagi ember. Az ember e nyakassága miatt nem tudja tehát, hogy magáról a lélekről, valamint a lélek és az anyag kapcsolatáról szóló tudás még a vallásos külsőségeknél is fontosabb, nem is beszélve már a politikáról, szociológiáról, és a többi szintén az embereket nevelő, a tisztán szellemi minőségű lélek helyes ismerete nélkül azonban csak „félre”, azaz csak magára az anyagra, anyagiségra, illetve az „anyagiasságra” nevelő többi tudományágról.

Az embereknek legelőször is tehát azt kellene megtanítani, hogy elsősorban soha nem a testükkel kellene foglalkozniuk, hanem az annál jóval nagyobb jelentőséggel bíró szellemi lelkükkel. Panaszkodni tehát egyáltalán nem érdemes egyetlen embernek sem a teste miatt, mert a lélek állapota sokkal fontosabb a fizikai test állapotánál, mely test, mint tárgyivá változott tudat, igazából csak tükrözi a léleknek valójában a révén „megtépázódott” állapotát magán.

A feltételekhez kötöttséget, az anyagi korlátokat lényegében tehát maga az emberi lélek választotta a teljes szabadsága helyett, ezért aztán semmi oka nem lehet a panaszkodásra. Az

ember lelkét (az eredetileg csak szellemi lehetőségű éntudatát) ugyanis soha nem a testet szülők hozzák létre az utódok testében annak fizikai anyagai által, hanem a szellemi lélek mintegy benne maradó lélegzetként avagy lélekzetként „belebújva” vagy „beleszállva” az emberformát felvevő embrió testbe vele együtt, viszont ő ellentétben a testtel mindig csak képletesen „születik” meg. A lélek ugyanis tárgyi születés nélküli örök lehetőségű szellemi minőség. Ami pedig már eleve örök, mert közvetlenül az „Öröktől” azaz Istentől van, az soha nem úgy születik meg, mint az anyagi test, hanem egyszerűen csak megteremtődött Isten, és Istennek „Szent”, azaz a legtisztább és leghatalmasabb Lelke (Szellemi Tudata) által. Az egyéni emberi lélek a Léleknek tehát csak egy „szikrányi” része.

Az öröklét helyett a múlandóságban való élest tehát mi emberi lelkek minden esetben magunk választottuk illetve választjuk. A folyton változó test számára azonban csak a mulandóság létezhet. Ami önmagában nem állandó, az tehát állandó változásnak van kitéve egészen az elmúlásáig. Az igazi állandóság tehát csak a szellemi minőségű léleknek lehet a lehetősége, mely szellemi lélek a testet, így tehát a csak ideiglenes jelleggel létező fizikai testet is, egyedül csak az önmaga mind jobb kifejezése, azaz mind jobb szintű be-, illetve vele egyben és egyszerre is megtörténhető kiteljesítése érdekében használhatja.

A lélek valójában tehát egy örök megnyilvánulás, mely az önfényét már képes magából kifelé is sugározni. Határtalan szerű kiáradással (mint például amivel a Napunk is bír) azonban mindaddig nem rendelkezhet, míg az ahhoz szükséges fejlettségi szintjét el nem éri. A lelkünk jelen fejlettségi szintje tehát egyenlőre még csak azt teszi lehetővé, hogy a durva fizikai testet magával áthatva éltesse, azaz „világoltassa” azt az élet világosságával.

Mivel a lélek áthatja magával a testet, a fizikai tudatunk, vagyis az eltárgyasult lélekrészünk a lelkünkéből, a szelleminek továbbra is megmaradt tudatunkkal együtt azonnal tud a testünket bárhol is ért sérelemről, illetve a hatására keletkező fájdalomról. A léleknek, azaz a testben láthatatlanul jelen lévő szellemi tudatnak tehát inkább csak a „tünetének” minősül a fizikai tudat, a fizikai elme. A testünk tehát, akárhogyan is nézzük, nem más, mint az egyéni vagy személyes lelkünknek a fizikai megtestesülése.

Az egyéni szellemi tudat központi magja azonban sokkal kisebb az atomnál, de még az atomi részecskénél is, ám mégis ez a szellemi „mag” képezi a testünk alapját, és a hatása nem is csak az anyagi testünkre, hanem még azon is túlra kiterjed. E „lélekatom” nélkül viszont a fizikai test halottnak minősül. A fizikai tudat létezése tehát egyáltalán nem a különféle anyagok kombinációjának köszönhető, hanem szellemi léleknek, azaz az eredeti állapotában illetve teljességében tisztán szellemi tudatnak. A testünk minden energiája tehát ebből a fizikai szemmel nézve parányi centrumból származik, mely szemmel nem látható centrum vagy „mag” a test központjában, a szívben foglal el helyet. A lélek azonban a test ezen központi helyén nem egymaga, hanem egy nálánál jóval magasabb rendű lélekkel, Isten tisztán szellemi szikrájával együtt van jelen, mely test végül is tehát akár annak a közvetett kivetüléseként is felfogható, mely kivetülést a közvetlen „megszülője”, a lélek, magával áthatva éltet. A szívben elhelyezkedő szellemi erőcentrumból, mint „magerőből” származik tehát az ember minden szellemi, lelki, és testi ereje, még tehát a véredényekben keringő vörösvértestek energiája is, mely vérnek energiaellátó képessége azonnal meg is szűnik, ha a lélek elhagyja a testet. A lélek természete azonban minden körülmények között az aktivitás, azaz az állandó mozgás. A jelenléte nélkül a test tehát nem képes mozogni. A test lélek nélkül ezért olyan, mint egy halott „eszköz”, vagy még inkább lelket hordozó „jármű”, mely járművet elsősorban a szellemtől származó ereje révén mindig éber, a mindig tevékeny lélek működtet. A belőle származó részeként eltárgyasult fizikai egó tehát csak tévesen hiheti azt, hogy ezt az éltető munkát ő egymaga végzi. (A tehetetlen vagy magatehetetlen emberre tehát nem is véletlenül mondogatjuk azt, hogy az most éppen elvesztette a lélekjelenlétét, és azért nem képes mozdulni, azaz bármit is cselekedni.)

A mérhetetlenül parányi lélek szellemtől nyert fényenergiája tartja tehát fenn, azaz tartja életben, lényegében azonban „működteti” a fizikai testünket, mint az őt anyagilag is megnyilvánító eszközét. Amikor pedig elhagyja azt, akkor a test az éltető erő hiányában bomlásnak indul, majd az alkotórészeire esik szét. Az anyagi test illetve a testtudat tehát nem azonos a lélekkel, hanem a léleknek csak egy vele együtt élő származéka. A kettő egysége a lélek elmúlandó létezésének csupán csak a látszatát kelti. Attól azonban, hogy ez a látszat vagy ideiglenes fizikai megnyilvánulás múlandó, a benne illetve vele egységben élő lélek nagyon is örök érték, és teremtményi részről nagyon is elpusztíthatatlan minőség marad.

A lélek létezése azonban a mérhetetlenségénél fogva tapasztalati úton nem bizonyítható. Az élő lélek ugyanis az emberi testi tapasztalat számára felfoghatatlan. A lélek tehát érzékszervi úton nem, viszont az ember tiszta és élő értelme számára nagyon is felfogható, mivel ez a szintén élő értelem a lényege magának az élő emberi léleknek is. Tulajdonképpen ez a tiszta értelem adja a „fényét” is a léleknek, mely révén az képes magával áthatni a fizikai testét, a lényegében tehát magát tárgyilag is megnyilvánító eszközét, sőt bizonyos szinten képes még azon túlra is kisugározni.

Az emberi lélek esendősége tehát minden tévhiedellel ellentétben egyedül csak önmagában rejlik, mint ahogyan a csak múlandó lehetőséggel létezhető eltárgyasult részéhez képesti különlegessége is. Az élő lélek ugyanis egyszerűen csak hasonlít az Örök Teremtő(jé)re, mivel általa lett. Istennek, a legmagasztosabb szellemi élő Értelemnek a tudatosodásából jött tehát létre Istennek a legtisztább tudata, a Szent Lelke, mely legtisztább és legteljesebb Lélek ezzel egyidejűleg megtörténő önmagán túl való „csordulásából” (sziporkázásából) teremtdtek illetve teremtdnek meg a teljes egésze részeit képező rész teljességű lelkeinek „töredék-lelkei”, vagyis a mi emberi tudataink is. E földi fizikai tudatoknak pedig a maguk vissza-szellemítésével megvan a lehetőségük az Isten teljességétől való eltávolodásukból újra visszatérni az Isteni Teljességbe. Nos hát ez lenne az, amit végre már mindnyájunknak meg kellene tudnia értenie, hogy nehogy a magunknak bemesélt esendőségünknek és különlegességünknek köszönhetően egyszer végleg is elveszünk, majd pedig végérvényesen meg is szűnjünk létezni az Isten teljességén kívüli irdatlan nagy „külső sötétségben”, vagyis az Isten értelmes szellemi tudatával (Szent Szellemével) mindeddig még egyáltalán nem áthatott tudatlanság minden fény nélküli, vagyis végtelenül sötét mezejében, avagy teretlen terében.

A TISZTA TUDAT SZINTJE

Az igazság az, hogy nekünk embereknek a tiszta szellemi tudat szintjére kell eljutnunk, melyhez fel kell ébreszteni a transzcendentális tudatunkat a jelenlegi alvó állapotából. Ehhez azonban elengedhetetlenül szükséges, hogy elérjük a jóság szintjét, vagyis a „jó ember” minőséget. Amíg viszont az életfelfogásunk pusztán testi marad, továbbra sem juthatunk el a transzcendentális szintre. A testi életfelfogásból éppen ezért legelőször is az elme szintjére kell eljutnunk. Ezen a mentális szinten ugyanis már az értelmes tárgyi tudatot fogadjuk el a lényünk lényegének. Innét továbbjutva pedig már az „ész”, vagyis a tárgyi intelligencia szintjére kerülhetünk, mely tárgyi értelmi szint már közvetlen kapcsolatba kerülhet a minden fontossági sorrend és egymástól való különbözőség nélküli, azaz egyaránt szellemi és tárgyi tudatos értelem transzcendens szintjével, ahová is tehát előbb vagy utóbb, de minden egyes emberi tudatnak mintegy már újra is el kell jutnia. A tiszta avagy világos, és éppen ezért bizonyos fokú önsugárzásra, illetve hasonló minőségű sugárzás továbbítására maga is képes értelmétől „emberi” tudatnak tehát mindenképpen el kell oda jutnia, amennyiben a továbbiakban a végleges elmúlásának a lehetőségét már végérvényesen is el akarja kerülni, azaz ha az efölött elhelyezkedő, éles határral tőle viszont már nem elválasztott teljes tökéletesen (abszolút) tiszta lelki szintre, azaz az eredete helyére is el akar jutni. Ezt a szavakkal tulajdonképpen már leírhatatlan gyönyörűségű helyet keressük tehát az egész földi életünk során is. Az igazság tehát az, hogy azért utazgatunk állandóan itt a földön is, hogy ezt a helyet megtaláljuk, vagy legalábbis egy hozzá hasonló helyet találjuk, ahol is már igazán otthon érezhetjük magunkat. Keressük, kutatjuk tehát ezt a helyet, de azt itt valahogy mégsem sikerül senkinek sem megtalálnia. Az „édent”, vagyis a „gyönyörűség kertjét” itt a földön ugyan imitt-amott egyes emberek „felfedezni” vélik, de ott benne élve már maguk is hamarosan rájönnek, hogy az mégsem egyezik meg az igazi édennek, hanem annak legfeljebb is csak egy kevésbé finom, még inkább azonban „durva” (kizárólagosan anyagi) változatának felel meg. Azt a szépséget és finomságot ugyanis itt önmagában ebben a tárgyi valóságban soha nem találhatjuk meg, soha nem lelhetjük fel. Ahhoz tehát, hogy ezt a gyönyörűséges helyet akár már itt a földön élve is mintegy már újra is megtaláljuk illetve meglássuk, egyáltalán nem kifelé a tárgyi valóságra, a külsőségekre kell nézegetnünk, hanem róluk minden figyelmünket éppen hogy befelé, a tisztán szellemi és lelki együttes valóság, azaz Isten abszolút valósága felé kell fordítanunk. Mindenképpen tehát befelé kell néznünk, hogy az eredeti hazánkat valóban megpillanthassuk, és az iránta újra feléledő vágyunk hatására oda magunk is visszajuthassunk.

Jézus nem véletlenül szorgalmazta tehát annak fontosságát, hogy a szemeinket (azaz mind a tárgyi, mind pedig a szellemi látásunkat) mindig csak az „odafönt” levőkre irányítsuk, mint ahogyan arra sem véletlenül emlékeztetett bennünket, hogy Isten országa valójában bennünk van. Az tehát egyedül csak a tisztán szellemi értelmünkben, illetve az ettől az értelemtől értelmes szellemi tudatunkban, azaz mindezen legfőbb értékeinket egy egységben kifejezve a tudatos szellemi értelmünkben található meg. Isten országát tehát sem magában a mi hathatós segítségünk révén önmagába záródott külső valóságunkban, sem pedig abban benne élve soha nem fogjuk megtalálni, ameddig tehát mi magunk is újra el nem jutunk a tiszta tudat, vagyis az „igaz ember” szintjére, aki a saját indíttatására visszatért vagy segítséggel újraélesztett szellemi emlékezete révén már legalább annyi szellemi intelligenciával rendelkezik, mint amennyi tárgyi intelligenciát a fizikai élete (esetleg életei) során eddig elérnie sikerült.

IGAZÁN KÖNNYŰ ÉS SZABAD CSAK A TISZTA LEHET

Meggyógyítani annyi, mint egészsé, teljessé tenni. A nem egészség vagy nem teljesség valójában azonban nem más, mint a szellemi tudat békéjének vagy nyugalmanak valami külső vagy belső okból való elvesztése. Ez pedig hiányként, a szabadságának illetve könnyűségének hiányaként realizálódik a lélek részéről, ami aztán már törvényszerűen nyilvánul meg a tulajdon szellemi tudatából (lélekből) származó tárgyi tudatát itt kifejező anyagi testén, testében vagy éppen csak a külső környezetében is.

Az imádságaink során, nem csak kérünk az Istentől, hanem azzal egyben Isten igazságát illetve igazságait (szavait) is felelevenítjük. Ilyenkor is tehát örök igazságokkal töltjük fel a tudatunkat, ugyanakkor pedig megbocsátunk mind önmagunknak, mind pedig az ellenünk vétkezőknek. Mindezzel pedig már a teljes tudatunkból is kirekesztettük, és messzire el is űztük az összes előtte még benne létező negatív gondolatunkat, melyek a negatív tulajdonságainkat és a negatív érzelmeinket eredményezték. Valójában tehát ez jelenti a teljes gyógyulásunkat, vagyis a bajainktól való végleges megkönnyebbülésünket.

Ha azonban valakinek hosszú ideig nem tudunk megbocsátani, akkor az „neheztelenség” alakul, mely negatív érzelemmel viszont már igen nagy károkat is tudunk okozni, mind a lelkünkben, mind pedig hatására már a fizikai testünkben is. A nehezteléstől ugyanis pontosan a mi lelkünk válik „nehézzé”, azaz már fájdalmasan súlyossá, mely lelki problémánk a testünkben már idült (hosszan tartó) fájdalmakat, például rákot, vagy hozzá hasonló állandó fájdalommal járó igen súlyos megbetegedéseket vált ki.

Bárhogyan is nézzük, minden szenvedésünk oka egyedül tehát az Istenről való tudatlanságunk, illetve az Isteni elveknek, Isten törvényeinek maradéktalan be nem tartása. Minden negatívumot, így tehát minden alattomos betegséget is, végső soron egyedül tehát mi magunk teremtünk illetve teremtetünk meg magunknak a helytelen gondolkodásunk révén. Ha ugyanis nincsen negatív gondolat, nincsen, és soha nem létezhet semmiféle negatív érzés sem. Sem tehát lelki, lelki hatás hiányában pedig már testi érzés sem. Mert ez az igazság, ez az Isten örök szellemi elve, csak hogy mi ezt még a mai napig sem vettük igazán figyelembe.

A tudatunkat azonban egészen a lelkünk mélyéig hatolóan kell tisztára mosnunk, hogy minden (testi és lelki) érelemben teljesen egészségesek legyünk. Meg kell tehát szabadulnunk minden hamisságtól, minden illúziótól, minden tévhittől, minden abszurd hiedelemtől, vagyis minden tisztátalanságtól, mely a tiszta tudatunkat beszennyezi, vagyis „szeplőssé”, piszokfoltokkal tarkítottá teszi.

Tisztítsuk tehát meg a tudatunkat Isten igazságával, illetve az isteni igazságokkal, mert egyedül csak az Igazság az, aki vagy ami igazán tisztává és szabaddá tehet bennünket. Az Igazság ugyanis soha nem okoz félelmet, büntudatot, hiányt, kétséget, nehézségeket, és különféle korlátozásokat, de békétlenséget se. Az Igazságtól tehát mindenféle hamis értelmezés is távol áll, mert az Igazságnak nem ez a célja, hanem mindig csak a szeretet, a békesség, az igazságosság és jogosság, a szépség és a jóság, és nem pedig akár csak egyetlen negatívum is.

Ha tehát tökéletes világot, könnyű és gondtalan életet akarunk magunknak, akkor legelőször is nekünk magunknak kell tökéletessé válni, mert csak a tisztának lehet ugyanis minden(e) tiszta. A tehát maga már tiszta tudja ugyanis mindenét kitisztítani, azaz tisztává tenni. Mert ez az Isten törvénye. Mert ez az Isten megmásíthatatlan elve, és ezt pedig jó lenne, ha maga a szeplőfoltokkal tarkított elvilágiasodó földi egyház is minél hamarabb tudomásul venné. Így hozzáállva ugyanis az elkövetkezendőkben talán már egyetlenegy emberi lelket sem fog patyolattisztává mosni, vagyis még ő maga is el fogja veszíteni az Isten színe előtt vállalt feladatát.

TÜKÖR TISZTASÁG

A meditációnak valójában azt kellene jelentenie, hogy próbáljuk megérteni a szerves kapcsolatunkat Istennel, a legfelsőbb avagy legfőbb élőlénnel illetve létezővel.

Nekünk embereknek a világon létező minden élőlénnel illetve „dologgal” van valamiféle kapcsolatunk, mely kapcsolatainkat igyekszünk nem csak megismerni, hanem megérteni is. Isten már csak a neve révén is jelen van a világ minden részében, mi emberek azonban mégsem próbáljuk minden megérteni a Vele való kapcsolatunkat. Ez a tettünk (valójában azonban tudati nem-cselekvésünk) viszont inkább tudatlanságra vall, mintsem valódi intelligenciára. Annak az embernek tehát, aki tagadja az Isten létezését, vagy nem tudja magában tisztázni az Istennel való kapcsolatát, valójában hiányos a tudása, mintsem teljes, azaz minden tudására törekvő. A hiányos tudásának köszönhetően jelenti tehát ki az emberiség egy része, hogy Isten nem létezik, vagy hogy Isten már maga is rég halott. Ezeknek az embereknek azonban fogalmuk sincsen arról sem, hogy az ember hús-vér szíve valójában csak egyaránt szimbóluma a szellemi szeretetnek és a tiszta szellemi értelemnek, mely értelem valójában úgy „működik”, mint egy tükör. Az értelem ugyanis, mint egy fényképezőgép folyton képeket csinál (készít, azaz „kész” állapotba hoz), és ettől a rengeteg képtől, ő maga befedetté válik. Az értelem színtiszta „fehérségét”, azaz az eredeti átlátszó tisztaságát tehát maguk az általa alkotott képek takarják el, azaz fedik be, mint ahogyan az eredetileg tehát szintén fehér fotópapír fehér színét sem látjuk többé, ha előhívjuk a rávetített képet. Nos, az igazság az, hogy a mi valódi azonosságunk, az értelmi, vagyis a tisztán szellemi énünk ugyanígy van befedve az anyaggal, azaz az „elkészült” anyagi képünkkel. Ahhoz tehát, hogy a „szívünk” újra átlátszó tisztaságú legyen, meg kell azt tisztítanunk a ráakódott, azt egyre jobban csak elhomályosító rétegtől, vagyis legelőször is a fizikai anyagtól, helyesebben azonban az anyagi felfogásától.

A „szív” azaz az értelem megtisztításának azonban különféle folyamati léteznek, melynek tehát csak egyike a meditáció folyamata. Igazi meditáció viszont csak az lehet, amely a tisztán szellemi értelmi ént keresi. Az a meditáció tehát, amely során minden létező érzékünket, vagyis mind a külső, mind pedig a belső (szellemi) érzékeinket erre az éntre összpontosítjuk. A külső érzékek ugyan folyton a kifelé-figyem, azaz a tárgyi valóság felé rángatnak bennünket, de nekünk azokat is befelé kell fordítanunk, hogy a valódi önmagunkba, azaz a valódi önazonosságunkba tekinthessünk.

Magának a „szívnek” (az értelmi központunknak) azért kell átlátszó tisztaságúvá válnia, hogy a révén egyszerre láthassuk át a szellemi valóságot és fizikai valóságot, vagyis hogy az innét kettőnek csak vélt (valójában tehát „kettős”) valóságba egyidejűleg már ne csak bele-bele tekinthessünk, hanem abban már valósággal is benne élhessünk. Itt lényegében tehát arról van szó, hogy az igazából az értelmünk és szeretetünk egységét jelentő „szívünket” azért kell mindannyiunknak tükör tisztaságúvá megtisztítania, hogy a révén végre már mi magunk is visszakerülhessünk a gyönyörűséges (minden kártól és ártalomtól mentes, és ezért öröm avagy gyönyörteli) transzcendens létezésbe.

A „szívünket” legelőször is tehát azért kell megtisztítanunk, mint valami porlepte ablaküveget, hogy általa tudjuk meg, hogy mi is az igazi kapcsolatunk Istennel. Amikor pedig már meg is értjük a lényegi kapcsolatunkat Istennel, és meg is hódolunk (megalázzuk magunkat) Isten előtt, akkor már maga az Isten fogja tisztán tartani a szívünket a világ „porától”. Isten ez esetben tehát már maga fog megvédeni bennünket a kizárólagos tárgyi valóság minden támadásától, minden szennyétől.

Igazán „boldoggá”, akár tehát már itt a Földön élve is, éppen ezért mindig csak abban az esetben válhatunk, ha megismerjük és megértjük az igazi önvalónkat, és az Istennel való, egyedül csak általa elválasztható lényegi kapcsolatunkat. Valójában tehát azért vagyunk folyamatosan boldogtalanok, vagyis mindig csak röpke pillanatokig boldogok, mert a tárgyi

valósággal azonosítottuk magunkat. Valamennyi félelmünk, valamennyi aggodalmunk ebből a hibás „lépésünkből” származik tehát.

A „szív” tisztítása valójában tehát azt jelenti, hogy az ember megérti azt, hogy ő itt az anyagi világban csak egy jövevény, ő maga nem ide tartozik, mert ő az igaz valójában lélek, vagyis szellemi éntudat, szellemi (értelmi) önazonosság, szellemi önvaló, aki most éppen a fizikai testen keresztül, azt hozzá mintegy eszközként használva fejezi ki (nyilvánítja meg) magát.

Ha pedig már „alaposan” is, vagyis a létezésünk alapját (is) adó Istennel együtt is megismertük az igazi önvalónkat, akkor már nem csak azt mondhatjuk el magunkról, hogy a „szívünk” teljesen megtisztult, hanem már azt is, hogy ezzel felszabadultunk minden eddigi kötöttségeink alól, melyeket (is) valójában tehát mind maga az Isten támasztott a végleges megtisztulásunk érdekében, a szintén az Istentől kapott szabad akaratunk miatt mindig azonban a mi elvárásainknak, azaz lényegében a tulajdon választásunknak megfelelően.

Az igazság az, hogy a mai intelligenciája révén már minden embernek tudnia kellene azt, hogy az emberi létforma kötelessége az, hogy az itteni sajátságos körülmények között is valóságossá tegye Istent minden „létező”, azaz minden teremtmény számára. Éppen ezért létezik minden emberi társadalomban egy rendszer, melyet most már egyszerűen csak „vallásnak” vagy „egyháznak” hívnak, mely arra hivatott, hogy a segítségével próbáljuk megismerni, és meg is érteni Istent, vagyis hogy a révén illetve segítségével teljesen tisztába jöjjünk az Istennel való szerves (élő), azaz lényegi kapcsolatunkkal. Ennek a rendszernek képviselőinek azonban, mivel az igaz hitvallást maga az Isten szabta, és szabja mindig is meg, már eleve olyan tisztának kellene lenniük (általuk pedig már magának az egész rendszernek is), mint amilyen tiszta az átlátszó üveg, melyen a transzcendens valóság már nem is csak tükröződik, hanem egy az egyben látható, mint ahogyan a tökéletesen megtisztított ablaküvegen keresztül a külső természet, azaz a tárgyi valóság is látszik.

Az a vallás illetve egyház, amely tehát még maga is egyre csak szórja magára a tárgyi világ porát, azaz egyre inkább belemerül a pusztán anyagi, és ezért mindig csak múlandó lehetőségű létezésbe, az soha nem válhat átlátszó tisztaságúvá. Az ilyen eltorzult rendszer ahelyett tehát, hogy egyre több „szívet” tisztítana meg a tulajdon helyes példája által, inkább már csak maga is szennyez, vagyis a tagjai közül egyre többet elszakítva Istentől, igyekszik őket Isten helyett a maga híveivé tenni. Így pedig továbbra is csak hiába hirdetik Istent és Krisztus örökké tiszta szívét, a tagjaik (híveik) továbbra is csak úgy fognak látni, ahogyan azt Pál apostol mondta: „tükör által (de még mindig csak) homályosan”!

De talán már ez is lenne az igazi céljuk???

AZ ÉLET TÖKÉLETESSEGE SZINTJE

Az ember akkor és azzal éri el az élete tökéletességét, a maga teljes életet élését, és az igazi boldogságát, ha egyszerűen tisztába jön azzal, hogy ő a hatalmas Isten lelki egészének szerves része, és ezért a szeretetének már egyedül csak Isten lehet a legfőbb „tárgya”. Ha tehát az emberi lélek eléri ezt a szintet, és meg is tapasztalja az Istennel való, ezen így viszont akár már transzcendentálisnak is mondható kapcsolatát, már nem is csak a maga tökéletességét éri el, hanem már igazi (soha el nem múló) boldogságot is érez. A teljes életet élés valójában tehát azt jelenti, hogy egyben a fizikai életünkkel már a lelki életet is éljük. A tisztán lelki élet sajátossága pedig az, hogy abban a létformában már közvetlen társulásban vagyunk az Istennel, vagyis nyíltan együtt vagyunk, együtt járunk Vele, mert már csak az Ő vágyait illetve akaratait teljesítjük, mert már egyedül csak Őt szolgáljuk, egyedül csak Őt imadjuk. Ezért cserébe pedig már mi magunk is örök boldogságban, és teljes tudásban élünk.

Ameddig azonban az embernek bármilyen kicsi ragaszkodása is van az anyagi világhoz, bármiféle ragaszkodása van az anyagi felfogáshoz, addig itt kell maradnia az anyagi síkon, mert Isten nem fogja beengedni a közvetlen társaságába, mígnem minden anyagi szennyezettségétől (minden negatív tulajdonságától, negatív gondolatától és érzelmétől) végleg meg nem tisztul.

Az igazság az, hogy az eredeti természetünk szerint lelkiek vagyunk, és ezért nem tudunk igazán boldogok lenni itt az anyagi valóságban. Ha viszont már itt az anyagi világban el tudjuk érni az Isten iránti szeretetet, és Isten helyett többé már nem a hírességeinket, embertársainkat, rokonainkat, családtagjainkat, illetve a kutyáinkat és macskáinkat, vagy pedig az országunkat, nemzetünket, társadalmi csoportjainkat, ne adj’ Isten a vallásunkat szeretjük egyre jobban, akkor van esélyünk az állandó boldogságra akár már itt a földi életünkben is. Amikor ugyanis már egyedül csak az Isten szeretetére összpontosítunk, akkor az azt jelenti, hogy mentesek lettünk minden anyagi vágytól, minden tárgyi haszonszerzésre irányuló okoskodástól, de minden alapvető szűkségen felüli anyagi hasznot eredményező egyéni vagy csoportos cselekedettől is. Az embernek ilyenkor tehát már nem szabad semmiféle más formát imádnia sem, hanem már egyedül csak az Isten leggyönyörűsebb személyes formáját.

E szinten pedig már tudnunk kell azt is, hogy Isten vágya illetve akarata a legfelsőbb, és éppen ezért már mintegy a kötelességünk is minden vágyunkat és akaratumkat tökéletes szinkronba hozni Istennel. Egyetlen vágyunk azonban mégiscsak lehet. Ez pedig az arra való vágyódás, hogy Istent mindig úgy szolgálhassuk, úgy imádhassuk, ahogyan azt Ő akarja. Az élete tökéletességét elért ember valójában tehát már csak azt akarja Istentől, hogy egyszerűen csak szolgálhassa Őt.

A transzcendens világ azonban már olyan abszolút valóság, melyben már senki sem használja ki a másikat, mert ott már mindenki csak szolgálni akar, és senki sem akar semmiféle szolgálatot elfogadni. Ott tehát még maga az Isten is azon van, hogy szolgálja a szolgálait, vagyis még Ő maga is arra törekszik, hogy minél több örömet szerezzen a szolgálainak azaz a teremtményeinek. Ezáltal van tehát teljes elégedettség (örök öröm) az isteni világban.

Az isteni világgal szemben az anyagi világ viszont azt jelenti, hogy itt mindenki inkább már csak kifosztani, kizsebelni akarja a másikat. Itt tehát mindenki ki akarja használni mindig elsősorban a maga, vagy esetleg még a szűkebb-bővebb érdekcsoportja hasznára, előnyére, illetve megelégedettségére a barátait, rokonait, családját, tagjait, a társadalmi csoportosulásokat, nemzetet, országot, a Földet, az egész világot, de még magát az Istent is. Az anyagvilágban azonban egész országok, nemzetek, társadalmak is ugyanúgy próbálják kihasználni egymást, mint ahogyan azt az üzletemberek is teszik. Ezt a tevékenységüket pedig mintegy közös megegyezéssel „a létért folytatott küzdelem”-nek nevezték el ezek a valójában tehát istentelen, illetve Istent többnyire már csak mellőző emberek. Isten azonban olyannyira

szereti az emberi teremtményeit, hogy még mindezeket is lehetővé teszi a számukra. Ha tehát az emberek arra vágynak, és azt is választják, hogy akár a többiek „rovására” azaz a másikká kárára is nagyok, gazdagok, sikeresek, híresek legyenek, Isten megadja nekik a hozzá szükséges intelligenciát, ámde az így elért eredményekkel járó következményeket ez esetekben az embereknek már egyedül maguknak kell elszenvedniük. Az ilyesfajta törekvések miatt kiérdemelt szenvedéseikben Isten segítő támogatását tehát egyáltalán nem élvezhetik. Isten észrevehetőleg tehát biztosan nem lesz a társuk illetve a támaszuk a szenvedéseikben, mígnem az önerejükben meg nem javulnak, azaz ki nem gyógyulnak az Istennek és a teremtménytársaiknak inkább már csak károkat, mintsem egyaránt hasznot eredményező vágyaikból illetve cselekedeteikből.

Ha tehát el akarjuk felejteni Istent, és egyedül már csak az anyagi világot akarjuk élvezni és dicsőíteni, Isten még ehhez is megadja azt az intelligenciát, ami által elfelejthetjük Őt, és amivel már csak az anyag imádatára marad erőnk. Ezáltal azonban inkább már csak örökre elodázzhatjuk az életünk tökéletességének az elérését, mintsem valaha is elérhetnénk azt.

MEGIGAZULÁS

A „megigazulás” lényegében a „valódivá” (igazán valóságossá, minden „ál”-tól avagy hamisságtól mentessé) válásnak felel meg. Az ember ebben az állapotában már biztosan tudja, hogy ő eredetileg Isten szellemi tudatának (Lelkének) egy magára ideiglenesen fizikai testet öltött, bizonyos szintű önállósággal (saját akaratú személyes énnel) is felruházott „szikrája”, azaz Isten Lelki Egészét mintázó részegysége illetve tagja.

A megigazulás útját járó ember éppen ezért többé már nem ölt fel magára az eredetitől más, azaz különféle hamis arculatokat, hanem már Isten, de minden embertársa felé is csak a valódi, csak az igazi személyiségét mutatja illetve „adja” is. A megigazulással egyazon tökéletesedés útja azonban igen nehéz, mert a különféle hamis személyiségeink közül (valójában „mögött”) nem valami könnyű fellelni a valódi énünket, vagyis az eredeti, és már csak ezért is „igaz” énünket. Ehhez ugyanis függetleníteni kell magunkat az embertársaink rólunk szóló illetve szólható véleménye (elképzelése vagy megítélése) miatti minden aggodalmunktól. Az „igaz ember” tehát már soha többé nem a másik emberek által elvárt arculatával (viselkedésével) fordul Isten, és a többi embertársai felé is, hanem már mindig csak a valódi énjével, vagyis az eredeti igaz természetével.

Igazán „igazak” azonban csak akkor leszünk, ha önmagunk viselkedésében Krisztus, a valóban „igaz ember” viselkedését fedezzük fel. Ahhoz tehát, hogy mi magunk is „igazak” legyünk, meg kell látnunk magunkban a krisztusi jellemvonásokat, vagyis lényegében magát Krisztust. Ki kell tehát irtanunk magunkból minden olyan tulajdonságot, viselkedést, azaz minden jellemvonást, amely nem azonos vagy rokon Krisztuséival, hogy mi magunk is „igaz emberek”, vagyis Krisztus képmásai lehessünk.

A megigazulásunk érdekében tehát mindenképpen az kell, hogy Krisztus szavait, és a szentírásokból megismert tulajdonságait, viselkedését magunkban is megvalósítsuk, azaz mi magunk is megnyilvánítsuk magunkon illetve magunk által. Az igazuló embernek ehhez azonban nem csak a felületességet (a külsőségekkel való elsősorban törődést) kell magáról fokozatosan levetköznie, hanem arra kell törekednie az élete minden pillanatában, hogy olyanná váljon, amilyen a legjobb pillanatában van, vagyis amikor mindenkire (Istenre és minden létezőre) nézve csak jót, csak az igazat hoz, illetve ad elő magából. Amikor Krisztust tehát már nem csupán csak a külső megnyilvánulásaiban próbáljuk meg utánozni, hanem mikor már a belső lényegünkkel is olyanná válunk, mint amilyen Ő maga. Nos hát, ekkor leszünk majd mi magunk is „christ”-ek, vagyis olyan igaz keresztények, akik maguk is kétségbevonhatatlan tanúbizonyságot lesznek képesek tenni az egyedül igazán valóságos Isten létezése, illetve ennek a mindennek fölötti Istennek mindenhatósága mellett. Csakis ez esetben állhatunk tehát meg mi magunk is az Igaz Isten előtt, és ajánlhatjuk fel magunkat Istennek egy olyan testben, mely már tökéletesen engedelmeskedik a benne ideiglenesen helyet foglaló lélek indíttatásainak. Ez tehát a tökéletességünknek már egy olyan fokát képezi, amikor is már tudatában vagyunk annak, hogy még csak részben vagyunk valóságosak, viszont már képesek vagyunk az Istennel való egységre lépésre Krisztus Jézus példájára, azaz maga Krisztus Jézus által.

Istennel viszont abban, ami Ő maga, mi is már mindig csak olyan mértékig részesülhetünk, amennyire Ő ezt megosztja velünk. Mindenható Istennek azonban még mi emberek sem lehetünk. Ezt pedig nagyon is jó lenne végre már minden embernek egyaránt belátni a tulajdon megigazulása érdekében. Ellenkező esetben ugyanis csak a hazugság illetve hamisság igaz valósággal soha nem is létezhet, és ezért pedig csak múlandó lehetőségű istenségének lesz az örökös tagja, az Igaz Istennek, a valóban örök Istennek viszont talán már sohasem.

ÚJJÁSZÜLETÉS

Isten világosan az értésünkre adja, hogy igenis van létezés a fizikai egón, a tárgyi énen túl is. Ez a létezés pedig nem más, mint az isteni eredetű életerő révén, illetve egyben a „képében” is megnyilvánuló lélek, azaz a tisztán szellemi, tudatos és személyes én, avagy tehát a tisztán szellemi értelmű és minőségű éntudat létezése.

Nos hát, ezt a tisztán szellemi személyes éntudatot az őt itt fizikailag is megnyilvánító fizikai teste halála után Isten a legtisztább értelme és tudata egységéből a részére adott részével, vagyis az új lelki „magja” révén fogja majd „feltámasztani”, vagyis őt mintegy már újjól is élővé tenni. Ezzel a lényegében értelmi támogatással fog tehát a fizikai testtel korábban részlegesen vagy már teljesen is azonosult lélek újra „felkelni” avagy „felállni”, vagyis valójában mintegy „újjászületni”, újra „élő lélekké”, „új emberré” válni. Isten ugyanis a legtisztább értelme, és az ettől az értelmétől legtisztább tudata, azaz a Szent Lélek által tudatja meg vele, hogy ő mivel az eredetétől fogva az Isten szerves része, maga is örök fennmaradású, illetve örök fennmaradással bírhat Isten akarata alapján. A Szent Lélek pedig megtudatja vele azt is, hogy mivel az isteni származásánál fogva ő maga is örök illetve örök lehetőségű, az őt itt a tárgyi síkon csak még kifejezőbbé tevő fizikai teste halálával a lelki önvalója valójában tehát nem is halhat meg, hanem pusztán csak újabb szellemi mélyálomba kerülhet, melyet aztán továbbra is a fizikai életeként, azaz a legutóbbi „alvását” illetve álmodozását most éppen a jelen életeként él meg. A jelen életünk a szellemi tudatunk álomba zuhanásának eredménye tehát, melyet a Bibliában az alvó Ádám (ember) egy oldalbordányi részéből teremtett Éva (élet), azaz maga az emberi élet szemléltet velünk. Nos hát, Isten a feltámasztásunkkor ebből a mély szellemi álmunkból fog majd bennünket felébreszteni, ha igazán tudni akarjuk az „Igazat”, vagyis ha Isten igazságát már nem is csak tudni akarjuk, hanem már valóban is megismertük, és meg is értettük. Maga az Isten fogja tehát majd (vagy éppen most?) megérteni velünk, hogy a fizikai valónk, vagyis a fizikai életünk valójában a mindig elsődleges szellemi valóságunkból, annak tehát a részeként származik az Ő teremtő munkája eredményeképpen.

Az azonban, hogy maga az Isten az „álmunkban” személyesen nem vesz részt, vagyis ott (valójában tehát itt a fizikai életben) eltűnik, helyesebben azonban csak elrejtőzik előlünk, egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem Ő irányítja ezt a tulajdonunknak vélt valóságát (beleértve természetesen magunkat is), és nem is cselekszik benne, hanem csak néha-néha szól bele, alig hallhatóan, mint amikor alszunk, és a hozzánk ekkor szóló apánk vagy anyánk hangját valahogyan igen távolról jövően, de valamennyire még halljuk. Ezt ugyanis mi csak az istentelen, vagy magukat isteneseknek csak álcázó félrevezetőink tudományos magyarázatainak köszönhetően hisszük így tévesen. Az igazság ugyanis minden félrevezető törekvéssel ellentétben az, hogy nekünk az ezen akár különlegesnek is mondható életünk során is egyszerűen csak az a feladatunk vagy kötelességünk, hogy Istent ebből az újszerűnek valójában csak tűnő helyzetből avagy tehát nézőpontból is meg kell próbálnunk igazán megismerni és megérteni, valamint meg kell értenünk az előlünk való eltűnésének okát (a fizikai anyaggal való azonosulásunkat) is, vagyis lényegében magát Istent, és az Ő minden cselekedetét. Amikor ugyanis eme legfontosabbakat, vagyis magát Istent és az Ő tetteit e nézőpontból is teljességgel megértjük, akkor máris mintegy már újra beléptünk az Isten örökké éber, azaz a jelenlegihez képest már állandó fennmaradású valóságába, vagyis az Ő „királyságába”, avagy a vele természetszerűleg egységet képező gyönyörűsége „országába” is, mely Isteni Egységnek viszont már valóban sohasem nem lesz vége.

Ez lenne tehát az igazi „újjászületésünk”, ha igazán tudni akarjuk az „Igazat”! Jézus az „Emberfia” tehát már nagyon is tudatosan jelentette ki előttünk azt, hogy: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél (felébreszteni bennünket) a Jézus Krisztust (azaz a megváltó avagy felszabadító Istent).”

A MAGÁT FÉLREISMERŐ EMBER

A legtöbb ember a tárgyi tudományoknak köszönhetően félreismeri magát. Az igazán teljes önmagavalóját tehát tárgyi eredetűnek tartja, és mindig is tárgyinak hiszi magát, noha elismeri, hogy léteznek szellemi képességei is. Ez a nézet azonban mindamellet, hogy egyoldalú, félresikeredett nézet is. Ezzel ugyanis az ember a teljes lényegének a kisebbik, és kevésbé fontosabb felét képzei az egészének.

Ahhoz tehát, hogy az igazán valós teljességünkben is megismerhessük önmagunkat, először is el kell vetnünk magunktól az előbbi helytelen nézetet, utána pedig egyszerűen csak el kell vennünk vagy vonnunk magunkat magunktól. A teljes tudatunk egy részegészét, azaz a tudatunknak az egészét mintázó azon még nem teljes tökéletes részegységét kell eltávolítanunk önmagunktól, mely rész távol tart bennünket attól, hogy az igazán valós egészét avagy teljességét megismerhessük.

Az igazán teljes önmagunkat tehát csak abban az esetben ismerhetjük meg az emberi létezésünkhöz feltétlenül szükséges, bennünket irányító értelem segítségével, ha a révén az elfelejtés távlatába helyezzük a jelen fizikai állapotú magunkat, vagyis ha megfeledezzünk magunkról. Fel kell tehát adnunk magunkat, azaz ha csak képletesen is, de fel kell áldoznunk a jelenlegi énünket, hogy az igazán teljes énünkhöz eljussunk. Valójában tehát önfeledten kellene élnünk az életünket ahhoz, hogy az igazán teljes önmagunkvalóját akár tehát játszva is, de legalábbis játszi könnyedséggel megtaláljuk, majd őt mintegy újra meg is ismerjük.

Az igazság tehát az, hogy a teljes lényegünknek csak része a jelen állapotában magát az egésze helyett a folytonos nyomulásával előtérbe helyező tárgyi énünk, aki eredetileg maga is szellemi minőség volt, de eltárgyasult, vagyis az eredeti szellemi mivoltából (lényegéből) tárgyivá változott. Éppen úgy változott át tehát, mint ahogyan egy szellemi minőségű gondolat is tárgyivá alakul, ha azt valamiféle hordozására szintén alkalmas anyagra (pl. papírra) átmásoljuk, vagyis az eredeti szellemi minőségéből azt mintegy „lefordítjuk” fizikai minőségűvé is. Ezen „művelet” által egyszerűen tehát az történik, hogy az eredeti szellemi minőség egy bizonyos részével „kifordul” (kivetül) magából, és külső szemlélő számára tárgyivá válik ez a valójában tehát csak részegész, vagyis az eredeti szellemi egészet tárgyilag mintázó rész.

Amit tehát mi emberek most az értékén felül becsülünk, és jogtalanul előtérbe helyezünk a kerek egész önmagavalónk helyett, az a tárgyi önmagavalónk, vagyis az egészünknek csak részét képező testünk, akit mi most az igazi énünk helyett „ÉN”-nek nevezünk. A tárgyi önmagunk ugyanis a másodlagos fontosságánál, de egyszerűen csak a rész minőségénél is fogva, jogosan csak a belőle származó megnyilvánító eszköze, azaz az egésze miniatűr képmását magán hordozó eszköze lehet a valós Teljességének. A tárgyi énünk jelen helyzete avagy állapota szerint tehát inkább csak a lekicsinyített „háttér”, vagyis a központi önmagától távol került, de a teljességéhez mégis hozzátartozó részét képezheti az egészének, mintsem maga lenne a központ és annak előtere, azaz önmaga totális egészének eredeti megnyilvánulása.

Rá kellene tehát végre már magunktól is jönnünk annak megdönthetetlen igazságára, hogy a testtudatunk azaz a testünk egyszerűen csak kifejezi a szellemi tudatunkat, nem pedig a „fő”-je, vagyis az eredeti teljes egésze annak. A mai intelligenciánk révén ugyanakkor azonban rá kellene jönnünk már annak megdönthetetlen tényére is, hogy a testünk tudati központjának tartott része, az agyunk is csak fizikailag illetve biológiailag jeleníti meg a valójában tehát szellemi eredetű és minőségű, viszont az eredeti képességeinél fogva rész szinten tárgyi lehetőséggel, illetve tárgyi élethez is rendelkezhető tudatunkat.

Csak képtelen, azaz soha le nem képezhető lehet tehát az a tudományos állítás, hogy az értelmünk és értelmes szellemi tudatunk, vagyis az egész szellemiségünk a tárgyi testünk illetve a tárgyi agyunk „terméke”. Ha ugyanis ez a tudományos állítás valóban igaz lenne,

akkor a nagytudományú tárgyi tudósaink már régóta iparkodnának tömeggyártásra fejleszteni az egyébként még ma is „prototípus” nélküli, pusztán fizikai anyagokból előállított élő „tudat-anyagot”, mint önállóan „működni” tudó értelmes szellemiségű illetve személyiségű tudatot, vagy egyszerűen csak szellemi értelmet. Ők ehelyett azonban még mindig csak ott tartanak, hogy csak olyan gépezetek gyártására képesek, melyeknek ők kölcsönzik a magukéból a szellemi tudatosságot és értelmet, csak azokat a minőségeket, mint ahogyan azt a tulajdon maguk esetében is tették, a gépeik esetében is le kell „fordítaniuk” fizikaiakra, hogy azok hozzájuk hasonlóan működjenek. Ahhoz hasonlóan tehát, mint ahogyan mi, tudós emberek hatására magukat „tárgyinak” minősítő emberek is „működünk” (mozgunk azaz élünk) a szellemi értelmünkkel és tudatunkkal, miután ezen legfontosabb értékeinket már magunk is megkaptuk egy nálunknál felsőbb szellemi hatalomtól, akinek tehát mi ezen eredeti minőségünkben is a részét képezzük.

HELYES ÉS HELYTELEN LÁTÁSMÓD

Annak az embernek jó, és természetesen helyes is a látásmódja, aki mindenkiben illetve mindenben ugyanazt a lelket látja, legyen az ember, állat, vagy akár növény is. A lélek ugyanis minden élőlényben ugyanaz a minőség, függetlenül tehát attól, hogy az az önmaga tárgyi kifejezésére más és más testet kap illetve használ. Az élő lélek azonban akár fizikai test nélkül is kifejezésre juttathatja magát. Ebből pedig már egyértelműen következik, hogy a lélek lényegében tehát a különféle testekben megnyilvánuló életerővel is azonos. Az élő lélek velük való társulása révén válnak tehát ezek a testek maguk is élővé.

Az ember látásmódja valójában tehát akkor nevezhető jónak, ha minden testben mindig elsősorban ezt a testnél jóval felsőbbrendű életerőt, mint természetet (első és alapvető fontosságú tulajdonságot illetve képességet) látja, nem pedig csak magát a különféle tulajdonságokat a tárgyi állapotukban ideiglenesen megnyilvánítani képes anyagi testet.

Az ember látásmódjának köszönhető tudása is tehát csak az esetben lehet helyes, ha minden élőlényben ugyanazt az egy és ezért (de nem csak ezért!) oszthatatlan lelki természetet látja annak ellenére is, hogy maguk az élőlények számlálhatatlanul sok formában vannak jelen az életben.

Aki viszont a testével együtt szintén úgy kapott élete során nem tesz szert az egyedül csak a helyes látásmódból fakadható helyes tudásra, annak az ismeretei mindig elsősorban az egyben formát is adó testre, vagy pedig már kizárólag csak a testre korlátozódnak. Az ilyen embereknek azonban egyedül csak a pénz és a tulajdon testük az istenük, a tudás pedig pusztán csak a testi vágyaiknak, kényelmüknek, és biztonságuknak a kielégítését jelenti a számukra. Az ezt a látásmódot választó és gyakorló emberek azonban szinte semmiben sem különböznek az állatoktól, akiknek maguknak is a testük a legfontosabb, akik maguk is az evésről, ivásról, alvásról, pázrásról, és a tulajdon testi maguk megvédéséről illetve biztonságáról szóló ismereteiket tartják a legértékesebb ismereteiknek, és ezért csak azokkal törődnek. A testen túli illetve fölötti lélekről (mivel a lélek az anyagi testtel az eredeti állapotában nem azonos) szóló tudás az ilyen emberek számára tehát inkább tűnik illúzióknak, mintsem igaz valóságnak. Ezért ezeket az embereket is nagyon erős kötelékek kötik a testhez, ők tehát igen erősen ragaszkodnak a maguk testéhez, a testi feleségeikhez, a testi gyermekeikhez, a tárgyi otthonukhoz, de minden egyéb más hozzájuk szintén közel került tárgyi dolgukhoz is. A lelkét a fizikai testével azonosító ember éppen ezért nem is akar magasabb létformába kerülni, és emiatt pedig már csupán csak az érdekli, hogy ezt a számára már pusztán csak anyagiként létező világot minél kényelmesebbé és biztonságosabbá tegye. Ezek az emberek ráadásul mohóak is, mert tévesen azt hiszik, hogy ami tárgyat (akár tehát tárgyi tudást is) megszereznek az életük során, az mindig is, azaz örökké az övék marad. Innen ered aztán már a másokkal szemben érzett irigységük is, mely tehát mindig elsősorban a másik ember tárgyi tehetsége illetve tehetősége miatt irányul rá a másik embertársukra. Ezek az emberek ugyanakkor azok is, akik mindenre hajlandóak, hogy a fizikai érzékszerveiket maradéktalanul kielégíthessék, akiket ezen céljuk elérése érdekében egyáltalán nem érdekli, hogy az itt hozzá szükséges pénzt tisztességes vagy tisztességtelen úton szerzik-e meg. Ezek az emberek tehát nem véletlenül csalók, alattomosak, képmutatóak, hízelkedők, más embereket sértegetők, mogorvák, és többnyire lusták, „halogatóak” is, különösen a helyes látásmód illetve helyes tudás megszerzése területén. Ezeknek a lényegében tehát csak tudatlan embereknek valójában ez is az elfogadott vallásuk, míg az igazi hitvallást elutasítják maguktól, pedig az akár véglegesen is szétrombolhatná a tudatlanságukat, illetve megállíthatná az állati létformába történő lesüllyedésüket, és hozzásegítené őket a lényegében így tehát még mindig csak állati létből való, már ténylegesen is érzékelhető felemelkedésükhöz.

Ezek az emberek azonban már csak azért is tudatlanoknak nevezhetők, mert ők azokat az embereket nevezik „nagy lelkeknek” avagy „jó lelkeknek”, akik a többi embertársuk elől elorozással vagy elcsalással megszerzett anyagi javaikból látványosan jótékonykodnak, és nem pedig az igazán nagy lelkeket, akiket viszont ők „közönséges”, vagyis semmi anyagi gyarapodást felmutatni nem tudó embereknek tartanak. Ők azonban ezzel a helytelen hozzáállásukkal is lényegében tehát egyre csak azt mutatják ki, hogy a helytelen látásmódjuknak köszönhetően mindig a valótlan fogadják el igaznak, a valós igazságról pedig azt hiszik, hogy az valótlan. Innen ered tehát, hogy ezek az emberek minden tettükben inkább a rossz utat választják, mintsem a jót, az igazán helyeset.

A helyes felfogású, és ezért szintén helyes látásmódú ember az előbbi emberekkel szemben viszont már nem a testi szabadság, hanem a lelki teljes felszabadulás útját járja. Ő éppen ezért inkább már csak lelki életet él, mintsem anyagi életet, noha még az anyagi síkon tartózkodik. Számára ugyanis már nem létezik az anyagi létfelfogás, mely szinte szüntelen szenvedéssel jár együtt. Ő tehát már nem siránkozik folyton az anyagi veszteségei miatt, és már semmi anyagit sem akar nyerni. Ő tehát már nem vágyik semmiféle anyagi élvezetre, mert tudja, hogy ő az „igaz” önmagavalójában a leghatalmasabb Lelki Egész része, és egyben alázatos szolgálója is ennek a végtelen nagy lelki hatalmasságnak. Ő már egyetlen embert sem tekint sem alacsonyabb, sem pedig magasabb rendűnek. Számára azonban egyazon értékű minden ásvány is, legyen az kőnek vagy aranynak, de akár gyémántnak nevezett is. A lelki megvalósulás útját járó ember tehát már nem alkalmaz különbségeket illetve megkülönböztetéseket e területen sem, mivel ezek a szintén mind múlandó megnyilvánulások igazán már nem érdeklik. Az ilyen ember szintén a helyes látásmódjának köszönhetően már minden körülmények között képes uralkodni az érzékein is. Neki tehát már nem kell tartania a tárgyi érzelmeitől sem, mert már azok is ártalmatlanok számára. Míg tehát az anyagfelfogású emberek számára ez a világ valójában szenvedésekkel teli, az ő számára, mivel ő maga már itt e síkon is a lelki életet gyakorolja (éli), éppen olyan jónak minősül, mint a lelki valóság, ahová végül is minden helyes felfogású embertársával egyetemben maga is eljutni, helyesebben kifejezve véglegesen visszajutni igyekszik.

LELKI LÁTÁSMÓD, ANYAGI LÁTÁSMÓD

Az ember csak azáltal tehet újra szert lelki látásmódra, ha megszünteti a magának hibásan kialakított anyagi életfelfogását. Az ember ugyanis akkor lát jól illetve tisztán, ha belátja, hogy neki mint egyéni léleknek a tárgyi testét tulajdonképpen a rá irányuló tulajdon vágya hozza létre, és hogy ez a múlandó anyagi test állandó jelleggel nem tartozhat a lelkéhez, azaz nem kapcsolódhat végleg össze a lelkével, mert akkor a test halálával maga a személyes lelke is végérvényesen megszűnne létezni.

Az anyagi látásmód ezzel az előbbi szemlélettel szemben viszont már csak azt láttatja az emberrel, hogy minden élőlény különbözik a másiktól, mert mindegyiknek eltérő a másiktól a teste. Tehát van, akit másik embernek, vagy például kutyának, macskának, lónak, vagy éppen szárnak látunk. Az anyagi szemlélet lényegében tehát egyszerűen csak elsiklik afölött, hogy az „egységnyi élő lelkek” (egy „én”-ek illetve „egyén”-ek) egymásról különböző testeit valójában az egymásról eltérő vágyaik „szülik”, azaz hozzák létre. A lelkek vágyai pedig mindig az elért tudásuknak megfelelőek. Az egyéni lélek ugyanis nem más, mint az Isten által bizonyos szintű (az elért fejlettségének megfelelő) önállósággal már felruházott szellemi (én)tudat, aki a teremtése óta megfigyelés útján elért tudásának megfelelően tud a tulajdon létezéséről. Maga a lélek éppen ezért a vágyai alapján „magára öltött” anyagi test pusztulása után is ugyanaz a minőség marad. Az egyéni lélek tehát valamilyen formában mindig is az Isten Lelkének a belőle származó része avagy részegysége marad. Függetlenül tehát még attól is, hogy az elért fejlettségének megfelelően éppen milyen fizikai testet ölt ideiglenesen magára az önmaga „megfogható tárgyilag” is megvalósítható kifejezése érdekében, mely kifejezőmódra a léleknek az Isten által direkt erre a célra létrehozott anyagi világában van meg a lehetősége. A lélek valójában tehát minden körülmény ellenére mindig ugyanaz a minőség marad, noha a tudása folyton gyarapodik. Ez az egyéni lelkek esetében egymásról eltérő tudás viszont csak itt a fizikai körülmények között eredményez egymástól való különbözőséget. A tisztán lelki valóságban ugyanis ez a különbözőség inkább csak azonosságot jelent, mintsem egymástól való bármiféle eltérést is, hiszen minden lélek egyaránt egy végtelen fejlődési lehetőséggel bíró minőség.

A lélek az itt az anyagi síkon használható tárgyi testét valójában azonban mindig az Istentől kapja az anyagi természettel való kapcsolata alapján, vagyis mindig az Isten teszi lehetővé azt is, hogy a lélek az anyagvilágban is megtestesülhessen, azaz az elért tudásának megfelelő anyagi testet (is) ölthessen magára. Természetesen azonban ilyen tárgyi testet mindig csak ideiglenes jelleggel, mivel az anyagi testet Isten múlandónak alkotta.

Lelki szemlélettel tehát mindig csak az az ember bír, aki minden élőlényben ugyanazt az örök fejlődési lehetőséggel bíró lelket látja, vagyis aki már nem tesz semmiféle lényegi különbséget egyetlen élőlény között sem. E helyes látásmódjával már tehát biztosan tudja, hogy az itt egymástól különböző kinézetek, azaz az itt különféléknek látszó ember és állatformák ugyanazt a lélekminőséget „takarják”, mellyel tehát ő maga is rendelkezik, mint szintén egyéni lélek. Csak ez a tisztán látás teheti tehát az ember tudatát tisztává. Mind tehát a szellemi tudatát (lelkét), mind pedig az anyagi testtel való azonosulása végett viszont már maga is eltárgyasult „oldalbordányi” részét, vagyis a tárgyi tudatát. Ezzel a helyes látásmóddal azonban az egyéni lélek már nem csak megtisztul, hanem újra „teljessé” azaz „kerek egészé” is válik, vagyis „meggyógyul” a korábbi egészségtelenségéből, melyet tehát az egészének őt mintázó egységnyi része tőle való eltávolodása illetve eltárgyasodása okozott. Ilyenkor tehát az eltárgyasult része visszaváltozva szellemivé visszatér hozzá, miáltal a szellemi tudat mintegy újra beteljesedik, azaz újra egész avagy teljes lélek lesz.

Az anyagi látásmódú ember azonban képtelen felfogni a lélek igazi kapcsolatát a testtel, ezért aztán a két minőséget egyszerűen csak „összemossa” azzal, hogy a szellemi minőségű

lelket, mint ahogyan magát a szellemet is, a múlandó anyag produktumának tartja, és ezért szintén múlandónak hiszi.

Mivel pedig a tárgyi szemléletű tudósok, mint az emberi társadalom hitelesnek elfogadott tudásforrásai és a követők többségben vannak a lélek tudóival szemben, tudott tehát elterjedni, illetve egyre nagyobb teret nyerni az anyagi szemlélet, ellentétben tehát a helyes lelki szemlélettel. Az anyagi szemléletű embereknek azonban talán már nem is áll az érdekükben a már maguk kialakította látásmódjukat megváltoztatni. Ők ugyanis tévesen úgy hiszik, hogy azzal máris elveszítenék az addigi önazonosságukat, valamint vele egyben a hatalmukat és a biztonságukat adó tárgyi valóságukat is. Pedig ha a mindig elsődleges szellemi valóság igaz létezéséhez a tudatukat előbb-utóbb, míg ezt az Isten lehetővé teszi, maguk is oda nem adják, illetve hozzá nem igazítják, akkor akár még valóban is mindörökre elveszíthetik az egyéni szellemi tudatként is lehetséges örök létezésüket. A lelkük azonban még ennek ellenére sem fog nekik sem megszűnni, hiába is hiszik azt, ugyanis a lélek a személytelen állapotában már valóban halhatatlan minőség. Ami ugyanis nem úgy születik, hanem egyszerűen örökösén van, az soha nem is halhat meg. A mindösszes lelket magába foglaló Lélek ugyanis magával az Örök Istennel egyazon, aki tehát mindig is van. Ezt pedig nagyon is jó lenne, ha végre már az anyagi látásmódú emberek is minden egy akarattal elfogadnák, mielőtt még maguk szembesülnének a személyes lelkük „halálával”, mely „halál” valójában nem másnak felel meg, mint az Isten Lelkének személytelen aspektusába történő beleolvadásnak, vagy még inkább visszaolvadásnak. Az azonban már egyáltalán nem mindegy a személyes lélek számára, hogy ezt önként választva teszi-e meg, vagy pedig kényszerből. Az utóbbi esetben ugyanis az addig létező személyes mivoltának elvesztését már nem kifejezhetetlenül nagy gyönyörűségként éli meg, hanem iszonyatos szellemi illetve lelki szenvedések közepette, mely az őt itt a fizikai síkon ért szenvedésekhez, de még magához a testi halál gyötrelmeihez képest is már valóban a hamisítatlan „pokol” lesz a számára.

Nagyon is érdemes tehát a helytelen (Isten Lelkében személyes helyet vagy részt nem nyerhető) szemléletüket mindezeknek az embereknek helyesre változtatniuk vagy visszaváltoztatniuk. Ők ugyanis valójában egyszerűen csak áldozatul estek a helytelen látásmódot választó embereknek illetve lelkeknek, akik lényegében csak kihasználják őket a tulajdon maguk és a szűkebb-tágabb érdekközösségeik javára. Valójában tehát ezek a helytelen látásmódú emberek illetve lelkek azok, akik akadályozzák a többi lelket a tökéletessége elérésében, illetve az eredetileg már létezett tökéletes szabadsága visszanyerésében. A helytelenre változtatott szemléletükkel igazából tehát ők és maga a fizikai („szilárdnak” azonban csak látszó) anyag láncolják le, és nem engedik szabadon a lelki életbe visszaigyekvő emberi lelkeket.

ERŐSZAKKAL A LELKI ÉLETET SOHA NEM LEHET ELÉRNI

Az az ember is erőszakot követ el, aki a másik embertársának bármiféle aggodalmat is okoz. Mivel az ember igen gyakran okoz aggodalmat az embertársainak, mindaddig tehát erőszakot követ el az embertársaival szemben, de ugyanakkor maga ellen is, ameddig maga is már csak arra nem törekszik, hogy a társait a lelki tudás síkjára felemelje.

Aki azonban nem anyagi javakban, hanem lelki tudásban akar növekedni, az inkább csak sértegetéseket és gyalázkodásokat fog kapni a mindig elsősorban, illetve a már kizárólag csak minél több anyagi javakért törekvő emberektől. A lelki élet felé igyekvő embernek azonban ennek ellenére is nyílnak és őszintének kell lennie, vagyis még az ellenségeinek is el kell mondania az igazságot. Az elért lelki tisztaságát (de természetesen a testi tisztaságát is) tehát minden negatív körülmény ellenére is meg kell őriznie. Az embernek mindemellett még állhatatosnak is, azaz rendíthetetlenül eltökéltnek kell maradnia, ha tovább akar fejlődni a lelki életében. Szüntelenül uralkodnia kell magán, hogy semmi olyat ne fogadjon el a többi embertől, ami hátráltatja a lelki fejlődését. Mindent el kell tehát utasítania magától, ami gátolhatja a lelki fejlődésben való előrehaladását. Kiemelt fontossággal kell uralkodnia az érzékszervei keltette tárgyi vágyain, de magukon az érzékszervein is, melyek mind a maguk élvezeteinek a kielégítésére törekednek.

Az igazság az, hogy mindenki hamis vallást gyakorol, vagyis a hamis egója szerint él, aki az anyagi testét tekinti önmagának, és nem pedig a szellemi lelkét. Amíg azonban az anyagi élet során bennünket szinte szüntelenül ért szenvedések illetve kellemetlenségek hatására nem alakítunk ki pesszimista felfogást a tárgyi élettel kapcsolatban, addig Istenen kívül nincsen senki és semmi más, aki illetve ami bennünket előremozdítana a lelki élet fejlődésének útján. A lelki fejlődés útjára lépett ember éppen ezért mindig csak olyan szinten kötődhet illetve ragaszkodhat még a feleségéhez, a férjéhez, a gyermekeihez, de akár csak az otthonához is, hogy az a lelki fejlődésére nézve nem hogy hátráltatólag, de még csak megtorpanólag se hathasson. A lelki élet útján járó embernek az előbbiekre kell tanítania még tehát a tulajdon családját is, amennyiben maga is előbbre kíván jutni.

A lelki egyensúlyunkat valójában tehát csak akkor tudjuk megtartani, ha az itt gyorsan elillanó boldogságot, és a mellette szinte már állandóvá vált szenvedést, mint az élet velejáróit egyaránt megtanuljuk eltűnni, és ha minél hamarabb feladjuk a materialista felfogást, illetve ha már le is mondunk a materialista életmódról.

A lelki életben már „jártas” emberek tehát nem véletlenül nem vágnak a materialista emberek társaságára. Ez ugyanis már gyökeresen ellenkezik a magukra mintegy újra felvett eredeti természetükkel, noha a fizikai testük révén még az anyagi életben is járnak. Ezeknek az embereknek viszont a tudásuk a lelki és az anyagi életről már igazán megbízható, vagyis bizonyosan helyes.

Az Isten legfelsőbb személyiségéről és a lelki életről szóló tökéletes tudás elérése azonban mindig csak az alázatosság gyakorlásával kezdődhet el, melyről, mint kezdő lépcsőfokról, a legfelsőbb szintig juthatunk el, vagyis az Istenben élhető lelki életig, illetve magához a személyes Istenhez. Alázatosság nélkül viszont nem történhet meg Isten és a lelki élet megértése. Ha tehát valaki Istennel próbál meg versengeni, vagy egyszerűen csak az embertársaival verseng az Istenről és a lelki életről szóló tudásával, arra semmi esetre sem Isten és a lelki élet, hanem inkább csak a folytonos kudarc vár.

A magát Istennek, illetve a tudását önhatalmúlag isteninek tartó ember a legkevélyebb vagy leggőgösebb ember ugyan lehet, de az Isten abszolút személyiségének Jézust követő önmagán keresztüli földi megvalósítója sohasem. Istennek ilyen tulajdonságai ugyanis nincsenek, és éppen ezért az igaz (tiszt) lelki életben sincsen helyük az ilyen és efféle tulajdonságoknak.

Ezek az egymással mindenben versengő emberek tehát még egyáltalán nem értik, hogy az igazi tudás az alázatossággal kezdődik, és annak megértésével, hogy egyaránt mindenki a Legfelsőbb Úrral egyazon Legfelsőbb Lélek alárendeltje. Mindenki pedig azért került ide a neki tehát többnyire csak szenvedéseket okozó anyagi természet uralma alá, mert a személyes formájában vagy formájával maga is fellázadt illetve lázad a Legfelsőbb Úr ellen.

Nos hát, mindezen előbbiekről kellene mielőbb teljes meggyőződést szereznünk, és megbánva az Isten elleni lázadásunkat, már végérvényesen is a lelki fejlődésnk útjára lépünk. Ez a fejlődés ugyanis, mint ahogyan azt majd mindenki meg is fogja látni, ellentétben a tárgyi fejlődésünkkel soha nem véges, hanem örökké végtelen lehetőségű, amennyiben ezt Istennel együtt mi magunk is úgy akarjuk.

Sokkal jobb tehát ránk nézve, ha nem erőszakoljuk meg, és nem is gyilkoljuk le egymást, de magunkat sem. Válasszuk inkább helyettük is az egyenesen az Istentől eredő, és ezért mindig csak jó tulajdonságoknak gyakorlását, vagyis mindig csak a velük (is) egyazon Istent, és a már Ő maga biztosította örök, és mindig csak gyönyörűsége (minden kellemetlenségtől mentes) tisztán lelki életet!

DÉMONI LÉT, DÉMONI EMBEREK

Az emberi társadalom lealacsonyodását az okozza, hogy az emberek rossz példát látva elfordulnak a helyes szellemi elveket követő életformától illetve életviteltől. Ezeknek a helyes szellemi elveknek, melyek lényegében szabályokból, előírásokból illetve elvárásokból állnak, valójában az célja, hogy az emberek Istent és az isteni természetet mind tökéletesebben megismerjék és megértsék. A rossz példát követő emberek valójában tehát elfordulnak a hiteles szentírások tartalmazta előírásoktól illetve elvárásoktól, melyek ellentétben a már ember alkotta szabályokkal, egyértelműen, azaz félreérthetetlenül határozzák meg, hogy a helyes életvitelünk érdekében mit szabad, és mit nem szabad megtennünk, vagyis mik azok a követelések, melyeknek minden miért kérdés, és mindenféle fölöttük való vitatkozás nélkül teljességgel eleget kell tennünk, hogy mi magunk is jól illetve helyesen, azaz végül is Istennek tetszően éljünk.

A rossz példát a társadalom számára lényegében tehát mindig azok az emberek adják, akik tudatosan megszegik ezeket az isteni előírásokat, vagyis akik már csak a maguk szája íze szerint módosított isteni szabályok és előírások, illetve az egyedül már csak általuk alkotott elvek szerint élnek. Ezek az emberek ezzel a hozzáállásukkal azonban a létező legnagyobb hibát, vétet, vagy „bűn”-t is elkövetik. A mindig helyes isteni elvekhez való ezen helytelen hozzáállás ugyanis a legkevésbé szolgálja Isten megismerését és megértését, és soha nem is fogja eljuttatni az embert arra a tökéletességre, amire az ember az élete során eljuthatna, ha következetesen betartaná az ahhoz szükséges valamennyi isteni elvet.

Azok az emberek tehát, akik maradéktalanul nem engedelmeskednek, hanem inkább már csak gúnyt űznek ezekből az isteni elvekből, nevezhetők démoni embereknek. Ők tehát azok, akik ezzel a helytelen életvitelükkel démoni létet idéznek elő. Ezek az emberek valójában tehát mit sem törődve az isteni elvárásokkal és előírásokkal, saját utakat találnak ki a tulajdon és csoportos fejlődésük érdekében. Amikor pedig az ember ezeknek a démoni embereknek a példájára maga is elfordul a mindig és minden körülmények között is helyes isteni elvektől, elköveti a legnagyobb bűnt, ami miatt viszont Isten az anyagi energiái révén folytonos aggodalmat okoz neki a megélhetésével (valójában azonban az élve létezésével) kapcsolatban. Az ember végül is tehát minden őt itt az életben ért szenvedését egyedül csak magának köszönheti.

Az Istent, illetve az Isten előírásait követni szándékozó embernek legelőször is tehát el kell fordulnia ezektől a démoni emberektől, de természetesen ezeknek az embereknek a követésüktől is, hogy újra eljuthasson a jóság, a „jó ember” szintjére, hogy aztán már csak az isteni elveket követve maga is elérhessen az élet tökéletességére, illetve vele egyben elérje a tulajdon vagy személyes élete tökéletességét is.

Arra a tökéletességre tehát, amit az emberi élet nyújtani tud, a démonivá lett emberek soha nem juthatnak el, míg maguk is hiánytalanul be nem tartják az Istennek valójában a léttisztítás érdekében meghozott szabályait. Az az ember tehát, aki ezeket a helytelen szemléletű embereket követi, szintén nem érheti el az élet legmagasabb szintjét, hanem velük együtt maga is egyre csak mélyebbre süllyed, azaz maga is lealjasul. A jóság irányába törekvő embernek éppen ezért óvakodnia kell ezektől az emberektől, mert őket inkább már csak olyan tulajdonságok illetve érzelmek motiválják, melyek mind a lélek lealacsonyításához vezetnek, mintsem a minél magasabbra való felemeléséhez. Ezeket a képmutató (magukon Istennek hamis képét hordozó illetve tükröző) embereket mindig elsősorban tehát a kéjvágyuk, a kéjes megelégedettségük, a csillapíthatatlan mohóságuk, és a már ezek kielégíthetatlensége okozta düh befolyásolja, illetve többnyire már irányítja is minden tevékenységükben.

Ahhoz tehát, hogy ezek a hamis emberek is jó emberré, „igaz emberré” válhassanak, nekik is sürgősen meg kellene szabadulniuk ezektől a tulajdonságoktól illetve érzelmektől.

Ezekkel együtt élve ugyanis inkább csak tovább szennyeződik a létük, mintsem igazán megtisztul.

A démonikus emberekre tehát egyáltalán nem véletlenül jellemző az örökös kielégíthetetlenlenség, az erőszak, a gyűlölet, az irigység, a harag, a gőg, a becsmérlő magatartás, a gúny, és minden egyéb más ilyen tisztátalanság. A démonikus ember az ezen tulajdonságok megnyilvánításával valójában tehát mindig is ellenzi a mindig jó Isten legfelsőbbtségét, nem hisz a szentírásokban, irigy azokra, de irigy magára Istenre is. Eltelve önmagával pedig tévesen azt hiszi, hogy ő teljességgel független Istentől, mindent megtehet, amit csak akar, mert mindent, amit elért, azt mind egyedül csak a tulajdon maga erejének köszönhet. Mindez azonban a leggyakrabban hazugsággal illetve csalással, és egyéb más ilyen tisztátalan (tisztességtelen) utakon összeharácsolt anyagi javaik, és az áltekintélyük eredménye, melyekkel szerzett hatalmukkal is már csak arra törekednek, hogy még több gazdagságot gyűjtsenek maguknak, illetve hogy eltávolítsák maguktól azokat az embereket, akik őket esetleg még akadályozhatják az egyre magasabbra törő érzéki élvezeteik kielégítésében.

A démoni emberek gyakran lépnek fel vallásalapítókként, de egyszerű prédikátorokként is. Ezek az emberek azonban könnyen felismerhetők. Ők ugyanis csak színlelve tesznek eleget Isten előírásainak, valójában azonban a saját maguk szabályai szerint élnek. Még tehát az ő viselkedésükből is csak az tűnik ki, hogy a démonikus ember pénzéhsége semmiféle határokat nem ismer. Az ilyen ember ugyanis nem riad vissza semmilyen bűnös tettől sem, hogy a tulajdon érzéki vágyait kielégítse. Mivel pedig minden gazdagságát és hatalmát a személyes képességeinek tulajdonítja, minden emberben ellenséget illetve vetélytársat lát. Minden démoni ember valójában tehát egymás ellensége és irigye, noha ezt nyíltan többnyire még nem mutatják ki. Színlag tehát nagyon is jóban vannak egymással. Valójában tehát ez az elfajult viselkedés van jelen majd az egész világunkban, vagyis pontosan ennek köszönhető az állandó ellenségeskedés, állandó harc, és minden öldöklő háború is. Ezek a lényegében tehát már degradálódott emberek ugyanis azt hiszik, hogy joguk van akár mások élete árán is mindig csak egyre több érzékielégítéshez jutni, azaz mások kárán egyre jobban élni.

Ezek az emberek mivel tudatlanok Istenről, szintén tévesen azt hiszik, hogy ha látványosan adományoznak valamennyit a vagyonukból, azzal már meghozták a maguk áldozatát a szerintük nem is létező Isten, és az embertársaik felé is. Ez azonban semmiképpen sem jótett a részükről, hanem csak egy újabb csalás, mellyel is csupán csak a hírnevüket, illetve a tárgyi gazdagságukat és hatalmukat igyekeznek egyre jobban növelni.

A démonikus emberek egészen a halálukig azt hiszik tehát, hogy az érzéki élvezetek jelentik az élet legfontosabb célját, mert igazából nem hisznek a testi halálon túli életben. Ezek az emberek az Élettel (is) egyazon Istenre nézve valójában tehát hitetlenek, és ezért hiszik azt, hogy ők az érzékszerveik kielégítése érdekében akármit is megtehetnek, akárkin is átgázolhatnak. Vágyaik igazából tehát kielégíthetetlenek, és ezért azok szüntelenül csak szaporodnak. Maguk teremtenek magukból Istent, vagy másik emberekből teremtenek maguknak isteneket, és hozzájuk szóló imákat is, és folyton csak azokat mondogatják, vagy egyszerűen csak visszaénekelik az isteneik saját maguknak, vagy éppen a számukra írt imáit az isteneknek. Ezzel pedig megint csak azt érik el, hogy a vágyaik egyre csak növekednek. Ezeknek az embereknek a legszembevetőbb jellemzőjük azonban mégiscsak az, hogy igen erősen vonzódnak a borhoz és a többi alkoholhoz, a húsevéshez, a nőkhöz, a szerencsejátékokhoz, és más hasonló érzéki élvezetekhez, de ugyanígy a gőghöz, kevélységhez, döllyhöz, és a tekintélyérzethez is. Mindebben a legfigyelemreméltóbb azonban az, hogy noha ezek az emberek a világ legalantasabb emberei, mégis sikerül nekik elérniük azt, hogy a világ többi embere tisztelje őket az elért „eredményeikért”.

A démoni emberek nem is tudják tehát, hogy igazából ők a világ ellenségei, mert végül is már egy olyan valamit fognak „feltalálni” (egy „új fegyvert”, azaz még az atomfegyvernél is újabbat), ami majd minden földi élőlényt el fog pusztítani. A helytelen törekvéseikkel illetve

tetteikkel tehát ők maguk fogják romba dönteni az egész világot. Az ő fejlődési törekvéseik, mivel Istent teljesen mellőzik, elutasítják, illetve már meg is tagadják, mindig csak kudarcba fulladhatnak. Még tehát annak ellenére is, hogy a jelenlegi látszat is ennek éppen az ellenkezőjét mutatja. Azonban mégsem nekik van igazuk, mert ők egyedül csak arra törekednek, hogy minél több és jobb minőségű érzéki élvezethez juthassanak, és hogy minél újabb és jobb technikákat illetve módszereket találjanak ki a testük érzékszerveinek kielégítésére. Ezek az emberek az istentelenségüknek köszönhetően valójában tehát nem békét és boldogságot hoznak a világra, hanem többnyire már csak viszályt, irigységet, és véres háborúzásokat. A démonikus emberek a jónak még megmaradt embereket éppen ezért igyekeznek is a saját képükre átformálni. Ezt pedig úgy próbálják meg elérni, hogy színleg ők is jó embereknek, Istenhívőknek, templomba járóknak mutatják magukat, belülről azonban megmaradnak egészen a velejükig romlottnak, és ezt a példát állítják a többi ember elé. Ezek az emberek ugyanis állandóan a lelkükről fecsegnék, noha nem fogadják el Isten legfelsőbb Lelkét, mert szerintük a lélek és az anyag ugyanaz a minőség. Ők tehát, noha folyton a lelkük pátyolgatásának szükségességéről beszélnek, mindig elsősorban a testüket értik alatta is.

A démonikus emberek tévhiedelmeinek, és a már hatásukra végzett tetteiknek az oka azonban egyszerűen csak a tudatlanságukra vezethető vissza. Ők ugyanis nem rendelkeznek helyes tudással sem Istenről, sem önmagukról, sem pedig a világ teremtéséről, mert a saját elméleteik miatt nem hisznek a világon fellelhető szent írások egységes értelmezésében sem. A démoni emberek legtöbbször azonban nem is ismeri, vagy egyáltalán nem is akarja ismerni a szentírásokban lerögzített isteni szabályokat, és már csak ezért sem hajlamosak arra, hogy azokat hiánytalanul betartsák.

Az isteni lét, ellentétben tehát a démonok törekvéseivel folyton csak az igazi jószág, az abszolút tökéletesség irányába halad, mert ilyen maga az Isten is. A hiteles, azaz egyenesen az Istentől származó, és ezért „szent” írásokba foglalt isteni parancsokat követő, azokat maradéktalanul betartó emberek éppen ezért biztosak lehetnek abban, hogy ha ők továbbra is egyedül csak Istent követik, és nem pedig ezeket a démoni lét különféle mocsaraiba részint már le is süllyedt (elaljasodott) embereket, akkor maguk is inkább fognak az isteni létminőségbe felemelkedni, mintsem a démoninak megmaradottakkal együtt egyre mélyebbre süllyedni, esetleg véglegesen is odaveszni.

EMBERÁLLATOK KONTRA „EMBEREK”

Az igazság az, hogy csak a tudati evolúció alacsony fokán álló elvadult ember értelmezi úgy, hogy az eredeti avagy valódi „én” fogalma a testünkkel azonos, mely test szüntelenül a maga tárgyi vágyainak kielégítésével foglalja el magát. Ezt a hibás nézetet valójában azonban a művelt emberek rétegének többségi része terjesztette, illetve terjeszti még ma is el az emberek között, azaz az emberiség „körében”.

Mivel az elme és a test között közvetlen kapcsolat van, ezek a művelt emberek egyszerűen elfogadják tehát azt a feltevést, hogy az anyagi agy azonos a teljes és szintén tárgyi elmével, a test pedig a teljes énnel. Ezek az elfogult emberek lényegében tehát nem veszik észre, hogy a látszat csal, és hogy a közfelfogást valójában ők vezették, illetve vezetik továbbra is félre. Az elfogultságuktól pedig már azt sem veszik észre, hogy a testükről és az elméjükéről maguk is úgy beszélnek, hogy azok az „övéik”. Nem veszik tehát észre, hogy mindezen „javaknak” igazából az értelmi én a birtokosa, és nem pedig egyedül maga a test. Ezek az emberek ezzel a helytelen nézetükkel valójában azonban az állatok nézetét vallják. Az állatok ugyanis valóban a testüket hiszik az igazi énjüknek. A test az ő emberhez képest fejletlenebb esetükben, engedve tehát a külső látszatnak is, már valóban azonosnak mondható az énjükkel. Az állati én ugyanis tiszta és tudatos értelemmel nem rendelkezik, mely önmagáról tiszta értelemmel tudó és értő értelem tudathatná vele is, hogy ő (is) az igaz valójában nem magával a tárgyi testével egyenlő, hanem neki is egyszerűen csak tárgyi teste (is) van itt a fizikai világban, mint a hozzá hasonlóan itt élő többi élőlénynek is. Lényegében tehát ennek a tiszta és tudatos értelemnek hiányában „hiszik” az állatok mintegy „ösztönösen” (valójában azonban önkényesen, azaz önmagukat a belőlük hiányzó tiszta értelem miatt mintegy tehát rákényszerítve) azt, hogy nekik az anyagi testük az igazi énjük, és ebből következőleg pedig már azt is, hogy ők kizárólag csak a testükből állnak.

Egyedül csak az e területen még mindig az állatokhoz hasonlóan „gondolkodó”, magukat viszont paradox módon „értelmiségieknek” tartó emberek állíthatják tehát azt, hogy az ember éntudata a testéből ered. Ezek az emberek ugyanis a tudatukkal egyszerűen csak átsiklanak fölötte, hogy tulajdonképpen ők maguk is különválasztják az én-tudatukat a testüktől, amikor a testükről úgy beszélnek, hogy: „ez az én testem”, vagy pedig: „ez a test az enyém”. Lényegében tehát ilyenkor derülhetne ki a számukra is annak megcáfолhatatlan igazsága, hogy az én fogalmába az értelmi én mindig elsősorban tartozik bele, miáltal pedig már az is, hogy a tárgyi azaz a testi én mindig is csak másodlagos fontosságú lehet.

Aki tehát mellőzve a tiszta értelmét inkább azonosítja magát a testével, az ezzel a hibás nézetével magát valójában még továbbra is csak állatnak („emberállatnak”, azaz „fél-embernek”, félig embernek) tartja, noha ezt a tiszta értelmétől értelmessé vált testtudata már egyáltalán nem így gondolja. Ő ugyanis látván is önmaga tárgyi formáját nagyon is emberinek érzi magát a többi élőlényhez viszonyítva. Pedig ha alaposabban megsejtené, és meg is ismerné magát, akkor még talán szembesülhetne is annak kétségtelen tényével, hogy a lényegében már maga kialakította helytelen látásmódjának köszönhetően valójában nem is különbözik az állatoktól. Az igazság ugyanis az, hogy az élőlények közül egyedül csak a ragadozó vadállatok rendelkeznek azzal a tulajdonsággal, hogy az egyéni vagy közösségi életüket a fajtársaik, valamint a náluknál alacsonyabb rendű élőlények megölése és bekebelezése, illetve az ő minél további fennmaradásukat szolgáló javaktól való távoltartása, azaz végül is mindig csak örökös harc, örökös küzdelem árán tartásuk fenn, és nem pedig egyedül csak a tiszta értelmüknek minden élőlénynek mindenkor egyaránt a javára, és nem pedig a kárára történő használatával, mint ahogyan azt az „igaz ember”, vagyis a már valóban „ember”-nek nevezhető ember teszi. Illetve csak tenné, ha Jézuson kívül egyáltalán még létezne ilyen ember. Darwin, és a korábbi illetve a jelenkori hozzá hasonlóan gondolkodó társai tehát igen nagyot tévedtek, és ez a valójában minden korban csak egyetlen egy embertől

származó téves feltételezés sajnos fertőzőleg hatott szinte az egész emberi társadalomra. Ez a feltételezés ugyanis egyedül csak a fenevadakra és a vadállatokra nézve lehet igaz, a tiszta értelemmel élő emberre nézve viszont már egyáltalán nem. Pontosan ez a hibás állítás teszi tehát magát az embert is az állatokkal egyazonná.

Az igazság tehát mindenképpen az, hogy a jelen emberiség is mindaddig emberállati marad, míg az igazi énjét az állatokhoz hasonlóan maga is már nem is csak elsősorban, hanem már kizárólag csak a fizikai a testével azonosítja. Ezen pedig most már sürgősen változtatni kellene, nehogy az ilyen hibás nézetet valló emberek hatására végül már maga az egész emberiség is egy két lábon járó fenevaddá váljon, az előtte ugyanúgy lehetséges „igazzá” válása helyett.

A TISZTÁTALAN EMBER

Az ember szellemi tudata vagyis a lelke a fizikai anyag negatív hatásaitól, az itt az anyagi síkon általunk megnyilvánulni képes negatív érzelmektől, negatív tulajdonságoktól, illetve a negatív gondolatainktól lesz tehát tisztátalan, azaz „szeplős”. A lelkünket éppen ezért „szeplőtelenné”, vagyis újra makulátlan tisztává tehát egyedül csak azzal tehetjük, ha a magunk indíttatásával, de mindenképpen isteni segítséggel mind a szellemi, mind pedig a belőle egy részével fizikaivá lett tudatunkból örökre eltávolítjuk ezeket a tudatunk egészségére illetve teljességére nézve káros hatásokat. Ezt a tiszta állapotot valójában tehát úgy érhetjük el, ha minden vonatkozásban ellenállunk az agyag kéjes magát kelletésének, illetve ha a tudattartamunkból kiszorítunk mindenféle negatívumot. „Szeplőtelennek” vagy „patyolattiszták” tehát akkor leszünk, ha magunkon keresztül többé már nem nyilvánítunk meg negatív tulajdonságokat, negatív gondolatokat, önmagában negatívnak már egyetlen érzelmünket sem tartunk, illetve ha el is határoljuk tőlük magunkat. Lényegében tehát csak akkor, ha minden tekintetben, azaz minden nézetből csak jónak találhatunk, mely minden szempontból jószágunkat a mindenkori és minden körülmények közötti változatlanul jó magaviseletünk tükröz, és már mintegy tovább is tükröz minden létező felé.

Tisztátalan lélek azonban nem csak nem csak a fizikai síkon létezik. Vannak tehát olyan lelkek is, akik még vagy már olyannyira tisztátalanok, hogy a maguk teljességével, de még csak a teljességüket mintázó egységnyi részükkel sem képesek ebben a szférában megjelenülni. Ezek a tisztátalan lelkek viszont amennyire az erejük engedi, az e síkon élő emberek testén keresztül igyekeznek a teljességükben, vagy annak csak egy részletével megnyilvánulni itt a napvilágon is. Hogy pedig a fejlődésük semmiképpen ne szakadjon meg, a részekkel folyamatosan megnyilvánulhatnak kártevő állati létformákban, illetve gyomnövények formájában is. Még tehát ebben is megnyilvánul az Istennek végtelen kegyelme a lelkei iránt.

A jelen érzékelésünk hibája abban rejlik, hogy az mindig elsősorban az érzelemre, vagyis a fizikai érzékszerveinken keresztül megtapasztalható érzelmekre, nem pedig a mindig és minden körülmények között csak szellemi minőségű és lehetőségű tiszta és élő értelmünkre támaszkodik. Pontosan ettől az érzelmi „bepiszkolódástól” kellene tehát megtisztulnia a személyes szellemi értelmünket jelenleg kifejező (mert belőle származó) tárgyi értelmünknek, illetve az eredeti szellemi értelmünktől értelmes tárgyi tudatunknak is. Valójában tehát a fizikai érzékszerveinken keresztül észlelhető érzelmek az okai a tisztánlátásunk, azaz a tisztán értelmi látásunk elhomályosodásának. Pál apostol meglátása tehát nagyon is igaz. Mi magunkat tévesen elsősorban tárgyiaknak tartó emberek jelenleg még mindig csak homályosan látunk. Pálnak a „tükör által homályosan látunk” kifejezése tehát azt jelenti, hogy mi emberek a jelenlegi helyzetünkben (lényegében azonban tudatállapotunkban) csak a tárgyi mivoltunkon keresztül láthatjuk azaz érzékelhetjük meg az eredeti mivoltunkat, a szellemi lényegünket. Lényegében tehát az eredeti tisztán értelmi lényiségünket.

A jelenlegi helyzetünk illetve állapotunk igazából tehát az, amikor a szellem, lélek, test „hármasságban” a lélek elfordul a tiszta szellemiségtől, és helyette elsősorban vagy pedig már kizárólagosan az egyben formát is adó testiséghez, az anyagisághoz fordul, illetve szorosan hozzá is kötődik. Emiatt azonban az ember mindig elsősorban, vagy esetenként pedig már végérvényesen is a testiséget, illetve magát a fizikai anyagot szolgálja az Isten után mindig elsődleges fontosságú szellemisége helyett.

Az igazság tehát az, hogy az ember énképe a jelen állapotában mintegy darabokra van hullva. Ez a széthullás azonban egyszerűen csak az ember fizikai anyaghoz, a fizikai valósághoz való ragaszkodásából adódik. Isten irányítása helyett engedjük tehát, hogy egyedül csak a tárgyi valóság irányítson bennünket, vagyis a szabad akaratunk révén Isten egésze (teljessége) helyett csak egy részének, az egészét valójában csak külső formailag

kifejező illetve leképező tárgyi valóságának az uralma alá helyeztük magunkat. A rossz példára hallgatva ezzel a tettünkkel viszont már nem is csak magunk is lázadunk az Isten ellen, hanem azzal egyben már szítjuk is a lázadást az Isten ellen. Lényegében tehát már mi magunk is arra törekszünk, hogy egyre több szabad lelket csábítsunk arra, hogy az elhagyva a szellemi és lelki együttes valóságot, maga is már nem is csak ideiglenes, hanem már végleges jelleggel is ideköltözzön az Istennek illetve az Isteni Egésznek tehát csak egy szerves (élő) részét képező tárgyi valóságba.

Az „ördögök” tulajdonképpen valamennyien tisztátalan lelkek. Mi földön élő emberek is a többségünkben magunk is ördögök vagyunk tehát mindaddig, ameddig meg nem tisztulunk, vagyis mígnem újra Isten „szentjei” nem leszünk. Isten „szentjei” (tisztái) pedig akkor leszünk, amikor az itt a földön elért tisztaságunknál fogva Isten hozzá nélkülözhetetlen segítségével fel fogunk majd emelkedni a lesüllyedt állapotunkból, és visszatérünk Isten lelki valóságába. Maga azonban az ideiglenes lakóhelyünk, a Föld is a tisztátalan lelkek fejedelme uralma illetve hatalma alatt áll, mert ez bizonyos időre Isten által így adatott meg.

A „főördög” azonban egykoron maga is „hajnalcsillag”, azaz lelki hatalmasság volt, aki az irigységének, gőgjének illetve kevélységének köszönhetően esett alá az égből. Ez a lelki hatalmasság ugyanis a hatalmát az Isten akarata ellenére az Isten többi lelki hatalmassága fölé, sőt maga az Isten fölé is kívánta helyezni. Az Isten hatalmát ellenző egykori lelki hatalmasság valójában tehát nem tudott megállni illetve megmaradni az Igazságban, az Isten szellemi és lelki együttes egészében, vagyis végül is magában Istenben. Inkább kívánt illetve kíván tehát teljességgel elkülönülni Istentől, teljesen önálló hatalmat, Istentől tehát teljességgel független életet akar magának.

Az igazság azonban az, hogy az ördögök fejedelmének már kevés ideje van hátra. Az öt követő emberi és nem emberi tisztátalan lelkeivel azaz a „seregével” egyetemben kevés ideje maradt tehát arra, hogy bebizonyítsa az Istennek, hogy az Isten már valóban mindenekfölötti és mindig igazságos hatalma függősége nélkül is képes erre a teljességgel önálló életre, amilyennel viszont egyedül csak maga az Isten rendelkezhet, illetve rendelkezik is. Mindezt pedig talán már nem is olyan nagyon sokára maga az „ellenisten” is be kényszerül majd látni minden seregével egyetemben.

MI AZ „IGAZSÁG”?

Az „Igazság” az „Abszolút Igazsághoz” teljes tökéletesen hasonló, vagyis az abszolút szintet már elérő, vele tehát szorosan érintkező, vele éppen ezért már egységet képező örökérvényű, azaz örökké fennálló, örökké létező valóság. Lényegében tehát az abszolút értelem, az örökké létező illetve létezhető legtisztább értelem valóságával egységet képező, az Abszolúttól kapott értelmi lényege révén már maga is abszolút szellemi tudati valóság az „Igazság”. Nos hát, Isten a mi fizikai valóságunkat is, vagyis a mi fizikai tudatainkat, illetve vele egyben az egész fizikai valóságot erre a tökéletességű szintre kívánja felemelni. Ennek megvalósításának azonban mi földi emberek a magunk részéről, a még mindig fennálló Istenről való tudatlanságunkból származó helytelen tudati mozgásainkkal, és a már azokból származó illetve következő fizikai cselekedeteink révén is, egyre csak gátakat igyekszünk emelni. Ahelyett tehát, hogy segítenénk ezt a felemelkedést az Istenhez, és Isten eme örökké valóságos „országához”, az örökké valóságához való helyes hozzáállásunkkal egyszer és mindenkorra, azaz örök érvénnyel megvalósítani, egyre csak elodázzuk a tökéletességünk elérését, miáltal pedig már az „Abszolút Igazsághoz” való felemelésünket is.

Ha tehát továbbra is ellenállunk az „Igazságnak”, akkor az azt jelenti, hogy még mindig nem akarjuk az Isten akaratát érvényesülni hagyni, hanem még mindig csak az Istentől kapott saját és szabad akaratunk szerint haladunk előre. Így azonban nagyon is könnyen meglehet, hogy nem a helyes irányban és úton haladunk előre, azaz nem az Isten és az Ő abszolút világa felé haladunk a tudati fejlődésünk útján, hanem egyedül már csak a saját vesztünkbe rohanunk.

Az „Igazság” azonban egyenlő még a tiszta tudat eredeti szellemi mivoltával is. Éppen úgy azonos tehát vele is, ahogyan az Abszolút Igazság egyenlő a szellemi és lelki együttes egésszel. „Abszolút Igazságnak” azonban egyenlőre még csak a szellemi és a lelki valóság nevezhető, ugyanis az anyagi valóságnak ennek a tisztaságnak az eléréséhez még tisztulnia kell. A tisztátalanságát okozó részét tehát vagy ki kell utasítania magából, vagy pedig a már kellően tiszta részének bele kell végérvényesen olvasztania magába, hogy aztán már maga is teljes tökéletessé azaz abszolúttá válhasson, és egyesülhessen azaz mintegy már újra is egygyéválhasson az Abszolút Egésszel. Megoldás lehet azonban még az is, hogy a már eleve Abszolút Egész az egész anyagi valóságot végérvényesen magába olvasztja, miáltal az mind a személyes és személytelen részeivel egyben, a korábbi (jelenlegi) formájában és minőségében többé már nem létező és nem is létezhető minőséggé, azaz az eredeti szellemi illetve lelki minőségére fog mindörökre visszaváltozni. Mégpedig úgy, hogy a korábbi anyagi változatáról többé már még csak emlékezete sem fog maradni.

AZ IGAZSÁG SZOLGÁLATÁBAN

Az „Igazság” valójában tehát az örökérvényű valósággal, vagyis a szellemi és a lelki együttes egésszel egyenlő. Amikor tehát mi emberi teremtményei azt kérjük Istentől, hogy: „Óh, Istenem, hadd járhaszak a te igazságodban!”, akkor valójában azért könyörgünk Hozzá, azt kérjük Tőle, hogy engedje meg a számunkra is, hogy újra az örökkévalóságában élhessünk (járhasunk, mozoghassunk), azaz hogy már mindig csak egyedül Őt, az Örök Istent szolgálhasuk.

Istent valójában tehát akkor szolgáljuk jól vagy helyesen, azaz Neki tetszően, ha minden tevékenységünkkel (tudati, és a hatására végzett testi együttes mozgásunkkal) illetve magukban a tevékenységeinkben is, mindig elsősorban az Isten iránti, Őt követően pedig már egyaránt minden teremtménytársunk iránti jó akaratunkat, jó indulatunkat fejezzük ki. Egyedül tehát csak akkor cselekedünk Isten akarata szerint, ha mindig csak jót teszünk, ha semmi kárt nem okozunk, ha semmi ártalmas vagy sértő cselekedetet nem végzünk sem Isten, sem pedig az embertársaink ellen, de a többi Isten által alánk rendelt élőlényrel szemben sem. Még tehát az utóbbiak ellen sem, akiknek viszont az Isten által meghatározott feladatuk az, hogy rajtunk keresztül szolgálják Őt. Ha tehát a mi Isten által elrendelt fennmaradási időnk eléréséhez szükséges, akkor nekik akár még az életük árán is szolgálniuk kell a számukra Istent képviselő bennünket. Helyesen értelmezve azonban rajtunk keresztül kell szolgálniuk Istent, akár tehát még ezen a módon is. Nekik is tehát éppen úgy kell tenniük, mint ahogyan azt nekünk is tennünk kell, illetve tennünk kellene minden körülmények között. Nekünk is ugyanis még az életünk árán is egyedül csak az Istent kellene szolgálnunk, mivel Neki mi magunk is a szerves (élő) részei vagyunk.

Teljesen mindegy tehát, hogy az emberi vagy az emberré fejlettségét még el nem ért lélek (tisztán szellemi tudat) Isten mely dimenziójának melyik konkrét helyén (milyen körülmények között) tartózkodik (melyet is mindig maga az Isten határoz meg), a lelkek valamennyijének akkor is mindig elsősorban az Istent kell szolgálnia. Ha az szükségessé válik, akkor még tehát az életük feláldozásával, azaz az életük árán is. Ez ugyanis minden lélek kötelessége a Lélek egésze, azaz a Lelki Egésszel is egyazon Isten, és az Ő világa („országa”) örökkön örökké való fennmaradása érdekében.

Nekünk embereknek a mai intelligenciánk mellett az igazságot tehát már egyáltalán nem egyes emberek által kellene „szolgáltatnunk” minden ember számára, hanem már az egész „emberi nyáj” minden egyes tagjának minden tevékenységével egyedül már csak az Abszolút Igazságot, azaz magát a Mindenható Istent kellene szolgálnia.

IGAZÁN CSAK A SZELLEMI LELKI VALÓSÁG, AZAZ AZ IGAZÁN MEGOSZTHATATALAN LELKI EGYSÉG VAN

A fizikai anyag nem más, mint legfelsőbb hatásra azaz Isten ráhatására kívülről láthatóvá illetve megfoghatóvá is sűrített, vagy pedig magától összesűrűsödött, és ezért már súlyossá (tömeggé) is vált, szintén csak külső látszatra élettelen „Lélek”. Lényegében tehát maga is Szellemi Tudat, mely különféle tulajdonságokkal bír.

A tudatunk tartalmát képező gondolataink is szellemi minőségűek. Az előbbi módon azonban mi magunk is át tudjuk alakítani őket a szellemi minőségükből tárgyi megfogható minőségűekké is. Az összes gondolataink egy részét például belesűríthetjük egy vagy több könyvbe is, mely részt az ez esetben nyomtatott írás révén máris tárgyiasítottuk, azaz kézzel is megfoghatóvá tettük. Mindezzel pedig nem tettünk mást, mint hogy a gondolati egészünk egy bizonyos részének a tárgyi változatát is megvalósítottuk itt a külvilágban. Mindez is igazolja tehát, hogy a fizikai anyagot már csak az eredeténél fogva is el kell fogadnunk lelki minőségnek.

Ha pedig most jól belegondolunk, akkor könnyen rájöhethetünk, hogy valójában magával a teljes szellemi tudatunkkal sem történt más, mint hogy a teljessége egy őt mintázó részét átalakította tárgyi megfoghatóvá is, vagyis ezt a részét egy teremtő avagy alkotó (alakító) folyamat során fizikailag is kifejezte, azaz fizikailag is megvalósította. Ez az őt itt kifejező rész-egésze pedig a mi teljes szellemi tudatunknak mi testi emberek vagyunk.

Az ember Istennel és az Ő Szent Lelkével egységben lévő értelmes, tisztán szellemi teremtő tudata (teljes lelke) számára önmagában tehát a tárgyi valóság valójában nem is létezik. Ez lényegében tehát úgy is értelmezhető, hogy számára egyszerűen éppen úgy nem létezik a tárgyi valóság, mint ahogyan a tárgyi elménk számára sem létezik az álombéli szellemi valóságunk. Az ember teljes szellemi lelke a vele egyazon teremtő és léteztető hatalmánál fogva tehát egyszerűen csak teremt a tárgyi valóságba belekerült része számára is a részétől feléje áramló szellemi információk alapján, vagyis mindig azok jellegének megfelelően. Ez esetben tehát tárgyilag, azaz kézzel megfoghatólag is megteremti a feléje továbbított szellemi gondolatokat illetve képeket. A tárgyi valóságban élő része tehát ezen hatalmasabb teremtő képességnél fogva lehet képes minden őt a tárgyi valóságban ért probléma, azaz minden külső probléma fölött úrrá lenni, vagyis minden külső egészségtelenséget is legyőzni. Helyesebben azonban egyszerűen csak helyreállítani az előző jó testi állapotokat, és természetesen már azt megelőzően, vagy vele együttesen a jó lelki állapotot is, mivel az egésze számára minden lelkinak minősül.

Ha azonban mi, tárgyi valóságban élő emberek, már véglegesen is meg akarunk gyógyulni minden testi és lelki egészségtelenségünkől, akkor mindörökre ki kell törölnünk a tudatunkból, és attól kezdve már eleve el kell utasítanunk minden betegséggel illetve egészségtelenséggel, de minden egyéb más negatívummal átitatott, vagy vele akár csak részlegesen is terhelt gondolatot, vagyis tehát kivétel nélkül minden negatívumot, melyek mind csak gátolnak bennünket abban, hogy előbbre jussunk, az így azonban már soha el nem múlhatóvá vált életünkben, azaz az örök és tiszta létezésünkben. Éppen ezért a világon élő minden embernek végre már igazán be kellene látnia, hogy a lelkünk egy és ugyanaz a minőség, és hogy e lényegi azonosság révén, a külső látszatra viszont nagyon is létező egymástól való különbözőségünk ellenére is egyek vagyunk, egy egységet képezünk a többi emberrel, de ugyanígy a többi élőlénnel, és a külső látszatra nem élő dolgokkal is. Az igazság ugyanis az, hogy mindenkinek és mindennek közös a forrása. Ez az állítás pedig még csak pusztán a tárgyi „oldalt” figyelembe véve is igaz, ugyanis e materialista nézet szerint mindenkinek és mindennek a tárgyi „Nagy Bumm” az eredeti forrása. Mivel pedig mindennek és mindenkinek valójában a szellemi és tárgyi együttes egész birtokosa, azaz maga az Istennel egyazon Isteni Értelem az igazi forrása, mindennek és mindenkinek kötelességszerűen

egységben kell lennie, és ugyanakkor egységet kell képeznie Istennel, az egyedüli tulajdonossal és eredeti alkotóval is, még tehát az Ő tárgyi része innét látható szétszórtsága ellenére is. Ebből az igazságból viszont már értelemszerűen következik az is, hogy egyetlen dolog, de egyetlen egyén sem lehetne ellentétben egymással. Az ellentéttel ugyanis az egyén vagy közösség mindig elsősorban a saját maga kárára van, azt követően pedig már a teljes (az együttes szellemi és fizikai) egységnek kárára is lehet. Még tehát az ezzel ellentétes külső látszat ellenére is.

Az egység megmaradása illetve fennmaradása érdekében tehát soha senki és semmi nem lehetne, nem kerülhetne ellentétbe egymással. Ezt kellene valószínűleg tehát már csak nekünk embereknek is végre már végérvényesen is megtanulnunk. Ez ugyanis Istennek, a mindenség Forrásának megmásíthatatlan törvénye, mely isteni törvény tehát még általunk sem megváltoztatható, és ezt talán már nem is olyan sokára mindnyájan be is fogjuk látni.

AZ IGAZÁN VALÓS IGAZSÁG

Minden ember szereti is, és keresi is az igazságot, ugyanis senki sem akarja, senki sem szereti a tulajdon maga megcsalattatását. Az emberek azonban úgy keresik az igazságot, mint valami tőlük messzire elgurult „garast”, noha az nem is áll tőlük messze. Az ugyanis a tulajdon magukban már eleve megtalálható. Benne van ugyanis a szellemi tudatukban.

Az emberek a tudatuk mélyén viszont még a „teljes igazságról” is tudnak. Az tehát, ha valahogyan rejtetten is, de megvan, benne van az emlékezetükben. Az igazság azonban onnan a transzcendensről való tudás révén már előhívható, azaz mindjobban feltárható. Az előhívott igazság aztán már maga tárja fel azt, ami az igaz valójában van.

A valós igazság azonban jóval több, mint a róla szóló kijelentések vagy kifejezések logikai helyessége.

Az igazság a lényegét nézve önmagáról a legtisztább értelem révén tiszta értelemmel tudó szellemi tudati értelmi „fény” (átlátszóan tiszta „erő”, avagy tehát „energia”), melyben fel illetve kitarulkozik (érthetően megnyilvánul) minden, ami van. Mi emberek a jelen fizikai állapotunkban pontosan attól tehát, amit ez a „fény” megvilágít, azaz megérthetővé tesz, nem láthatjuk magát a nyilvánvalóvá tevő „fényt”. Mi éppen ezért már csak azt az ugyanazon belső eredetű külső fényt észleljük tudatosan, mely a megnyilvánult „dolgot” a fizikai szemünk számára is láthatóvá teszi.

A „teljes igazság” azonban soha nem található meg csupán csak az érzéki világban, azaz a fizikai valóságban. Az érzéki világ tehát csak részigazságokat tartalmaz. Az érzékek ugyanis a folyton változó jelenvalóságunknak is csak a felszínét érintik, benne tehát alig hatolnak a felszínnél mélyebbre. Így azonban még legfeljebb is csak bepillantást nyerhetnek a szellem igazi valóságába, vagyis az igazi szellemi mélységekbe.

A „teljes igazság” itt e fizikai síkon vagy valóságban megismerhető teljes mértékére kizárólag csak a fizikai érzékelésünk révén tehát soha nem juthatunk el. Ahhoz ugyanis, hogy az emberi tudat „szikes” vagy „röghöz kötődött” értelme megtalálhassa illetve megismerhesse a „teljes igazságot”, az értelmes tudatnak önmaga fölé, a tárgyi mivolta fölé kell tudnia emelkednie. A tisztán szellemi mélység ugyanis az önmaga jelenlegi tárgyi állapotától fölfelé illetve befelé helyezkedik el. Egyedül csak ezen a módon juthatunk tehát mi emberi tudatok el a tisztán szellemi valóságba, azaz a változatlan és megváltoztathatatlan igazságba való bepillantás helyett annak már a belelátásába is, vagyis a „teljes igazság” itt e szférában nagyon is elérhető megismeréséhez is. A megismeréséhez is, ugyanis ezen már újabb vagy újszerű tudatállapot tartós fenntartásával akár még a földi üdvözülésünk, azaz az Isten által helyeselt teljes szellemiségünk földi arányokban történő kifejeződése is elérhetővé válhat. Jézus erre is kiváló példát szolgáltatott a számunkra, de sajnos még máig sem akadt egyetlen igaz követője sem. Még tehát annak ellenére sem, hogy ma már az Istennek erről szóló hiteles szavai, vagyis a szent íráskok mellett vallás-tudósok, és a hozzájuk képest „laikusok” hada is hirdeti már az üdvözülés illetve az önmegvalósítás saját maga elképzelése szerinti feltételeit illetve módját.

Hogy tehát megismerjük, és majd meg is tapasztalhassuk a „teljes igazságot”, először is az itteni teljességű mivoltunkkal befelé kell fordulnunk, és a tiszta értelmünkkel még a tulajdon lelkünkön (szellemi tudatunkon) is felül kell tudnunk emelkednünk, azaz még azon is túl kell lépnünk. A szellemi tudat ugyanis, noha már örök lehetőségű, a fizikaivá lett része révén részint már maga is változó valóság. A folyton változóból pedig nagyon nehéz beletekinteni a változatlanba. Egy rohanó és zötykölődő vonaton ülve is nehéz a szemünk fókuszát a vonatból látható környezetünk egy bizonyos kinevezett középpontjára már csak irányítani is, nem pedig azon tartósan ott tartani.

Az első és egyben örök, változatlan, és megváltozhatatlan igazság tehát Isten, a létező legmélyebb és legnagyobb szellemi illetve értelmi mélység, aki az örökké változatlan

világából vagy valóságából itt e szférában napfényként világítja meg a szellemi és a fizikai tudatunkat. A legfelsőbb és leghatalmasabb Szellemi Nap tehát egyaránt ragyog a szellemi tudatunkra és a fizikai testünkre.

Ezen lényegében tehát szellemi napfénnel pedig majd akkor bírunk mi magunk is szembenézni, ha már magunk fölé tudunk emelkedni, és az itt elérhető szinten már megismertük a Szellem, azaz tehát az Isten igazságát, igaz valóságát.

Isten, a teljességgel igazán felfoghatatlan és kimondhatatlan valóság szellemi ragyogása tehát még a Lélek, az Isten megnyilvánító Lelke, illetve az ezen Lélekből származó lelkek azaz a lelkei összessége ragyogásánál is hatalmasabb, vagyis Lélek fölötti is. Az Ő ragyogása ugyanis olyan tündöklő fényű értelmi ragyogás avagy értelmi fény-sziporkázás, mely amellet, hogy egymaga rendelkezik fölöttük, örök folyamatossággal árasztja illetve sugározza ki magából a jóságot, szépséget, bölcsességet (tisza értelmi tudást), és minden, eredetileg tehát belőle, mint kiapadhatatlan forrásból származó jó és örökvényű tulajdonságát felénk emberi teremtményei felé is. Isten tehát a tulajdon központjából kiindítottan minden létező irányban, mindig csak előre törve lát el az értelmi fényével illetve az örök érvényű tulajdonságaival minden létezőt. Természetesen azonban mindig csak az elért fejlettségi szintjüknek megfelelően.

Mi ezekből a „sugároszlopokból”, mint oszlopos vagy legfőbb tulajdonságaiból tehát, mint ahogyan az ezen tulajdonságait számunkra (is) közvetítő közvetlen Napunk fényéből is, csak részesedhetünk, amennyiben és ameddig ezt Ő akarja.

Isten tehát a Legfőbb Lényeg, Ő minden forrása, Ő maga a Jóság, a lelkek fölött is ragyogó Szépség, Ő a Bölcsesség, a Béke, a Boldogság, az Igazság, és Ő maga a Létezés, és annak válfaja az Élet is. Mindezt pedig végre már mindannyiunknak egyaránt be kellene látnunk, hogy Isten e nemes (teljes tökéletes), örök érvényű, és akár transzcendensnek is mondható tulajdonságaiból már ne csak közvetetten, közvetítéseken keresztül, hanem minél hamarabb visszatérve Hozzá, már közvetlenül is részesedhessünk.

Isten tehát az egyetlen igazság, és az egyetlen igaz valóság is, csak mi ezt, magunkat tévesen teljes mértékben múlandónak hitt emberek, nagyon nehezen akarjuk befogadni a tudatunkba. Mára ugyanis az egyedül igaz Isten helyett már olyannyira istenítjük magunkat, olyan nagyra tartjuk az anyagi mivoltunkat, hogy talán már el is hisszük, hogy nálunk van a „teljes igazság”, holott tehát igazából még csak apró morzsákat csipegethetünk belőle. Ezt pedig a belénkoltott tévhiedelmekkel ellentétben egyáltalán nem az Istennek, hanem a tulajdon magunk e kérdéshez is való helytelen hozzáállásának köszönhetjük. Isten ugyanis már régen kész a „teljes igazságát” elélni „tálatni” (feltárni előttünk), de mi folyton csak visszautasítjuk Őt. Mi emberek ugyanis az önmagunk igazságát, és a saját magunk kitalálta igazságokat még mindig nagyobbaknak és fontosabbaknak tartjuk az Ő igazságánál. De vajon mi lesz ennek a vége, vagyis e még mindig tartó tévelygésünk miatt mi lesz majd a „végső valóság” a még az Istent is folyton csak megelőzni, mellőzni, mintsem követni vágyódó számunkra nézve?

ÁTVÁLTOZÁSOK

Az igazság az, hogy a lélek (a tiszta szellemi tudat) színe kívülről, azaz innen a tárgyi valóságból nézve kéknek látszik, belülről, a szellemi valóságból nézve azonban lángoló, lobogó vörösnek felel meg. János apostol a Jelenésekben leírt szellemi látásában tehát nem véletlenül látta a szellemi illetve lelki formájában előtte megjelenült Jézus szemeit is vörösen izzónak, azaz tűzlángszerűnek (mint amilyennek innét nézve a Nap is tűnik), mely szemről szintén a Biblia alapján tudjuk, hogy az valójában a lélek tükrével azonos.

A lélek kívülről nézve éppen úgy kéknek bizonyul tehát, mint ahogyan az űr távlatából maga az egész Föld is kéknek, „kék bolygónak” látszik. A Föld is azonban belülről maga is vörösen izzó, ahogyan ezt már szintén tudjuk róla. Legelőször azonban Mózesről tudtuk meg, hogy a lélek igazából a vörös színnel, vagyis itt a vörös színű, folyékony és képlékeny, szakadatlanul előre haladva áramló, de ugyanakkor a külső felszínre jutva akár teljességgel is megszilárdulni is képes vérrel van fizikailag kifejezve. Mózes ugyanis azt mondta a vérről, hogy az az „igaz” (szellemi) valójában a léleknek felel meg, és ezért nem szabad azt a hússal együtt megennie az embernek. Az emberben is a vörös színű vér belül lüktet (áramlik) tehát a kívülről viszont szintén kéknek látszó erekben, azaz a szintén vérből „véredényekben”, mely „vér-edények” a vért külsőleg egyben formázzák is, ahogyan végül is ezt maga az egész testünk is teszi. Az egész testünk lényegében tehát a lélek külső formája, tárgyi megjelenítője illetve kifejezője. Az emberi test egyszerűen tehát az értelmes szellemi tudat azaz a lélek tárgyi megnyilvánítója.

A vörös színű vér szimbolizálta lélek az emberben is tehát kéknek látszik kívülről nézve, holott többségi részben maguk az erek is vörös vérből illetve „vér-anyagból” (magát a vért is kitevő anyagokból) állnak.

A Föld esetében azonban már azt is megfigyelhettük, hogy ezt a belülről nézve tehát vörös lényeket egy még nálánál is hatalmasabb lény, egy átlátszó tisztaságú „fehérség”, vagyis egy rendkívüli tisztaságú fehér fény veszi körül, mint valamiféle teljességgel átlátható burok. Ez az átlátszó „fehérség” viszont nem más, mint maga az Isten legtisztább értelmének fénye, mely „fehér ragyogás” azonban a „vörössel” azaz a lélekkel (a tiszta szellemi tudattal) valójában abszolút egységet képez. A Föld és a többi bolygó esetében ezt az isteni értelmi fényt pedig a napok, mint az Isten egész „testét” mindenütt beborító szemek tükrözik tehát a részükre, illetve veszik (ölelik) is vele körül őket, mint hatalmas, testet öltött lelkeket. Ezért viszont már az Ádámot illetve Embert is jelentő Föld nevű bolygón bolyongó emberre nézve sem állapíthatunk meg mást.

Mindezen előbbieken valójában tehát az isteni értelem, és a tőle a lényegével elválaszthatatlan, tőle értelmes szellemi tudat azaz a lélek megnyilvánulásáról, lényegében azonban a lélek fizikai módon történő kifejeződéséről van szó. Itt, illetve e nézőpontból lényegében tehát csak a megnyilvánulási forma, azaz a külső forma más, ami valójában csak innét a külső nézetből tűnik eltérőnek a „másik formától”, a magába foglalt „tartalmi formától”, azaz magától az eredetiségénél illetve elsődlegességénél fogva nálánál jóval lényegibb, jóval jelentősebb tartalomtól. Az igazi „lényeg”, az eredeti szellemi tartalom valójában tehát mindkettő esetében azonos, noha ez kívülről nézve egyáltalán nem úgy látszik.

A testi emberekké lett emberi lelkek számára az eredeti lényeggé, azaz az „igazzá” vagy igazivá történő átváltozás (innen nézve még inkább azonban visszaváltozás) a mai korban talán a csillagok, mint hatalmas égitestek esetében figyelhető a legszembetűnőbben meg. Ez a csodás esemény azonban igen nagy valószínűséggel egyszer valamikor majd megfigyelhető lesz a „kék bolygó” vagyis maga a Föld esetében, de remélhetőleg a rajta, és azzal egyben vele együtt is élő emberek, mint szintén égitestek esetében is. A kék Föld is a rajta élősködő, a még csak hozzá képest is parányi emberi testekkel egyetemben felizzva először is tehát „vörös

bolygóvá”, lángolva égő bolygóvá („vörös óriássá”), majd pedig „fehér törpévé” fog változni, az akkor rá többé már nem szórtan, hanem egyenes dárdaszerűen vetülő isteni értelem hevétől (melyet a Nap és a maga is vérvörössé változott Hold valószínűleg majd együttesen fog feléje tükrözni 7 napon át), végül pedig az iszonyatosan erős ráhatásra már fizikailag is el fog tűnni (átlátszó tisztaságú lesz), azaz a Föld és az emberek vissza fognak változni tisztán szellemi lényekké, tudatos értelmekké (lelkekké), majd abból az állapotból pedig szintén egy újabb folyamat során pedig már tisztán értelmi (szellemi) lényekké. Az ezen folyamat révén teljes tökéletesen megtisztult lényeg valójában tehát vissza fog térni, bele fog olvadni a minden lényeg központjába Istenbe, a leghatalmasabb és legtisztább „Fehér”-be, a már felülmúlhatatlan tisztaságú (abszolút) Isteni Értelembe, ahonnan tehát mindig is származott.

EGY AURÁBAN AVAGY EGY „ASZTALTÁRSASÁGBAN” ISTENNEL

Az „aura” az egyén vagy csoport élő testét mintegy rá terített átlátszó palástként burkolja be. Ez a „palást” lényegében azonban a leglényegesebb tiszta szellemi értelem, melynek belső mikrokozmoszi központja az egyéni vagy közösségi szív tájékán illetve centrumában helyezkedik el.

Az ezzel a kívülről láthatatlan tiszta értelemmel mintegy magába ölelően körbefogott színes „felhők” pedig az egyén, vagy az egyénekből felálló közösség érzelmi tartalmának, az addig elért tapasztalatának, ismereteinek a kifejezői. Lényegében tehát a tudattartalom érzelmi szintű kifejezői, azaz az egyéniség vagy közösség milyenségének megjelenítői.

Sajnos mi „modern emberek” még mindig csak a színeket tartjuk fontosnak, és ezért az érzelmeket, az érzelmi színezeteket a láthatatlan fehér színű tiszta szellemi értelem fölé emeljük, holott a nagyobb jelentőséggel a tiszta értelem bír. A tiszta szellemi értelem nélkül ugyanis lehetetlen lenne ezeket a színeket (a tárgyi elmével egyetemben finom fizikai minőségeket) egyáltalán még csak meglátni is, de az érzelmeket még csak használni is.

Hogy tehát megértsük azt, hogy mit is kell tennünk, hogy mi magunk is egy „asztaltársaságba” kerülhessünk, egy „asztaltársaságot” képezhessünk Istennel, még alaposabban meg kell ismerkednünk az egyéni illetve közösségi aura fogalmával.

Az igazság az, hogy minden egyes emberből erők indulnak, erők sugároznak ki (lényegében azonban továbbítódnak is), és ezek a szüntelen mozgásban levő erők tevékenyek is, vagyis folyton tesznek valamit. Fenntartják, életben tartják például az egyént, de ugyanúgy az egyének csoportját is, mely csoporthoz az egyén tartozik. Az ilyen csoport tagjai az ugyanazon akaratok alapján egy közös egységet képeznek, vagyis a rendelkezésükre álló erőkkel, melyek tehát a csoport egyéni résztvevőiből erednek illetve áradnak (vagy inkább még csak áramlanak illetve átáramolnak rajtuk), egymást a csoporthoz kötik. Ezzel pedig lényegében egy „asztaltársaságot”, azaz egyetlen közös aurát, egyetlen nagy „színes felhőt” (esetleg még „házat” vagy „sátort”) képeznek.

Az „asztaltársaság” valójában tehát a közös „aurumot” (a tiszta szellemi értelem ugyanis az igazi arany!) vagy „aurát” jelképezi, mely az egyéni tagokból álló csoport élő testét mintegy rá terített palástként burkolja be, mint ahogyan az egyén testét is beburkolja. Valójában tehát az ugyanazon vagy egyazon értelemben levést, a tagok bizonyos fő dologban való egyetértését, illetve róla való egyazon tudáson levőségét fejezi ki, vagyis a közös kérdést illetően egy értelmi körön belüli mozgást. (Innen származik még tehát az a mondásunk is, hogy: „burokban született”. Mindenki egyéni teste is ugyanis egy ilyen tisztán értelmi burkon belül jön létre, és azon belül is marad, ameddig az élő szellemi értelemhez hasonlóan maga is élő állapotban van.)

Ha tehát mi egyének vagy csoportok valóban részt akarunk venni a „megszabadulásunk vacsoráján”, melyet Isten rendez az egyének és csoportok számára, akkor minden erőnkkel arra kell törekednünk, hogy többé már ne vegyünk részt olyan „asztaltársaságokban”, melyek inkább csak eltérítenek bennünket Isten „asztaltársaságától”, mintsem hozzásegítenének ahhoz, hogy az isteni társaságnak mi magunk is a tagjai lehessünk, akár tehát egyénileg, akár pedig csoportosan. Lényegében tehát arról van szó, hogy távol kell tartanunk magunkat minden olyan egyéni illetve csoportos kisugárzástól és befolyástól, amely nem egyenesen az Istentől ered. Ezek ugyanis többnyire csak ártólag illetve rombolólag hatnak ránk, és ezért nem az Isten „aurum aurája”, azaz szellemi aranyból álló aurája (vagyis az Ő személyes „védőszárnyai”) alá segítenek vissza bennünket, hanem egyre inkább csak eltávolítanak tőle. Az Istentől inkább csak eltérítő, mintsem hozzávezető erőknek valójában tehát „gonosz” (ártó, romboló) hatása van az Istennel való, valóban egy „asztaltársaságba” kerülésünkre nézve. Aki tehát az ilyen erőkkel szándékosan kapcsolatba kerül, az addig, míg ezekkel az erőkkel együtt eszik és iszik (közösködik), nem kerülhet oda az Úr asztalához, hogy attól fogva egyedül már

csak arról egyen és igyon. Pál apostol ezt úgy fogalmazta meg, hogy: „ (egyszerre) nem lehettek az Úr asztalának és az ördög asztalának is a vendégei.”

Az embernek tehát nagyon is oda kellene figyelnie arra, hogy csak isteni eredetű „asztaltársaságban” vegyen részt, vagyis csakis olyan emberi csoportosulásban, melynek tagjai nem ezt az előbb szemléltetni próbált mindkettő asztalról való evést szorgalmazzák, illetve maguk már szemmel láthatólag is gyakorolják. Az ember ugyanis amikor egy „asztaltársaságba” bekerül, akkor már nem csak a tulajdon maga megvalósításában vesz részt, hanem az egész csoportéban is, mivel a jelenléte miatt a csoport minden tagjához eljut valamennyi erő az ő erőiből is.

Ha egyáltalán még léteznek ilyenek is, akkor igyekezzünk egy olyan csoportba részt venni, melyről teljes megbizonyosodással tudjuk, hogy a tagjai nem kettős irányultságúak, hanem egyértelműen csak Isten irányultságúak, vagyis akik maguk is egyedül már csak Isten „sátorpalotája” illetve „szárnya” alá igyekezők, nem pedig vele egyszerre az anyagi élet „sűrűjébe” is. Isten ugyanis a „vacsorájáról” azokat a csoportokat illetve egyéneket ki fogja űzni a hideg éjszakába, akik kettős életmódot folytattak, illetve akik mindig is csak az ördög asztalánál ültek le enni és inni, mint ahogyan mindezeknek az előjeleként Jézus is kiküldte Júdást a hideg éjszakába, az éjszaka sötéttségébe.

Jól gondoljuk tehát meg, hogy kinek is az „aurumába” igyekezzünk akár egyénileg, akár pedig csoportosan bekerülni, mert Istent és a Mammont (tárgyi aranyat, tárgyi gazdagságot és hatalmat) egyaránt szolgálva mi magunk is csak a külső sötéttségbe kerülhetünk, mintsem egy „asztaltársaságba” az Örök Istennel, a Teremtőnkkel!

UTÓSZÓ

Legelőször is, és mindig is, hálát adok, és a köszönetemet fejezem ki az Isteni Léleknek, amiért ezen tizenharmadik könyvszerű írás elkészítése során is velem volt, és hogy mindig is támogatott és támogat a csak szellemileg hallható szavai révén is.

Mivel azonban az „ördög” maga is egy olyan szellemi lélek, aki soha nem alszik, tartom fontosnak itt az írások végén ismételten is felhívni a figyelmet a jó indulatú emberek megtévesztőire, az emberiség félrevezetőire. Az igazság ugyanis az, hogy ma már nem is csak a világi életbe belemerült, szinte már teljesen is elvilágiasodott vallások, vallási és szellemi vezetők, illetve világi vezetők tájékoztatják és vezetik félre az egész emberi társadalmat. Nagyon is észrevehető tehát, hogy mellettük ma már tudósok, tudós asztrológusok, mágusok, táltosok, boszorkányok, médiumok, auralátók, csakra-reparálók, ezoterikusok, spiritualisták, lélekgyógyászok, és egyéb más tudós emberek is pénzért árulják a képességeiket, és a különféle értelmezéseiket a szellemi illetve lelki tudásra vonatkozólag, és sokan közülük pedig már a „teljes igazságra” vonatkozólag is. Ezek az emberek is azonban ahelyett, hogy végre már valóban feltárnák, csak egyre inkább elhomályosítani, elködösíteni igyekeznek a Lényeget, illetve az igazán lényegeseket is, a tulajdon vagy személyes hasznuk előtérbe helyezése érdekében. Eme valójában tehát maguk is pénzsóvár, anyagimádó, és szintén önző, hírnévre törekvő emberek ahelyett tehát, hogy minden embert az Isten-tudat irányába vezetnének vissza, csak egyre jobban eltávolítják az embereket tőle, de legalábbis minden erejükkel igyekeznek őket távol tartani tőle. Már valamivel több mint kétezer éve is pontosan az ilyen emberek miatt kellett Istennek, mint önmaga leghitelesebb képviselőjének Jézus Krisztus képében „alászállnia”, hogy az adott korban és körülmények között, közérthető nyelven, szóban is megismertesse velünk az itt elérhető teljességében a Magáról és az Ő lelki valóságáról szóló „teljes igazságot”. Isten tehát leszállt közénk, hogy újból életre keltse bennünk az Istentudatot, azaz az eredeti és fontosabb lelki önvalónkat, az igazi lényegünket mindamellet, hogy továbbra is meghagyta a szabad választásunk lehetőségét.

Igen nagyon sajnálatos tehát, hogy még a mai korban is szinte minden ember még egyre csak a maga hasznát keresi, és nem pedig Istenét, illetve Krisztus Jézusét, aki a lelkeinket már akkor megváltani jött el közénk. Mi emberek azonban akkor is elsősorban hallgatva ezen képmutató, csaló és hazug emberek tanácsaira és sugalmazásaira inkább megöltük az Istent, mint ahogyan azt magunkban még mindig tesszük, amennyiben továbbra is ezekre az emberekre hallgatunk. A többnyire pénzért adott tanácsaikra és sugalmazásaikra hallgatva ugyanis még ma is minden ember egyedül már csak a maga testi erejében, és a szintén tárgyi eredetűnek tartott eszében bíz, és nem pedig lélekben és lélekként szolgál Istennek. A kialakult egészségtelen állapot tehát még ma is ugyanaz. Aki tehát valamit is tud a lélekről, a lelki életről illetve valóságról, és ezek teremtőjéről, Istenről, az e tudásából, valamint a vele együtt vagy nélküle, de szintén az Istentől kapott más képességéből a többi hozzá hasonló képességű emberrel egyetemben versengve máris igyekszik minél nagyobb hasznot húzni, minél nagyobb hatalmat, gazdagságot, kényelmet és biztonságot kovácsolni a maga számára, illetve esetleg még a „családja”, azaz a szűkebb-bővebb embertársai számára is. Ezekről az emberekről azonban igen könnyen megfigyelhető, hogy valójában ők a hamis emberek. Ők ugyanis folyton azt hangoztatják, hogy önzetlenül segítenek az embertársaikon, de mivel a szolgálataikat nem pusztán csak szeretetből, hanem mindig anyagi ellenszolgáltatás fejében is végzik, valójában minden esetben az adott illetve többi ember rovására, azaz mindenki kárára élnek igen jó, vagyis az átlagosnál jóval magasabb színvonalon. Pontosán tehát úgy, mint ahogyan azt a „világ kalmárai”, vagyis a pénzzel kereskedők, illetve többi más világi kereskedők, az árukereskedők is teszik.

Nem véletlenül hívtam tehát fel rájuk már az írások előszavában is a figyelmet, és teszem ezt végül is már ismételten is meg. Ezek az önjelölt, magukat pénzért kellettő „igaz emberek”

ugyanis azok, akiktől már valóban óvakodnunk kellene, ha igazán el akarunk jutni, ha igazán vissza akarunk kerülni a lelki életbe, Isten örök lelki valóságába.

Soha ne higgyünk tehát az Isten megszabta hitvallást teljességgel nem követő, és ezért „hamis” vallásokban, az ugyanezen ok miatt hamis vallási és szellemi vezetőkben, a jósokban és jóvendőmondókban, kártyavetőkben, halottidézőkben, mágusokban és médiumokban, táltosokban és boszorkányokban, lélekgyógyítókban és auralátókban, vitalitásreparálókban, de a tudós és nem pedig „tudó” asztrológusokban sem, és ugyanígy a tárgyi és szellemi tudomány „tudományos” megközelítésű többi ágában sem. Inkább higgyünk és bízunk tehát Istenben, a lelkeket egyetlen egységbe magában összefoglaló Szent Lélekben, azaz Isten legtündöklőbb (legtisztább) értelmétől értelmes, és szintén ragyogó tisztaságú Szellemi Tudatában. Az Isteni Lélekben higgyünk tehát, aki a mi hibáink illetve vétkeink megbocsátását, az Övéhez hasonló szellemi testben való feltámadást, és az örök életet Jézus Krisztus fia feláldozása révén kieszközölte a számunkra az Atyánál, a legfelsőbb teremtető Hatalomnál.

Higgyük továbbá, hogy a vigasztaló Szent Lélek majd el is fog értünk fiaiért jönni, az isteni értelme által meg fog tisztítani bennünket a vétkeinktől és hibáinktól, és hogy meg is fog minket szabadítani, vagyis vissza fog bennünket is vinni az eredetünk igaz valóságába: a lelki életbe, az örök életbe.

Ámen. Bizony így legyen!

FELHASZNÁLT IRODALOM

SZENT BIBLIA Károli Gáspár fordításában

A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada: SRIMAD BHAGAVATAM The Bhaktivedanta Book Trust

A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada: AZ ÖNMEGVALÓSÍTÁS TUDOMÁNYA, A TÖKÉLETESSÉG ÚTJA, A TANÍTÁSOK NEKTÁRJA The Bhaktivedanta Book Trust

Vay Ödönné: SZELLEM, ERŐ, ANYAG Szellemi Buvárok Pesti egylete 1924

Itt a rövid felsorolás végén is legelőször köszönetet mondok a Végtelen Intelligenciának, és a már minden bizonnyal „Ő” ihlette szerzőknek. Ugyanazon köszönetemet fejezem azonban ki mindazon szerzőknek is, akiknek az itt fel nem sorolt írásaik révén (könyvekben, folyóiratokban, újságokban, vagy egyéb más kiadványokban) megjelenült gondolataik megértést, és ugyanakkor mégtovábbi kérdéseket, gondolatokat ébresztettek bennem, melyek végül is a jelen könyv összeállítására ösztökéltek. Szívből jövő köszönetemet „fejezem (tehát ki” ezúttal is mindenkinek!